JACOB CASIMIR DE LA GARDIE.

NOVELL

AF *G. H. MELLIN.* ---------------- STOCKHOLM. ÖSTLUND & BERLING. 1849.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard Library, har scannats av Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i september 2013 av Bert H.

I,

Menniskoslagtet tyckes uppfylla sin bestämmelse, då det utbreder sitt v&lde öfver jorden, och de strider, som menniskorna föra, dä de lägga den vilda nature* under sitt vfilde, bafva sin märkvärdighet. Men afvea då det galler att försvara de en gäng vunna eröfrin-garna, att stå emot naturkrafterna, der de frambryta för att hamnas på sina besegrare, utvecklar mensklig-heten höga förmågor och ett eget lynne. Liksom i den nya verlden, bortom Yesterhafvet, den framträngande Europeiska bildningen har sina förtrupper i ett slagte af djerfva och kraftfulla skogsrödjare, som öppna urskogarna för den långsamt men säkert eröfrande åkerbrukaren, så har den, på en just derföre märkvärdig sida af den Europeiska kontinenten, långsamt tillbaka-vikande menskligheten sina modfulla eftertroppar, hvil-ka kampa skarpa strider med plöjande köl mot skum-mig våg i samma nejd, der deras fader plöjde jorden och sågo skördar mogna. Dessa mensklighetens åt en oundviklig undergång invigda offer aro invånarne på de utanför Sehleswig, i bafsbandet mot Nordsjön belägna öar. Deras jord bildade fordom vidsträcktarenejder, som småningom blifvit förtärda af det rollystna hafvet, så att nu endast några låga, i sjelfva hafsbry-net simmande lemningar af land, erbjuda ett farligt fotfäste för de lefvande och en ¿måningom sjunkande grundval för deras boningar. Dessa knappt ett par fot öfver böljornas yta belägna öfläckar kallas Halliger, och deras invänare utgöra återstoden af en adel folkstam, den Frisiska, hvilken är dömd att gä under i hafvet.

En af de rysligaste öfversvdmningar, som härjat dessa trakter af jorden, iqtfåffade för något mer fin tvenne århundraden sedan. Natten till den 11 Oktober 1634 hade en syndaflod störtat öfver den olyckliga befolkningen, och icke mindre ån 15,000 menniskor förgingos i den natten. Sex kyrkor, halftannat tusen enskilda hus, en mängd våderqvarnar och ett ofantligt antal kreatur försvunno i djupets afgrunder. De räddade menniskdrna utgjorde endast ett antal af 2,633. Deras fordom rika och vidsträckta marker hade blifvit inskränkta till några sumpiga ängar, och minnet .af den genomgångna nöden bevaras i dess benämning: ""den stora folkdränkelsen”.

På det tjugondetredje året efter denna fasansfulla olycka hade redan de återstående invånarne hunnit passa sig in i de nya förhållanden , som derigenoiti uppkommit. HalHgeröarna hade då antagit den gestalt de skulle endast småningom förändra intill nästa stora omstörtning, och omkring dem hade redan uppväxt den kedja af nomadiserande sandkullar, kallade Düner, hvilka i ett dubbelt led på en gång kämpa för och förtära den Jutska kusten, och hvilka, i nyckfullt förändrade lägen, göra sig ganska oberoende af det land, de dock ämnades att försvara.

Halligeröarnas behagligaste tid, deras sommar, var inne. Under denna tid breder sig en flyktig grön-ska öfver den eljest så ödslig* archipelagen. Di ströf-va några glesa färftock$r kring de gungande bete»» markerna på de timmar, and er bvilka vågorna, med den infallande ebben, lernna grunden. Halligerboernes skördetid dr förhanden. Verksamhet ocfc lif råder bland de eljest af böljorna svartsjukt instängda hafsboerna, och de skynda

att insamla årets foderförråd tid de pé små konstgjorda kullar anlagda, af pålar byggda bostäderna.

Hrad Halligerboerne då, liksom nu, framför de flesta andra folk egde, var en fri ntsigt, ty demna begränsas endast af en låg horisont. Utsigferna sajina doek ieke åfven en annan omvexling, ån den «sol-uppgåugar och aftnar öfver de speglande böljorna dagHgen erbjuda, åfvensom ,de underbara och ofta förförtiga skiftningarna af storm och lugn, af ebb och lflod. På .den ena *sidan om denna nejd går verlda-ibttdelns stråk våg in genom Elben till Eunopas hjerta, •så ait Haltigerboerjie vid randen af sin »himmel skåda ¿q?elmassorna fffdeHottor,«6om ila till och frånftam-;bwg, ¡rädda att nalkas .dessa ;menntskoboi*ngar, «bland hv^lka en säker .undergång irvöter ¿bvaffe «egtare., «som af stormens «våld händelsevis skulle kastas d*t. PÅ 4en motsatta sidan skåda Halligerboerne ett Ji&rligt <och fruktbart land, skyddadt af vakliga dammar, bvilka dock vore förgäfVes byggda mot hafvets våld, om icke de till spillo gifna förposterna derutepå sina sjunkande* öar mottoge och bröte böljornas första och för-firligaste anfall. Gröna, yppiga filt, med lunder oeh kyrktorn, med byar och ångar, öfver bvilka solen uppgår, ligga inom Halligerboernes östra synkrets.

SjelfVa midsommardagen 1657 inträffade en half mil vester om Suderoog, så hefrr en af dessa låga öar, ett upptrfide, som den tiden ieke var så ovanligt i dessa farvatten: en strid emellan tvenne fiendtliga skepp.&

Ett tungt lastad» Svtnslct skepp, ehuru egentligen kåpinatisfartyg, dock utrnstadt på örlogsvis, hade, då det ämaade sig in uti filben, till Hamburg, mött ea Da ask örlogsman, som genast angrep det. I början hade Svensken trott att det var af något obegripligt misstag, som anfallet skett, men då hans flagga icke alls aktades, ansåg han sin angripare för en sjöröfvare, mot hvilken haB beslöt att försvara sig till det yttersta. Sedan han vdndt bredsidan ti!l, gaf han det ena glatta laget efter det andra, Men det visade sig snart alt den Danske örlogs man aen var öfverlag&en i både manöver och bestyckning, så att det Svenska skeppet led allt mera tUl både tackel och skrof. Slutligen gick förmasten öfver bord.

Der nu de segelbevingade skeppen kämpade, om-gå fv o de sig med en svallande badd af ljusblå krutrök, inom hvilkas hvirflar striden fortgick och gömde sitta fasor för åskådare på den trygga stranden.

Från sina bostader på Söderoog betraktade de Frisiska invånare det praktfulla skådespelet. Ett par gtomla, erfarne sjöman hade med mycken skarpsinnig-het gjort sina slutsatser om stridens anledning och utgång. Det Svenska skeppet kånde förmodligen icke att Danmark nyss utfärdat sin krigsförklaring mot Sverige, och hade derföre icke sökt Engelsk hamn. Nu var det invigdt åt sin undergång. Då det togs och bortfördes af en örlogsman, skulle det åt SAderoogs invånare icke medföra någon fördel, som hade varit hindelsen om det förlist håra tan före. Det var derföre med ett doft missnöje, som dessa öboer åskådade uppträdet.

Hastigt fattades den förnämste bland de närvarande af en tanke. Haa kallade till sig ett balft dussin af de raskaste männerne och tillsade dem att följa sig. Därefter begaf han sig till sia båt, hvilken skyndsamtstöts Hl och hvari de begåfvo siff ut. En hvar äfven af de qvarblifvande förstod att här var frågan om alt förtjena något.

Så snart Söderooffsbåten hunnit så nära stridsplatsen, som den vågade sig, framträdde ur krutmolnet en annan båt, som med kraftfulla årtag st>rde österut, således Siideroogskarlarne till mötes. Om den kom från Svenska eller Danska skeppet, var för ögonblicket icke möjligt att anföra; men för klarseende sjömansögon visade det sig snsrt, att den innehöll flera fruntimmer och att den manliga besättningen icke var större, än som ovillkorligt erfordrades för att ro densamma.

Vid denna syn kastade den sluge Edo Tetens, så bette båtföraren, om styret och vände båten något mera nordvärts. Han ville gömma den bakom ett föremål, som på några famnars afstånd reste sig Öfver bafsytan. Detta föremål, som närmast skulle kunna förliknas med fantastiskt tillhuggna, grofva sparrar af takresningen till ett bugtigt kyrktak, utgjorde ett på en sandhank liggande h val fisk sk el ett, hvilket ännu icke blifvit fullkomligt begrafvet i sanden. Gubben Edo hade snart åt sin båt funnit en tjenlig plats emellan -den väldige bafsjättens nakna refben, och derifrau kikade du de uppmärksamme öboerne utur sin gungande farkost öfver sjöstridens skådeplats.

Den andra båten hade emellertid utvecklat sig ur krutmolnet, så att nrau från densamma kunde se ut öfver

hafsrymden. Med säkrare och bestämdare kosa ^ande sig äfven den mot hvalliskskelettet, som tycktes tillbjuda ett slags tillfl>kt, emedan det på afstånd kub-de misstagas för en boning, upprest på en af de låga ftlalligerna. Denna tillflykt var så mycket oumbfirli-jgare för 4e ankommande främlingarne, som deras båts

▼ar läck ocb det ingalunda var alt hoppas, att dé »kulle kunna uppnå den temligen aflägsna Söderoog.

Uti den frfimmande biten befunno sig fem fruntimmer, fyra roddare ocb en styrman. Så väl styrmannen som fruntimren tycktes vara af högre stånd, enligt hvad drägter ocb skick vid första anblickfen utvisade.

Då båten hunnit så nara, att det väldiga skelettets former kunde urskiljas, uppgåfvo fruntimren ett rop af fasa. Sjelfva roddrarne hvilade på årorna, för att betrakta ha fs vidundrets med långa remsor af tång och andra hafsväxter fantastiskt utstyrda gestalt.

I detta ögonblick hördes från djupet af de skockade, hemligtsfulla krutmolnen en förfärlig knall, hvars dån öfverröstade kanonskottens åska och hvarefter maststumpar, stänger och spillror flögo högt upp i luften öfver rökmassan. Derjemte dansade några kanonkulor, uppstänkande höga pelare af skum utåt böljorna, och en af dem kom så nära den flyende båten, att skummet vid en af dess studsningar mot vattenytan stänkte fram till fruntimren medan det egna hväsande ljudet af kulan tydligt hördes. Då togo roddrarne åter några friska tag och förde båten bakom skelettet.

Här möttes således de båda båtarna. Gubben Edo betraktade främlingarna med forskande blickar och frågade dem derefter på Holländska hvilka de voro.

Den herrn, som styrde båten, svarade, sedan han vexlat några ord med en af damerna, att de voro engelsmän, som sökte skygd och försvar här på kusten, emedan skeppet, hvarpå de färdats, blifvit angripet af en sjöröfvare.

”Sjöréfvare förs icke Danska flaggan”, anmärkte Edo något förtryteamt. ”J åren förmodligen från det SveBska skeppet, ocb då «r det naturligt, att en Danskörlogsman skulle anfalla det, sedan nu kriget blifvit

förklarad!.11

”Är det krig emellan Sverige och Danmark?11 frågade frumlingen bestört.

"‘Och det skulle man icke veta i Englnad”, invände gubben: ”Meu fast j ären Engelsmän, kommen j kanhända från något annat land med det Svenskå skeppet ?”

"Vi komma från Skottland11, fick han till svar, allt på Holländska.

Suderoogsbåten lade under detta alldeles intill den andra. En af damerna, som tycktes vara den äldsta, ehuru ännu icke mer än midt emellan 30 och 40 ¿r, och tillika den förnamaste, vande mot den gamle öbon ett par sköna, genomträngande ögon och tilltalade honom på Engelska. ”Vi komma så godt som skeppsbrutna, åtminstone räddade ur en lifsfara11, sade hon, ”för att anropa er om hjelp. Neka oss icke ert bistånd: det skall icke blifva er olönt.”

Det låg i den bedjande blicken, i sjelfva rösten något obeskrifligen rörande, som på den gamle icke förfelade att göra sitt iniryck. ”Vi äro ärliga och trogna Friser”, sade han. ”Hos oss skall den behöf-vande och främlingen icke förgäfves söka gastfrihet och hjelp, så långt vi, i vår fattigdom, förmå att sträck« oss. En sä skön och förnäm fru”, — han blottade hastigt sitt grå hår, och ett uttryck af den djupaste vörduad framträdde i hans ansigte — ”en så förnam fru, som kbnske är den aldraförnämsta i det höga landet i vester — vi skola göra allt hvad ni befaller.”

”Vår önskan är att komma till Hamburg, dir vår resa var bestämd. Vi kunna, såsom jag förmodar, ieke befinna oss alltför långt från denna stad, och

J. C De Ui Gurdig. %

Googlehär finnas säkert kustfarare, som skalle kunna kanske med mera trygghet än ett stort skepp, föra oss dit/' ”Till en början”, sade gubben, ”göra vi bäst att begifva oss till vårt fattiga hein på Suderoog, för att låta ovädret, som inom midnatt är öfver oss, rasa ut. I natt vill jag icke tillstyrka någon småbåt att vara ute här längs utåt

vestkusten.”

”Ni ser hederlig och redbar ut”, inföll damen. ”Vi anförtro oss åt er. För oss hem till er boning, så få vi der rådgöra om hvad vi böra företaga.” Med dessa ord sträckte hon ut sin arm och grep den gamles hand.

Gubben drog förlägen och öfverraskad sin hand tillbaka och utbrast: ”Nej, tack, höga fru! Jag emot-tar ingen belöning innan jag förtjent den. Behåll penningpungen, fru! Vi äro ju ärligt och redligt folk!” Damen såg på honom med en uppsyn, som tycktes skapad att utöfva ett underbart välde öfver menniskor, och hon upprepade: ”Vi anförtro oss helt och hållet åt er! Ni skall icke svika Yårt förtroende! Om det är möjligt, rädda oss innan det blir bekant, att vi kommit hit. Kan ni och ert folk dölja oss, tills vi kunna bege oss till Hamburg.”

”Dessa äro'mina vänner och grannar”, sade Edo. ”De äro pålitliga, såsom jag sjelf. Var trygg för dein. Men jag ser att båten, som bär er, är ganska dålig*. Det år tid på, att vi upptaga eder allesammans i vår!’” Främlingarna emoitogos af starka armar. Damerna erhöllo plats i midten af den säkra Söderoogsbåten, dit också några skrin öfverflyttades af den unge herrn, som tycktes föra ett slags befäl öfver roddarne och kanske till och med ett par af fruntimren, bvilka måste böra till de förnämstas betjening. Roddarne voro icke egentliga sjömän, utan visade sig vara de resande damernas drängar.Dea gamle Edo Teteus bade knappt fått samtliga främlingarna ordnade i sin båt, förrän han lät en af sitt manskap gá öfver i den främmande båten, bvilken derefter fastsurrades med fören vid ett af skelettets refben.

’'Det är möjligt att han kan härda ut med stor-» men’\ sade gubben", och d¿ är det sköl att berga honom.”

Så snart detta den gamles uppdrag blifvit verk-» släldt, upptog han åter mannen och båten lemnade d*?a sällsamma mötesplats, på hvilken främlingarna blifvit träffade.

Medan man rodde mot landet, betraktade alla uppmärksamt det på afstånd belägna gungande stridsfältet, der, under det endast småningom röken dref undan, man snart borde kunna urskilja det segrande skeppet» Kustboerne meddelade hvarandra på Frisiska, hvilket till främlingarnas stora förvåning hade mycket tycke af Svenskan, åtskilliga anmärkningar. Ju mera krutröken glesnade, desto ifrigare blefvo anmärkningarna.

Slutligen sade den gamle anföraren till damerna: "Vid Gud har icke Svensken segrat, fast han förlorat förmasten! Men det har då skett en olycka hos den Danske örlogsmannen. Det har kommit eld i hans krutdurk/'

”Hvad säger ni?” utropade den andre i ordningen af damerna, i det hon drog slöjan ifrån ett icke mindre skönt och idealiskt ansigte, än den förstas, och stirrade bortåt fartyget, som nu begynte röja sin segel*-byggnad igenom krutdimmau, ”Är det möjligt! Men då skola vi vända om igen till vårt skepp.”

”Han må tacka Gud, om han kan draga sig i land!” yttrade gubben: ”Vi ha stormen här inom några timmar. Kan han icke inuan deas hinna Cuxhaven, så lärn

kan nog komma att i mérgon bittida ligga som vrak

på Eiderstedtska stranden.”

Den sköna kastade en häpen blick på honom och förstummades.

”Det vill arbete till åfven för oss”, återtog gubben, ”om vi skola lyckligt komma undan. Men vi ha friska armar. Svensken der år nog trött efter en sådan strid. Jag är säker på, att der ha måuga stupat.'' ”Ändå icke så många, som man skulle tro”, sade den unge herrn. ”När vi lemnade fartyget, hade kaptenen ännu icke mer än två döda och fyra eller fem sårade.”

”Och huru stor var dä besättningen?” återtog gubben.

”De voro omkring 40 man. Men vi hade sexton goda kanoner. Vår fiende förde åtminstone 30.”

”Då är det så mycket säkrare, att det varit någon olycka inombords, som träffat Dansken”, anmärkte gubben torrt. ”Jag tror emellertid att j för närvarande ären i bättre säkerhet hår på min lätta köl, än på den tunga lastdragaren derute.”

”Herre Gud!” utropade en mild, sextonårig röst: ”kan man då icke också hjelpa dem derute?”

”Kunna de icke hjelpa sig sjelf och vill Gud icke hjelpa don, så äro de förlorade”, förklarade gubben. ”Raska tag, mina gossar! Ebben har redan kantrat!” Nu inträffade det fenomen, då hafvets strömsättning från ebb kastar om till flod. En besynnerlig, liksom ångestftill rörelse föregår dervid i vattnet, hvilket tyckes på en gång ångra att det dragit sig ifrån stranden och blottat dess snäckbeströdda bankar. Böljorna gripas af en underbar längtan att ånyo famna de murar> att klappa den kust, de öfvergifvit. Denna längtan sväller i hafsdjupet, så att vågorna, liksom med mäktiga andetag höja sig och sorlandelä

hvirfiaf ila i kapp att öfverskölja sjödjuren, som eb-ben här och der lemnat på sanden. Det ligger något fruktansvärdt i detta hafvets anlopp mot de menni-skoverk, de förmätna, som dock beräkningen och snillet hafva vågat sätta emot det stormiga elementet; men menniskan vågar i sjelfva verket med stolthet från sina dammar se den själlösa, ehuru ofantliga naturkraften till mötes.

Men den fristad, som nu erbjöds de från skeppet undkomna främlingarna var icke ett af mennisko-förmågans djerfva verk, af det slag, som utgör en varaktig minnesvård öfver ett besegradt element. Det var en af de låga Halligeröarna, som icke förmått *tt öfver vattnet berga mer än en sä ringa yta, atl man icke ansett det löna mödan att på densamm* kosta dyrbara dammar. Invånarne på Säderoog äro fångar, som dväljas i sina farliga bostäder och ulsk* dem med en oändlig förkärlek, ehuru lookande para** dis bjudas dem utanföre både på landet och på sjösidan. Sjelfva farorna göra nemligen hemmet dyrbart för Halligerbon. Minnena af de öfversvfimningar, som han uthärdat, utan att gå under, de äfventyr han npplefvat på hafvet än med sin lätta båt bland flodens böljor, än med säkert öga och snabb hand springande på de af ebben blottade sandbankarna, stå för hans själ i glansen af uppeldande segrar. Men för hvar och en annan, som icke njutit sitt lifs bästa stunder i dessa sällsamma nejder, erbjuda de endast farornas och armodets nedslående anblick.

Så var förhållandet med de från Svenska skeppet räddade. De betraktade med en djup rysning den låga, gröna fläck, som skulle emottaga dem. De sågo med häpnad de få, äfventyrligt sammansatta, af inga trän beskuggade hus, som skulle hysa dem, medan böljorna rullade sitt skum finda upp till dörren.Men noden bar ingen lag, och de boppades att snart härifrån blifva förda till det trygga Hamburg.

Båten gjorde en omväg, för att genom den krökta ränna, som var den enda af tillräckligt djup för ttt låta en farkost flyta, lägga till ön. Till landningsstället skockade sig genast hela öns befolkning, som med både yngre och äldre tillsammans kanhända utgjorde ett par tjog personer, för att beskåda de ankommande främlingarna. Alla qvinnor voro svartklädda, och anblicken af denna menniskoflock var icke vänligt inbjudande på afstånd. Vid åsynen af fruntimmer yttrade alla den lifligaste förvåning.

Slutligen drefs båten med några kraftfulla årtag in emellan ett par små sandbäddar, hvilka höllo den upprätt, då den stannade.

Den manliga delen af Öboerna skyndade intill båten, vadande ett temligt stycke ut, ehuru vattuet knappt räckte dem till fotknölarna. Med vänlig ifver täflade de om den lyckan att få bära de oväntade gästerna i land; men gubben Edo Tetens, som äfven i land tycktes vara en sjelfskrifven befälhafvare, utdelade sina bestämda befallningar om huru allt skulle tillgå. Han utvisade åt de hurtiga karlarne hvilken dam hvar och en skulle bära i land ooh gaf anvisning hvart sakerna skulle föras.

Så snart alla befunno sig på land, fördelade gubben gästerna till herberge så, att han bestämde hvilken värd en hvar skulle erhålla. Det var dock endast männerne, som han så fördelade. Alla fem damerna skulle förblifva tillsammans, och han upplat åt dem hela sitt eget hus, medan han sjelf tog herberge hos en af grannarna.

Han framkallade oeh framställde derefter sin dotter en lång, vacker flicka med en hy, så ljus och fin, att den på intet sätt behöfde vika vid jetnförelseamed den sextonåriga frökens. Den Sflderoogska flickan hette Sell och fick befallning att vara de frem-mande till all den tjenst hon förmådde, och ett vänligt leende i hennes behagliga drag tillkännagaf, att hon gerna ville uppfylla en värdinnas kall.

Den, som tycktes vara den förnämsta af damerna tackade pä sitt egna hänförande sätt först den gamle särskildt,

och bad derefter den unga flickan visa vagen till herberget, ty frumlimren behöfde alla hvila efter sina ansträngningar och sinnesrörelser på denna för dem märkvärdiga dag, enligt hvad hon sade.

Den unga Sell anförde det lilla täget till den bestämda bostaden. Den bestod af ett enda hus, i hvars bottenram tvenne kor och några ffir hade sitt landtliga hem, jemte några ytterst få landtmannared-skaper. Den lilla gårdsplanen framför huset utgjorde endast några qvadratalnar, men var omsorgsfnllt sten-lagd med symmetriskt ordnade stenflisor af olika får-ger, och sopad; man sknlle na*tan tro skurad med äkta Holländsk eller hvarföre icke Frisisk renlighet. En trappa , som likväl ganska mycket närmade sig formerna af en stege, ledde upp till den öfra våningen, som var menniskornas boning. Denna våning bestod af tvenne rum och ett litet kök.

Ehuru förnäma de gäster kunde vara, som infördes i huset och huru praktfullt de än voro vana att se allt omkring sig, måste de medgifva, att en sn>g-gare tillflyktsort, än den, som unga Sell Tetens öppnade för dem, kunde de icke finna. Det hvardagliga boningsrummet, som på ortens språk kallades "dönsche", var utstyrdt med gamla, men prydliga och till och med dyrbara husgeräd, på hvilka nu aftonsolen, genom det enda men klara fönstret, gjöt ett förgyllande skimmer. Många föremål, som icke en gång de mångberestadamerna förr sett, fastade deras uppmärksamhet, si alt Sell måste hesvara en mängd nyfikna frågor, isynnerhet af den unga fröken, om alla dessa prydliga saker, hvilka gubben Edo, under sin mängåriga Ijenstetid, såsom sjökapten i Amsterdam, hade samlat. Det andra rummet, som kallas "pöser**, var än rikare utstyrdt med konstsaker och utgjorde egentligen husets prakt-» rum. Afven detta, ehuru icke ora vintern beboeligt, ty det saknade en sådan prydlig jernkatnin, som den ståtligt polerade i ”dönsche", blef nu, genom Sells snabba och heskKsamma åtgärder, inrättad! med sängställen, så att snart samtliga de främmande kunde motse tn beqväm hvila för natten.

Troget uppfyllande gästfrihetens regel, hade hvarken den gamle eller hans dotter frågat sina gaster em deras naatt. Endast så myoket hade Sell anmärkt, att de tvenne aldata kallades grefvinnor icke hlott af de båda tjenarinnorna, utan af hvarandra. Fröken hörde hon benämnas Anna.

De fyra roddrarne och den unga herrn hlefvo af det öfriga folket bemötta med samma välvilja, som damerna fingo erfara. Gubhen Tetens sysselsatte sig* sjelf hos den, näst honom sjelf, förmögnaste Suderoog-boen, att undfängna den främmande herrn. Men denne var särdeles försigtig och förbehållsam i sina yttran— den, så att gubben af honom icke fick veta grefvin-nornas namn. Endast sitt eget uppgaf han. Han hette Viglio de Cassette och var hofstallmästare i ett furst*-ligt hus.

Ehuru den gamle hade förutsagt en storm till natten, tycktes det, som man glömt hans spådom, emedan redan temligen tidigt på aftonen samtliga Suderoogs invånare, både främlingar och värdfolk, öfverlemnade sig åt hvilan.Det hade blifvit midnatt ocb den eljest temligen ljusa sommarnattens himmel öfverdrogs af hotande molnmassor. Öfver hafvet vandrade rytande vålnader, för hvilka böljorna bufvade tillsammans och kastade sig oroligt af och an. Det Yar en strid som hölls mellan tvenne mäktiga elementer ute på hafsrymden. Vattnet och luften tumlade om i vilda lekar med hvarandra. Då infann sig* äfven elden. Ur molnmassornas djup frambröto hväsande blixtrar ocb åskknallars dån, öf~ verröstande böljornas, studsade tillbaka och mångdubblades mot den skumkrönta toppen af hvarje våg.

Stormnattens hemska laten inträngde i den lilla boningen på Suderoog, der de främmande damerna hvilade. Den yngsta grefvinnan, som intagit sin plats i det iare rummet, kunde icke sofva. Hon viekte sin tjenarinna och begärde ljus. Darrande af inges! smög denna igenom det andra rummet till det lilla köket, der Sell beredt sin enkla bädd. Men når hon öppnade dörren, vaknade äfven den andra gref-vinn*fl, som låg vid sin dotters sida.''Hrem år det, som går härinne?" frågade bon. Pigan tillkännagaf sitt årende och grefvinnan satte sig upp.

”Grefvinna Ebba!” hördes den milda men klara rösten midt igenom bruset af stormen derutanföre. ”Ni kan icke sofva under detta Herrans våder? Öm ni behagar, skola vi sälta oss tillsammans för att uppmuntra och trösta hvarandra.”

"‘Ni är alltid så god och artig, min nådiga grefvinna”, svarade den förra. ”Blott det icke Wir ett alltför stort besvär. — Men tillåt mig att få komma och sitta bredvid er säng, så framt icke den söta fröken Anna blir störd.”

" Hon sofver de ungas trygga sömn! Men låt mig snarare komma till er!”

Emellertid var Sell snabbt uppe på fötterna, trådde in i rummet och försäkrade grefvinnorna att det icke var någon farlig storm, som hördes. ”Det Mter helt annorlunda”, försäkrade hon, ”då en öfver-svåmning kommer. Alltsedan den stora ”mandränkel-aen” ha vi fått Yara någorlunda i ro, enligt hvad far såger. Blank Hans, så kalla vi hafvet, tog sig då ett så groft mål, att han nog har hundra år att tåra på detsamma, såges det. Men kanske deras nåder finna det behagligt, om jag gör upp eld?”

,.Gud bevara oss!” utbrast grevinnan Ebba: ”eld i en sådan storm!”

Men Sell förklarade att det ingalunda var farligt och under hennes öfvade hand framträdde snart ur jernkaminen det dunkelröda skimret af en stark glöd. Det var en torfeld, som hon tändt, och som hon visste att underhålla utan att den rökte in i rummet, ehuru i skorstensröret ett nytt ljud uppkom och förökade stormens mångfaldigt vexlande låten. Derefter framdrog Sell tvenne högkarmade beqvima stolar fram-*för kaminen och inbjöd grefvinnorna att der taga plats.

Grefvinnan Ebba tillsade sin tjenarinna att återgå till hvila medan de tvenne herrskarinnorna, insvepta i sina nattklåder, höllo med hvarandra en förtrolig öfverläggning. De hade snart öfvertygat sig att Sell icke förstod fransyska språket * så att de icke stördes af hennes närvaro, då hon vårdade elden, hvars dunkla strålar med sin pnrpurnatt afspeglade sig i de sida vecken af damernas hvita drägter.

”Det ar ni, som bör bestämma hvad vi företaga oss, min nådiga grefvinna”, sade Ebba. ”Er själsnärvaro äfven i de största faror, er klohket och er* farenhet utgöra nu vår enda förhoppning, sedan vi befinna oss i fiendtligt land."

”I sanning! Underrältelsen om denna krigsförklaring har gjort på mig ett förfärligt intryck. Jag hoppades alltid att kriget skulle kunna undvikas. Det har emellertid utbrutit högst* ovänladt!”

”Åtminstone föreställer jag mig att er gemål skall vara förtjust att ha fått sin vilja fram!”

"Gud låte honom icke hårdt få umgälla dessa sina önskningar oeh sträfvanden! Men det tillhör mig, såsom hans maka, att följa hans befallningar, så lån-« ge jag kan förena deras uppfyllande med mitt samvete. FÖr sina offentliga åtgärder får han nog svara sjelf. Men jag tänker på er, inin grefvinna! Tror ni verkligen att er grefve Jacob nu kan få tillåtelse att möta er i Hamburg?”

”Jag vet icke hvad jag skall tro. Han önskade åtminstone, enligt hvad han skrifver, att få träffa mig åtminstone några dagar, innan jag fortsätter min resa till Italien.”

”Er oförlikneHga, konungsliga väninna, den stora Christina, skall ju för närvarande befinna sig i Frankrike, har jag hört.”eo

”Ja, men det år just meningen aft jag* skulle följa henne derifrån på en fård till Rom och Neapel!'4

”Den resan hoppas ja? icke skall hindras, om vi ¿lott lyckas att komma härifrån. Men det ar derföre af största vigt, att jag kan dölja hvem jag år. Vi måste vidhålla vår role att spela Engelska damer, ty eljest kunde vi möjligtvis blifva krigsfångar; och i det olyckliga fallet, om också jag nödgades here-* da mig på deu hårdaste behandlingen, tillfölje af mm fordna drottnings oförsonliga hat, skulle såkert jublet vid Danska hofvet blifva oandligt, om det finge skåda den fidle och tappre De la Gardies maka i bojor i Köpenhamn/**

”0 Gud!” utbrast den sköna grefvinnan. 'Mag skulle aldrig öfverlefva något sådant! Nådiga, bfista furstinna! Rädda mig, fräls mig!”

”Ni vet alltför val, sköna Ebba, att jag, ehuru en konungadotter, icke har någon furstlig rang. Jag ar grefvinna endast genom mitt äktenskap med min gemål. Och den raug, som ånnu återstår honom, har han att tacka er drottning, den makalösa Christina för.”

”Drottning Christina visste att skatta storheten ech snillet. Hon var alltid rdttvis emot allt utmärkt.” ”Men låt oss icke tala något mer om det förflutna , min grefvinna! Det närvarande och dess faror gifva oss tillräckligt att

betanka. Jag kan icke tänka mig en mera förfärande musik, an stormens gny omkring denna bräckliga koja, som förefaller mig långt mindre trygg, än ett bräckligt fartyg.”

”Men vi hafva ju har åtminstone fast mark under våra fötter.”

”Gud vet hur fast den kan vara. Hela detta hus föreföll mig i går afton så svagt, att jag trodde det kunna blåsas omkull af den första, basta vindstöt.Men det tyckes stå temligen stadigt. Den trefliga flickan, som är vår värdinna, förefaller mig sådan, &tt Ja& gerna ville lita på hennes ord, att det nu icke Sr farligt för oss.”

”Jag känner mig också lugnad här. Dessa hederliga oboer hafva ingifvit mig förtroende.”

”Så snart stormen gått öfver, skola vi söka öf-vertala vår värd, att med sin bät föra oss öfver till Hamburg. Det kan icke vara många mils resa.'9

”Ehuru litet jag hädanefter kan fördraga sjön, vill jag likval gerna följa er min fru grefvinna!”

"I morgon bittida skall jag tala med Cassette. Han ar en pålitlig yngling och jag är öfvertygad atl han samvetsgrannt skall uppfylla mina befallningar. Jig skall låta honom, ifall vi sjelfve icke kunna, såsom jag likväl hoppas, fara härifrån direkte till Hamburg, förut resa dit närmaste landväg. Ifrån Hamburg kan alltid i nödfall den Svenska Residenten skicka oss ett fartyg hit, för att fremta oss.”

”Afven jag anser den unge Cassette vara pålitlig. Han är en ung man med goda anlag.”

”Han fr son af en Fransysk adelsman, som anförtrott ho aom att uppfostras hos min gemål. Utom' sia personliga skicklighet i allt hvad som hör Ull adliga seder, eger Cassette icke obetydliga gods i Flandern. Han skall nog med tiden göra en vacker carrier.”

”1 synnerhet kunna vi icke klaga öfver någon brist på uppmärksamhet och förekommande artighet mot oss, damer.”

Nu vände den äldre grefvinnan sina ord på Holländska till den unga Sell, som framträdt for att syssla något vid kaminen. ”Huru gammal är du, min unga van? Du fir förmodligen född hår på ön?””Jag år född fyra ir efter den störa mtndran-

kelsen", svarade flickan vänligt: "'således j ar jag på milt nittonde år "

’'Hvad menar du med den stora maodrdnkelsen ? Förmodligen den stora öfversvämningen för 23 dr sedan? Jag var då tretton Sr gammal, och jag mins ganska val hvilken sorg den stora olyckan förorsa-kade i hela riket."

’’Ack ja, den förödelsen var fasansfull! Min far var då horta pä sin stora fart, men min mor var en af de räddade. Efter öfversvämningen, som förstörd© hela hennes arfda egendom, bodde hon på Pelworm, der min far gifte sig med henne. De flyttade då bit till Süderoog, som är min födelseort. Min far slutade nu sitt yrke på sjön, och hår har han lefvat glad och förnöjd till dess min mor, för tre år sedan, lemnade oss för alltid. Sedan den tiden har jag förestått hans hus."

"Din far år således en man, som sett och erfarit mycket i verlden. Han ar förmodligen den mest ansedda af öns invånare?"

"Nog bar han mest att säga här bland grannarna. Men när Amtmannen från Husum kommer hit, vanligen en gång om året, är det han som har mest att befalla. Det år han, som är öfverheten bär på stället, tiksom på alla de Nordstrandske öarna."

"Och hvilken tid på året plägar han komma hit?"

"Vanligen om sommaren, just vid denna tiden."

Grefvinnorna sågo oförmrrkt på hvarandra, men den äldre fortfor obehindradt, liksom denna underrättelse icke rört henne: "Och hvad heter Amtmannen i Husum, kan du säga det, mitt barn?49

"Det är en grefve, som heter Fredrik Reventlou. Han år eu mycket rättvis herre, men gauska sträng."En omärklig

darrning flög itrenom grefviunan, men hon fortfor, lugn, som en vanlig resande, som frågar efter eljest vanliga omständigheter: "Han vän-| tas således hit, menar du, mitt barn? Plär man på w. förhand vara underråttad när ban kommer/"

"Merendels hämtar min far honom i sin båt ifrån Pelworm. Men ett par gånger har han också kommit med andras båtar, och då har man icke haft någon underrättelse på förhand om hans ankomst."

"Kanner ni den mannen, min grefvinnaV" frågade Ebba på Fransyska. "Namnet tillhör ju landets förnämsta familjer?"

"Ty värr", svarade den förra, "åro hans familjs namn och särskilt hans person djupt invecklade i historien om de måns olycksöden."

"Dessa olycksöden, bekanta i hela Europa, hafva fyllt alla käusliga hjertau med det ömmaste medlidande. Men vedergällningens tid torde nu vara förhanden."

"Gud låte denna vedergällning icke blifva smärtsammare, än sjelfva de olyckor vi lidit! Åtminstone har kriget redan medfört olycka och motgång för oss."

"Också för mitt fädernesland äro utsigterna i sjelfva verket ganska hotande."

"Jag medger det. Men en sådan hjelte, som konung Carl Gustaf, kan visserligen icke annorlunda, än slutligen segrande genomgå sina krig. Ehuru mörkt det kan se ut för ögonblicket, så har Sverige nog ingenting att frukta i det hela. Gud har beskärt Sverige en förmån, som ur den största ett land kan äga, nemligen: lycka. Lyckau skall icke svika Sverige denna gången heller, derom är jag öfvertygad. Men konung Fredrik, fruktar jag, har förhastat sig med sin krigsförklaring."

De båda grefvinnornas samtal tog en allt mera politisk vändning och fortsattes ända tills morgonenlyste in genom fönstret. Då vaknade den unga fröken och hennes mor gick att, med den moderliga ömhetens ifver, underrätta sig om hennes befinnande. Grefvinnan Ebba drog sig tillbaka till sitt rum och lade sig, tankfull, på sin bädd, för att kanhända njuta vederqvickelsen af en kort morgonslummer.

Tillika med deh unga fröken, vaknade äfven grefvinnan Eleonoras — så hette den äldre damen — tjenarinna. Sell Tetens framträdde för att tillbjuda sin tjenst, om den skutte behöfvas, men då nu damerna ville fullborda sin klädsel, aflägsnade hon sig, för atf sköta sina husliga morgonsysslor och bestyra om sina gästers undfägnad under den förestående dagen.

Solen hade icke en timma bestrålat Schleswigs gröna ängder, innan Sell slutat sina första bestyr och begaf till grannen för att besöka sin far och af honom hämta de föreskrifter han ville lemna.

Stormen hade redan ett par timmar förut upphört, så att den unga flickan, med gladt hjerta helsande den sköna sommardagen, raskt skred fram Öf-ver den sanka marken, som låg emellan hennes blif— vande arfvedel och Rinleth Henrrekes hus. Ron hade påklädt och bar på detta besök den vanliga högtids-drägten, som den tiden brukades af hennes landsmän: en purpurröd kjortel, med lif och ärmar af samma

prydd med stora, blankt förgyllda silfverknappar och en turfoanlik hufvadbonad, prydd med blanka sköldar af silfver. Men Öfver hela drägten, från huf-vudet till fötterna, hade hen svept en svart, sid öf-

v er rock af ylle, så att hela gestalten såg ut som en kolsvart vålnad. Enligt bruket att hår förvara den fina hyn, bar hon ansigtet insvept i hvita linnedukar, så att endast de milda, blå ögonen voro synliga.

På trappan af Binleth Hennekes hus stod hennes far redan i samtal med den unge stallmistaren Cassette."Se der", sade Edo Teten« med et fryntlig nick-ning på hufvudet: "se der kommer min dotter. Hoof kan säga oss hur det står till med fruntimmerna i dag, och, om det kan passa sig, Till jag vål sjelf liksom ni, min bäste herre, göra ett besök hos dem."

Den ridderlige stallmastaren kastade en blick fall af undran på den Frisiska flickans fantastiska figur, som med en för Frisiskorna egen, något gungande rörelse umler gåendet, nalkades. "Jag måste nödvändigt tala med mina

herrskarinnor”, sade han, "och jag skulle derföre föreslå att genast få göra er, min hederlige värd, sällskap till dein."

"Icke kau jag fullt förstå hvad som passar en så förnäm riddare, som ni är, min herre; men nog synes det mig, som vi kunde gifva oss tid att vänta tills vi få höra, om frumtimmerna hafva sofvit nt ännu", invände den gamle.

"Säkert ha de, lika litet som jag, kunnat sofva under eu så förskräcklig storm, som blåste vid midnattstiden. Men i alla fall har ni rått, min gamle van! Jag skall först se efter vårt folk, fcm ni vill ha den godheten att säga mig hvar jag skall finna dem."

"De sofva förmodligen ännu hos de öfriga grannarna. Men vårt folk är ute pår morgonen. Efter en storm ha vi alltid att göra, ty dels behöfva då många fartyg vår hjelp, dels har då oftast mycket gods gått förloradt, som vi söka att berga om det gr möjligt. Jag är vål nu den ende af de äldre kar-larne, som är hemma."

”Skulle det låta sig göra att få träffa mina fyra roddare, ville jag äfven gerna föra dem tål! vårt herrskap. Jag skulle tro att de icke heller äro rätt trygga, innan de fått veta huru grefvinnorna befinna sig.M

J. C. JN U Mt. 3u

”De» kunna vi tråflfc inom en liten stund: de ligg« hår i de närmaste husen/’

Emellertid anlände Sell och, sedan bon vöfrd-nadsfullt helsat på den unge herrn, berättade för sin far, att de goda och förnäm« fruarna samtafat med hvarandra nåstan liela natten på ett främmande språk.

Gubben frågade om de tycktes vara nöjda med rummen och hvad annat han hade att erbjuda dem, och sedan han blifvit försäkrad harom, nickade han tillfredsställd.

”Men se der”, utbrast han, i det hans blick flög oster ut öfver hafsytan: ”det ar ett segel med tre röda ränder. Sannerligen ar det icke amtmannen från Husum* Han ämnar säkert besöka oss. Men nu har han icke Suderoogsboer, som ro honom. Jag måste gå ned för att visa dem landgångsstäilet. Eljest künde det hända, att de sätta båten på grund förhönom, helst döt nu är stark ebb.”

Herr Cassette såg med något häpen uppsyn på honom: ”Är det en vigtig man, som kommer?” frågade han.

”Det år vår högsta öfterhet hår på orten, gref Fredrik Reventlou.”

Cassette skiftade färg vid detta namn, men fortfor med mycken sjelfbeherrskning: ”och hvarför kommer han just nu?”

”Hm”, sade den gamle: ”Han vill väl se hur det står till med oss efter stormen i natt. Han kom« mer från Pehvorm, der han sakert varit i går. Men han skall icke finna annat, ån allt rätt och godt, uär han kommer!"

”Det förstås!” yttrade Cassette betydelsefuHt. ”Emellertid g&r jag ned till stranden' och ut på bankarna, för att visa dem, som komma, vägen. Dtt; Sell, visa den unge herrn hår till F0IIM1» oeh * Wur-kes has. Han skal! der träffa sitt folk. Följ deref-ter allesammans till vår gård, om de vilja tråffa fruarna. Jag skall komma hem med amtmannen, när jag* hjelpt honom i land. Men det dröjer väl ännu åtminstone ett par eller tre timmar. Farvål så länge, min unga herre!"’

Cassette tryckte tankfull den gamles hand, såg derefter den unga flickan forskande i de milda ögonen och bad henne följa sig till de gårdar hennes far anvisat.

Sell träffades af yriglingens talande blick och besinnade sig några sekunder. Derefter bad hon honom följa sig och begaf sig åt motsatt håll från det, som den gamle ilade emot.Sä snart grefvinan Eleonora och hennes dotter blif-vit klädda, begåfvo de sig ut för att hämta frisk luft. De stego utför husets trappsteg och sägo sig omkring pä det lilla, med den noggrannaste omsorg putsade gärdsrummet. Man kunde här göra sig en äskädlig föreställning om Halligerfolkets lefnadssätt och lycksalighet. Deras lefnadsbehof voro fä och ytterst enkla, och till följe deraf också lycksaligheten ganska anspråkslös. Edo Teteus, gärdens ägare, var den rikaste man pä hela SAderoog och ägde en trädgärd bredvid sitt hus. Denna trädgärd, karakteristisk för ön, bestod af en nägra fä famnars fyrkant,

som var inhägnad med hvalfiskknotor och refben, hvilka isynnerhet voro pä vestra sidan tätt sammanfogade, för att bilda etl skygd mot den härjande, eller säsom den, här betydelsefullt kallas ”giftiga” vestanvinden. De häda fruntimren inträdde i den lilla täppan emellan ett par stora skulderblad af den nämnda hafsjätten.

”Min Gud sä torftigt!” utropade fröken Anna; ”men det är behagligt: det är så nätt och sä ordentligt. Och hela trädgården innehåller bara dessa stickel-barsbuskar, som Sro utbredda och uppknutna som en

spalier!”

"Det §r klimatet, som icke tillåter någon annan vextlighet”, anmärkte grefrinnan. ”Men du kan har se, mitt barn, huru litet menniskan behöfver, för att likväl kunna använda smak och uppfinningsgåfva, kunna ordna och försköna omkring sig”.

Midt i trädgården var ett upphöjdt säte anbragt, dit en trång gång mellan de små ärt- och bönsångarna ledde. De båda damerna begåfvo sig dit.

Denna bänk, som mot vester ägde sitt skygd af hvalfiskbenea, erbjöd öfver den lågre delen af atylank-ningen en utsigt mot öster och norr, hvilken var rått märkvärdig. Den öppnade nemligen för ögat en rymd af spelande vågor, ur hvilka här och der en mörk punkt emellanåt höjde sig: det var hufvud af skålar, hafvets dunkla, oformliga invånare, hvilka försigtigt hämtade luft. Men norrut begränsades synfältet af en låg, på vestra sidan tvärt afklippt landstrimma. Det var ön Pelworm, hvarest, på yttersta vestra randen ”Alte Kirche” ännu höjde sina helgade murar, ehuru invid brädden af sin undergång. På hela den synliga landstrimman kunde icke någon annan boning än Guds bos upptäckas.

Midtemellan Pelworm och Süderoog svåfvade ett segel.

Gränsen emellan hafvet och den landstrimla, på hvilken inor och dotter nu voro gäster, tycktes i sjelf-va verket obestämd. Den utgjordes af ett slags på sanden lekande bränningar, hvilka vaggade fram och tillbaka sitt skum, och allt efter som det var ebbens ejler flodens tid, utvidgade eller förminskade öns område. Vid denna rörliga gräns syntes på ett par ställen menniskogestalter, svartklädda , väl insvepta qvinnor, smyga af och an, än nedböjande sig, ån ha-s*a

sjigt,flyer|(Je .från ettståjle. till ett annat, än stående n&gra ögonblick alldeles orörliga. Det var pejrsoner, som yoro ute /pr att samla hvad,bafvet kunnat, lemua efter si£, då(det drog sig* tillbaka: de samlade 6sk, sjödjur, men framför allt spillrpr af träd; ty ai^nat bränsle, än det som ditfördes, fanns icke på Suderoog.

Sedan grefvinuan tankfull betraktat omgifniugen, sade hon: VE huru. ödslig och säkert farlig den tillflyktsort sr,,på, hvil^n vi nu befinna oss, låt oss tacka Gud, mitt barn, -för $et vi blifvit räddade hit, och l?ftpp*s att Han m v^*re s^Il föra pss.”

"Kanske mm «ior skuile önska sia iråkade

fröken. ..

”HHirita den, mitt barn?” sade grefv innan mté

en vänlfg nick.

Då Eleonora blef ensam, öfverlemnade hon sig några ögonblick åt strömmen af sina känslor. Det var som om den smärta, som hon länge burit beherrskad inom sin själ, behöft ett utbrott för att lätta det beklämda hjertat; hon utbrast i tårar, kastade sig. på knä framför bänken, lr>ckte de sammanknäppla händerna hårdt mot sitt hjerta och lät sin ångest fritt få yttra sig. Hen denna eftergifvenhet för smärtan råckte endast få minuter. Hon upprättade sig åter, aftorkade sina tårar och satte sig upprätt.

,På fröken Anna återkom med lutan, hade den bekymrade modreus ansigte återtagit sitt vanliga, ädla lugn, ehuru ännu bekymren gömde sig i den oroliga blickens darrning.

Äfven grefvinnan De)a Gardie begaf sig ned i täppan, då Anna ditförde lut,ap. Så snart den vördade JEIeonora

önskade sin luta, kunde man vänta att höra nijgot skönt, ty den ädla damen var lika utjnärkt för sin musikaliska förmåga, som ¡sina öfriga själs-oflb krpppsegeaskaper. Heimes dotier oeh hennes van-ioaa intogo du sina platser på ömse sidor om henne.

Efter en behagfull helsning pä sin vån, knäppte Eleonora pä strängarna. Deras klang ordnade sig hastigt till en melodi och hon uppstämde nu en morgon-r bön, hvars ord och tonföljder voro ögonblickets io-gifvelse. Den heliga sängen ntfördes pä Danska ock dess ord förflögo ouppteсknade öfver vågorna, men deras mening sväfvade stilla ofvan molnen. Deuna sång finnes icke bland dem, som efterverlden förvarar efter grefvinnan Eleonora.

Dä sängens sista toner dogo bort i rymden , dä-nade hastigt liksom en äskknall bakom damerna. De sprango upp. Ofvanför hvalfiskhdgnaden visade sig pä afetänd en segelmassa. Det var ett skepp, som kommit nära den låga Halligerön o6h nu sköt efter lots.

'Waa älskade!" utbrast greNinnan Eleonora: ^kanhända bar Gud hért vära b&ner! Möjligtvis är detvär räddare, som han bår har atsåndt. Låtom oss skynda att närmare betrakta af hvad slags folk seglaren kan vara."

Grefvinnan Be la Gardie, som var mera högvext in EJeflttora och éw ua#a fröken, steg heslitsamt upp pä bånjten, för att kanaa se öfver hagnaden. "’Hans flagga ar Engelsk!" utropade bon.

"Om vi blott hade någon här, •’SOm kunde till— kéttnagifva väröaakan att biifva tagna ombord", inföll Eleonora.

"Jag skall vinka!" utbrast den förra och begynte att hvifta med sin hvita näsduk.

I detta ögonblick ankommo C as et te och de fyra karlarne, anföfde af den vänliga Sell.

"Det är en Englsman!" utropade den unga flickan» ”Han har kommit för nara land, men annu kunde han räddas, om far vore tillstädes, som känner farvattnet."Cassette gjorde en vördnadsfall helsning för da* merna och, sedan han kastat en blick pä Seit, sade på Fransyska: ”Om vi på något sätt kunde komma om bord till Engelsmannen, kunde vi råddas. Men faran år oss nära. Det lår vara amtmannen från Husam, grefve Reventlou, som kommer hit i den der lilla bålen från Pelworm."

Grefvinnan De la Gardie bleknade, men Eleonora förändrade icke ett drag i sin upps>n.

”Det förefaller mig", sade hon, "som om Gud sjelf utsändt vår räddare i nödens stund. Det tillhör er, Casette, att föranstalta så, att vi kunna få en båt, som kan föra oss om bord till det Engelska skeppet, innan amtmannen kommer. Under den engelska flaggans beskydd äro vi åtminstone säkra."

Cassette gjorde en artig bugning och drog sig tillbaka med de fyra karlarne. Han vidtog med dem de dispositioner, han ansåg nödiga. De besiodo der* uti, att han lät bära damernas saker ned till yttersta strandbredden midt emot skeppet, derifrån han hoppades kunna igenom tecken vinka till sig en båt.

Grefvinnan Eleonora underrättade Sel! om deras önskan och beslut. Den unga flickan blef bedröfVad och sade, att hon hoppats få långre behålla sina kåra gäster. "Min far skall nog snart vara hår igen", sade hon: "Innan han kommer, kan i alla fall ingen lotsa ut skeppet igen."

"Finns hår då ingen annan lots hemma?19 frågade grefvinnan.

”De åro alla ute; men kanhända hafva de blifvit varse seglaren, så att de skynda hit. Den som först kommer om bord, får lotsförtjensten. Ack, om far yore här! Men han har vfil hört lotsskottet, han också, och skyndar nog så fort han kan."”För oss du, min goda flicka, emellertid ned till stranden!” sade grefvinnan.

Sedan damerna ännu en gäng gjort ett besök i rummen, der de njutit det gästfria herberget, begåfva de sig, på en stig, som Sell viste dem, till vestra stranden af Suderoog. Denna strand ar, i motsats af den östra, tvärbrant, ehuru den icke höjer sig mera än några få fot öfver vattubrynet. Det är från den sidan, som det giriga hafvet oupphörligt gnager den torfliga jordfläcken, och förminskar den , emedan det, som flyter till på östra sidan, år mycket mindre, an det som förstöres på den vestra.

Den lilla gångstigen öfver äu?en förde till en liten upphöjning, hvaraf hälften var afbruten och störtad i hafvet.

”Här stod fordom vår kyrka”, berättade Sell. ”Den undergräfdes och rasade i sjön vid den stora mandfänkelsen. Den upphöjningen, som vi nu komma på, var kyrkogården.”

Det var med en kånsla af hemskhet, som främlingarna här beträdde de dödas undergräfda jord. De nalkades randen och blickade ned på bränningen, men ryste tillbaka för den syn, som visade sig. Bränningens skum lekte bland de dödas ben. Ur den af-brutna marken framstucko knotor och ben, stumpar af likkistor och bufvudskålar, som vände de toma ögongroparna uppåt, liksom de ångestfullt velat skåda upp mot de Iefvande, hvilkas blickar sänktes till dem. En mängd sjöfåglar hade här sina bon, och fyoktes njuta af umgänget med de döda. Så hade en eidergås lagt sina ungar bredvid de köttlösa käftarna af en hufvndskål, hvilka låg qvar i den hfilft af likkistan, som böljorna ännu icke hunnit taga i besittning.’'Der .nedre, midtfcamCör oss", visade S#* "ligger kyrkan. Den bar rasat tillsammans i en stenhög, men vi kunna vid klart och lugnt våder se den. Öm man lyssnar noga efter på vissa helgdagsaftnar", tilläde hon hemlighetsfullt, ”så får man höra huru det ringer der nere på djupet. Klockorna glömma icke sin pligt, att kalla till gudstjenst, fast icke menniskohän-der röra dem.”

Det Engelska skeppet, som låg midt framför kyrkogården, hade haft den försigtigheten att kasta ankar, då det nalkades denna tvära strand, men ännu icke afhörde någon lots. Yid åsynen af de men-niskor, som samlat sig på stranden, satte Erigrelsman-*en ut en båt, hvîîken försigtigt sökte att närma sig bränningen. Med kfappande hjerta betraktade främlingarna sin räddares annalkande.

I detsamaa utropade SeII: "se der kommer fart A«toiaanen är med honom 1 Gud ske lof, far blir <tan Jförate som kommer om bord!"

"Nu är det ni, min grefvhma, »om Wr tala", hviskede Eieooora hastigt till Ehba. "Mot amtman-nen och uppehåll honom, till dess den Engelska ^åten hunnit lagga till."

Ebbas drag öfverflö#os af en blekhet, men hon upprättade sitt hufvud och vände sig beslutsamt emot den ankommande embetsinannen, hvilkçn bon gick qågra steg till mötes.

Grefve Fredrik Reventlou, amtraannen i Huaum och öfver de Nordstrandske öarna, var en högvext inan, med ströng och beslutsam uppsyn. Han var en redlig embetsman och en trogen anhängare af det konungsliga partiet, som denna tid i Danmark framträdde med höga anspråk och dristiga planer, medan <jen högre adeln tycktes föresatt sig att endast med tyst motstånd hejda och återhålla de ifriga. Hatad afadejiga godsegarne i sitt v»** rgrefven , der-

emot för sin rättvisa och det förtroende han åtnjöt af sin konung samt visste använda till det honom anförtrodda amtets förmån, af köpstadsmännen liksom landtfolket högt ansedd och filskad.

Vid åsynen af den skona grefvinnan Ebba, stannade han ett Ögonblick liksom förbländad. Men såsom en bildad hofman blottade han artigt sitt liufvud och gjorde fö* henne en vördnadsfnll bugning: ”Jag beklagar på det högsta”, sade han, på Franska, ”den olycka, som öfvergått eder, mina damer.” Hans öga 9ög hastigt på de andra damerna, h?ilka likväl låtit floren falla för sina anletsdrag. ”Det är en bedröflig* tillflyktsort, som denna fattiga ö bjuder eder! Men jag hoppas kunna tillbjuda eder en bättre.”

”Vi tacka er, herr grefve!” svarade Ebba: ”men vår, förhoppning är att få med den Engelsman, som vi se här framför oss, fortsatta vår resa.”

. A altmannen studsade: ”Ni känner mig, min fru?” utbrast han; ”eller huru kan oi veta att jag är grefve?”

”Jag har hört det”, återtog Ebba och tilläde, med ett fint leende, som hastigt spelade öfver de bleka kinderna, ”och dessutom kan man se det på hela gref-vens person.”

”Förlåt”, inföll han: ”Men jag är i forsla rummet min konungs embetsman. Jag nödgas utbedja mig att få veta namnet på de gäster, som så ovantadt bfifvit kastade på vår strand.”

”Vi åro Engelskor, från Skottland! Jag* är gref-vinna Mac Dooald och min äldre syster heter Douglas. Det är

hennes dotter* fröken Anna. För öfrigt vår betjening!” Hon gjorde eu lätt rörelse med banden»

liksom för att utvisa dem, om hvilka hon talade»

i >i , .Grefven bugade sig. ”Men det förvånar mig att höra, det damerna ankommit med ett Svenskt skepp/9 ”Vi funno det segelfärdig* i Edinburg, och kapten emottog oss.”

”Jag kan likväl icke — ” grefven tycktes tveka och hans skarpa ögon började röja någon förvåning, som alltmer öfvergick till misstroende.

Den Engelska båten hade emellertid närmat sig stranden, så att en röst, som förmådde öfverljuda vågornas sorl, kunde framträqga till densamme.

Gubben Edo Tetens ställde sig på yttersta randen af marken och ropade, under det han med sina åtbörder sökte att förklara orden: ”Norrut! Mera norrut! Här kan ingen båt lägga till!”

Grefvinnan Eleonora förskräcktes. Hon hviskade till Cassette: ”Nu kommer det an på huru vi skola komma undan grefven.”

”Han är ju ensam!” svarade hofstallmistaren. ”Hvad menar ni, Casette?”

”Vi äro fem mån, alla beväpnade”, hviskade han. ”Hela Öns manliga befolkning är ute på hafvet. Vi skola icke låta grefven tvinga oss.”

”Tillåt mig, fru grefvinna, sedan jag nu haft den åran att helsa er”, yttrade grefve Reventlou, ”att också frambära min vordnad för er syster!”

Med dessa ord framträdde grefven hastigt till Eleonora och gjorde en djup bugning. Hon besvarade den, men han tog i detsamma bestört ett steg tillhaka. ”Min Gud!” utropade han: ”ser jag rått? Ja, mitt öga bedrar mig icke! Det är Eleouora —”

Nu kastade grefvinnan sitt flor tillbaka och vände emot honom denna uppsyn, hvars tjusningsmakt var så erkänd, med ett uttryck af hög värdighet. ”Ert ögabar icke bedragit er, gref Reveatlou!” sade hop. ”Nj ser mig har, genom en olyckshändelse, kastad på en jord, som jag aldrig mer trodde mig få beträda. Jag hade uppgifvit hoppet om att erhålla rättvisa i Danmark — ”

’‘Er gemål måste tänka sig rättvisan på eget sätt”, afbröt grefven. "Han har endast andats för att reta fiender emot Danmark, alltsedan han så förrädiskt öf-vergaf sitt fädernesland. Men vedergällningens tid är kommen. Nu skall han lida hvad hans gerning&r förtjent. Länge nog har Danmark fördragit Sveriges öfvermod och hån. Länge nog hafva Danmarks bittraste fiender funnit skydd och biståud i Sverige, Nu, då den Svenske kungen fördjupat sig i Polens moras och der lidit det ena nederlaget efter det andra, är det tid att bryta hans förhatliga makt. I detta ögonblick tränga Danmarks segrande härar in i Svenskar-nes besittningar i Tyskland, medan vår konung sjelf med flottan seglat ut för att taga deras kung till fånga. Sådana åro de utsigter, som Försynen nu öppnat för Danmark. Att förrädarens gemål befiuner sig på SÜ-deroog, såsom krigsfånge, anser jag som en särskild skickelse.”

’'Krigsfånge, grefve Reventlou?” afbröt Eleonora. ”För man då i Danmark krig mot qvinnor och barn?” ”Man för icke krig, min fru, mot dem, som tillfället öfverlemnar värnlösa i våra händer.”

”Jag vill hoppas och jag bönfaller, grefve Re-ventlou, att ni icke missbrukar er myndighet Hvartill skulle det gagna er att föra några fruntimmer i fångenskap? Låt oss i frid få lemna denna strand, hvil-kcn vi i sanning hvarken frivilligt eller i någon ond afsigt beträdt.”

Grefven vände sig till grefvinnan Ebba: ”Då jag nu finner mig bättre underrättad om den ena grefvin-nans namn, hoppas jag att också den andra ické nekar mig* att få höra ett, som låter mera troligt än Macdonald eller Odonnel

”Herr grefve!” sade hon: *T)å vår olycka icke längre tillåter oss att njuta ens skyddet af ett namn, som vi trodde skulle förvärfva oss öfverseende, så må ni gerna veta, att jag är riksrådet och generalen grefve Jacob Casimir De

la Gardies maka. Om också Danmark förklarat Sverige krig, hoppas jag att jag icke behöfver frukta annan behandling än ridderlighet och ära föreskrifva.”

”Hal” utropade grefven: ”Det år således gref-vinnan Ebba Sparre, det är den vidtberömda solen i drottning Christinas hof, som jag finner på den fatti-ga ö» hår i Westerhafvet! Ert hela väsende, min sköna grefvinua, vitsordar sanningen af edra ordl” Grefvinnan vände sig rodnande, men med en stolt åtbörd ifrån honom.

”Mina damer!” yttrade grefven: ”Skulle jag få föreslå damerna att återvända till den boning, der de tillbragt natten. Jag skall snart anordna min båt och föra er till ett bättre herberge, till en böijan i Husuni. Jag vill der afvakta min konungs ytterligare befallningar.” Grefven tog vördnadsfullt af sig hatten.

De båda grefvinnorna sågo på hvar&ndrt utan att säga något.

Grefvens blickar föllo nu på stallmfötaren och de fyra tjenarne. ”Min herre!” tilltalade grefven detr förre: ”Jag tycker mig igenkänna er! Tiltåt mig att få fråga er om ert namn och er befattning!”

”Mitt namn är Viglio de Cassette och jag fir hofstallmästare hos grefvinnan, furstinnan Eleonora”, svarade den unge herrn med ett uttryck ickeablott af frimodighet, utan till och med trots."Jag har sett er förr i förrådarens has i Köpenhamn'', återtog grefven.

En mörk rodnad drog öfver Cassettes drag. ”Det §r föga ridderliga uttryck ni använder i grefvinnarrt närvaro, grefVe Reventlou!” sade han. ”Och ni förlitar er kanhända något mycket på er vanliga myti-dighet. Möjligtvis låta grefvinnorna icke befalla sig af er blotta ton, herr grefve. Jag och dessa tappre, be-pröfvade man, som emottagit det uppdraget att följa de ädla damerna och skydda dem, ämna icke så helt och hållet blindt öfverlemna dem i edra händer, helst ni tillåtit er att fälla hotelser, som i sjelfva verket under nu varande förhållanden se ut såsom temligen tomt skryt.”

Grefven bleknade af harm och lade handen på sitt värjfäste, men släppte det genast, då han såg sig om och betänkte att lian här var ensam bland fem kraftfulla motståndare. Hans båtbesättning, som utgjorde fyra personer, låg på andra stranden af den lilla ön, så att den icke kunde komma honom till bistånd.

”Min herre!” sade han med dämpad röst: ”Ni tar er en djerf ton. Men jag ber er besinna, att jag dr en konglig embetsman, och att ni befinner er på Dansk jord.”

”Efter de uttryck ni sjelf fällt, herr grefve, befinna vi oss här på en fiendtlig jord. Jag vill hoppas, att här icke blifver fråga om att tvinga oss till ett försvar, som i sådant fall skulle leda längre, än nhnu föreställer er, min grefve!”

Ehuru med all yttre artighet framsagda och till oeh med åtföljda af en bugning, inneburo den unge mannens ord en så hotfull mening, att grefven på ögonblicket insåg sin underlägsenhet för tillfället och .ändrade bide sitt uppförande och sin plan.”Ni trotsar derpå, at| jag för ögoahlioket ir

ensam”, återtog grefven. ”Men ni beböfver icke göra det, min herre. Jag kan försäkra damerna i alla händelser om ett bemötande, som fullkomligt akall afse deras rang och deras anspräk. Huruvida damerna ens kunna komma ombord på detta skepp, som ankrat framför Süderoog, torde icke vara så lätt att afgöra. Ser ni hur den Engelska båten derborta slingrar i bränningarna. Den gamle Edo Tetens har visat den landningsstället, det må vara! Men tror ni att fruntimmer kunna gå om bord på ett sådant ställe?'1

Casette kastade en orolig blick på båten och en annan på damerna, derefter sade han: ”jag vill hoppas att det blir möjligt att härifrån gå om bord, I annat fall ämnar jag just anhålla om herr grefvens biträde med den båt, som herr grefven har på andra sidan af ön. Vi få väl då taga vågen omkring uddeu.”

Grefven smålog något ironiskt. ”Jag erbjuder ganska gerna damerna att stiga i min båt. J»g skall sjelf följa dem — derpå kan ni vara säker, mio herr stallmästare.”

'' Skulle jag få anhålla att herr grefven, efter vi finna oss i damers sällskap”, återtog Cassette, ”lem-nar sin värja åt den der mannen! Han år en gammai soldat, som gjort månget fälttåg med grefve Jacob De la Gardie, och nu af

sonen fått uppdrag att följa grefvinnan!”

"Min kära Mårten!” fortfor Cassette, vändande sig till en af karlarne: ”tag du emot grefvens varja och se till, att grefven icke glömmer att göra oss sällskap, medan vi gå ned till den Engelska båten.” Ett uttryck af raseri flög öfver grefvens drag. Han bet vildt sina tänder tillsammans och kastade p& den unge herrn en blick, som, om den kunnat verk-liggöra i handling hvad den uttryckte såsom mening,skalle genomborrat honom och kastat honom liflös till jorden. Men grefve Reveutlou måste finna sig i omständigheternas tvång. Med en stolt åtbörd spände han af sig värjgehänget och räckte vapnet åt den grof-lemmade Svensken, hviiken fattade det med en isköld, som utvisade, att det icke var första gången han mottagit en fången officers värja.

Grefvinnan Ebba kastade en blick af segerglädje på grefven, men Eleonora tycktes bekymrad. ”Grefve Reventlou,” sade hou: "Kom ihåg, att vi först upp-trädt såsom bönfallande, såsom hjelpbehöfvande. Ni har trott er skyldig edra pligter att förfara strängare med oss, ån vi anse för billigt. Det år derföre nöden, som tvingar oss till de mått och steg, som min raske och ädle stallmästare funnit nödiga. Ni kan inom er icke anse oss handla orätt, som vi nu göra. Om ni finner nödigt att för er konuag framföra underrättelsen om denna händelse, behagar ni frambära till Hans Majestät min smärtsamma klagan deröfver, att jag, då jag står pfi mitt fäderneslands jord, skall botas med fångenskap och höra min gemål anklagas för förräderi! Säg då också för Hennes Majestät drottning Sophia Amalia, att jag känner det dubbelt bittert, att vara så förföljd af hennes vrede, då jag ¿tädse för henne burit en underdånig vördnad. Och ni sjelf, grefve Reventlou, ni som ofta varit en aktad och ärad gäst i vårt hus, göm ännu i ert bröst en känsla af välvilja för oss i vår olycka. Det är icke ratt ädelmodigt, min grefve, att slita vänskapens band, så snart sorgen ocb lidandet skilja vänner från hvar-aadra.”

Grefven var öfverraskad och rörd af den talandes värdighet, af hennes ord. Men han drog dystert ögonbrynen tillsammans och svarade långsamt: "Gud

J. C. De lu G ar dit. ^skaft véta, att jag idte vill såra och förolämpa ö#-gfon dam, men jag nödgas inför Gnd förklara, att det alldeles ick« ar olyckan, utan något helt annat, söm aflägsnat mitt hjerta frtn ert fras och gjorl niin-net af mitt umgänge derstädes bittert. Men detta är icke stunden för sidana förklaringar. Jag hör att ni gillat er stallmfistares åtgärder, fru grefvinna. Jag år således er fånge. Hvad år ert beslut?"

"Jag finner ganska vfil att min stallmästare hand-låt både klokt och tappert, då han sökt betrygga vår afresa. Men längre, fin tills deu blifvit verkstfilld, förmodar jag att er fångenskap icke kommer att räcka.”

Cassette bugade sig för grefVinnan, liksom för ätt förklara sitt ftillkomlrga saifttycke till hennes önskan.

Just der den Rtla upphöjning, som bildade kyrkoä gården, sluttade mot det platta landet, befann sig en ihskärning, en så kallad ”schlot”. Det var till den* samma, genom bränningarna derutanföre, som Ed© Tetens, medetet teckén och tillrop, inlotsade slupen. Då den trygg och bergad befann sig vid stranden, ste$ eh officer i land. Han frelsade artigt på det samlade sällskapet.

”Min herre!” fcegynté, på en vink af grefvinnan feleonora, Cassette att tilltala honom. ”Ni är Engels* Man, ooh jag hoppas de rf öre att ni icke nekar at^ ined er herres och prrotectoi? flagga fetnna beskydd åt personer, som åberopa det, helst de äro er regeringi vänner och bundsförvandter. Ni ser bår några Sven* ska damer, som olyckan kastat på denna ö, och hvilkt önska att genom er blifva räddade härifrån.”

Officeraren tycktes något öfverraskad. "”Vi haflwi kommit ur segelleden in bland dessa fördömda bankar'\ sade han, ”och vi behöfva en lots. Vi ha gått tiUför att Ur få håfotå em sådan. För öfri£t, hvad er framställning beträffar, min herre, tillhör det befSIbafvarens om bord på skeppet, kapten Welch, att besvara den.”

Cassette besmnåde sig1 några ögonblick. ”Skulle det vara möjligt”, frågade han, ”att fá gå om bord eller skicka ett bref till kapten Welch?”

”Om hår blott funnes en båt till”, anmärkte officeraren.

”Öns båtar ligga alla på östra kosten. Men om jag får fråga, hvad fir kapten Welchs destination?” ”Han går till Bremen. Skeppet héter Adventure, och vi föra bestyckning såsom örlogsmän.”

”Det ar förmodligen löjtnanten jag har den åran att tala med?”

”Mitt namn är löjtnant Minnes. Jag har den äran att vara kapten Welchs närmaste man i befälet.”

”Då hoppas jag att en gentleman, som löjtnant Minnes, icke kan vägra ett par högförnäma damers anhållan att få medfölja skeppet till ‘Bremen. Det är tvenne Svenska grefvinnor med deras betjening, som utbe sig denna ynnest.”

Löjtnanten hugade sig för grefvinnorna. ”Jag vét icke hvad kapten Welch ¿kall säga, om att emottaga så förnäma gäster på sitt skepp”, sade han. "’'Men det vet jag, att jag icke kan förmå mig att afslå damernas önskan1”

”Vi tacke er, min herre!” sade båda grefvinnorna, och deras behagfulla leende var i sanning för löjtnanten en dyrbar <belöning.

”Men jag måste medföra en lots”, återtog löjtnanten. ”Vill ni lotsa oss, gamle man?” Med dessa ord vände ban sig till Edo Tetens, som, otan att .yttra Jiågot, »betraktat amtmanne^&vilken icke vågaderöja det minsta teoken till knot, utan endass féfééH sig stilla och uppmärksam.

Hastigt ryckte Edo Tetens till. ”Nog han jag lotsa skeppet härifrån”, sade han, ”men hur jag shall kunna komma tillbaka igen från fartygét, vet jag icke, emedan jag icke har någon man hemma, som kunde medfölja för att ro mig. Min bât ligger dessutom pä andra stranden af Sûderoog. Det enda vore, om jag iick låna amtmannens folk och båt.”

Cassette spände sina ögon så skarpt han förmådde i amtmannen, men denne sade helt lugn: ”om Edo Tetens behöfver mitt folk, för att göra vår Engelske vän den ifrågavarande hjelpen, så står min båt och mina fyra roddare gerna till tjenst.”

Löjtnanten såg med uttryck af förvåning på dea afväpnade grefven, som det var lätt att inse var fån-* gen och bevakad.

”Amtmanuen?” yttrade den unge officeraren med ett tvetydigt leende. ”Den herrn i röda rocken kallas alltså amtmannen? Jag vill minnas att jag hört att amtmannen eljest skall vara guvernör här på kusterna. Men denne amtmannen ser ut att icke ega mycken myndighet här på stället, ja, icke ens frihet.”

”Ni har sett ganska rätt, herr löjtnant!” gen-» mälte Çasette; ”men emedan det lärer vara krig mellan Sverige och Danmark, efter hvad denne herre säger, så vill han göra oss, Svenskar, till krigsfångar. Han har emellertid sjelf fastnat i sitt eget gam; ty nu är det han, som år fånge, sedan han tvingat oss, att på sådant sätt betrygga oss sjelfva.”

”Det der låter ganska gåtlikt. Tillhör icke denna ö Danmark och är icke amtmannen eo Dansk öfverhets-person?”

”Visserligen, herr löjtnant! Men nu har det sär-« skilda förhållandet inträffat, att ön, si fram t hon harSamma ode söm hennes guvernör, befinner sig: i Svenskt våld. Genom att bemäktiga oss herr amtmannens person, påstå vi, Hans Maj:ts, Konungens af Sverige un-dersåter, att vi i vår konungs namn eröfrat ön Sii-deroog, i den förutsättning att krig verkligen blif-vit förklaradt emellan vår konung och konungen af Danmark.”

Löjtnanten tyckte sig finna, att detta yttrande lät ännu mera sällsamt, och skakade pä hufvudet.

’’Hör hVad som händt, och döm sedan!” ropade Cassette. Han berättade derpå i korthet hela tilldragelsen vid gårdagens strid och amtmannens uppträde denna dag.

Grefve Reventlou insåg, att han i sjelfva verket spelade en temligen löjlig rol, isynnerhet i en ung officers ögon, och kände sig deröfver ytterst förbittrad. ”Det är sannt”, inföll han, ”jag har af några, jag ville kalla dem skeppsbrutna krigsfångar hår blif-vit öfverraskad och kan icke kämpa mot öfvermakten. Men då min regering befinner sig i fredligt förhållande till Englands, vädjar jag också till den Engelske be-falhafvaren. Behagar ni, herr löjtnant, också föra mig om bord på ert skepp, så att jag får tala med kaptenen?”

Detta förslag var icke i Casettes smak. Men löjtnanten yttrade betänksamt: ”Antingen bör jag icke alls befatta

mig med hela saken, utan helt enkelt föra den gamle lotsen ensam om bord, och då får amt-mannen med sina oväntade segrare afgöra saken på egen hand bäst dem synes; eller också tar jag hela sällskapet om bord, för att låta kapten Welch afgör^ huru han i sin vishet finner för godt, och då är det möjligt att jag får föra herrskapet i land tillbaka.”

"Tillåt mig”, inföll grefvinnan Eleonora”, att anhålla, det herr löjtnanten vidtar den sednare utvägen.Kanhända skall kapten Welch finna sig hafva gjort en god gerning, om han räddar oss härifrån. Jag kan försäkra att den icke skall blifva obelönt.”

Grefvinnans ord gjorde synbart intryck på löjtnanten och han beslöt att föra hela sällskapet om bord.

Med synbar glädje stego damerna i båten. Gassette och hans män sågo äfven belåtna ut, ända* töils den förre varseblef ett inbitet hånlöje på grefve Rfe-ventlous läppar; dä blef bans misstanka väckt1, uren han lätsade om intet, emedan han i allo var nödsakad att fatta sitt beslut efter de omständigheter, som företedde sig.

Den gamle Edo Tetens ville hämta amtmannens båt, men löjtnanten, som tycktes frukta att mista lotsen, sedan han sä lyckligt fätt honom, afslog helt tvårt att låta honom gä dit. Efter nägon öfverlägg-uing afsändes den unga Sell med detta ärende och den gamle befallte henne att sjelf följa med båten.

Slupen lade derefter ut. Den kom lyckligt igenom bränningarna och snart läg den vid skeppets sida.

Uppför detsamma klättrade nu, till kaptens stora förväniug, hela sällskapet för att här fä sitt öde af-gjordt.Kapten Welch, bekant i Sverige derigenom, att han på ett litet snabbseglande kaparfartyg följde den Engelske ambassadören Whitelockes eskader, då denne afgick till Götheborg under drottning Christinas sista regeringsår, var en sträng och dristig sjöman till kropp och själ. Hans lynne var förbittradt genom den motgång, som nu träffat honom, då han blifvit drifven så nära de Nordstrandska öarna. Med en uppsyn lika mycket full af harm, som af förvåning, stod han vid relingen och betraktade de ankommande.

Löjtnanten spraug först ombord och rapporterade tilldragelsen, samt begärde tillåtelse för damerna att Jtomma ombord! "De åro således Svenska?" sade Welch, och det bistra draget öfver pannan ljusnade något vid de minnen, som vaknade i hans själ.

"De äro det, enligt hvad jag kan finna! Men dera? namn kun jag icke uttala."

"Hjelp depi skyndsamt om bord, löjnant Minnes! Sök att på e|l artigt satt underhålla dem, tills jaghunnit tala några ord med lotsen. Skicka honoin först upp till mig!”

Löjtnanten ilade tillbaka till båten, d eri från han, sedan gubben Edo Tetens först kommit upp, lijelpte damerna att försigtigt uppstiga. Grefve Reventlou afvensom Cassette och de fyra Svenskarne fingo således gå om bord.

Kapten Welch afslutade först sitt samtal med lotsen och befalite derefter att ankaret skulle lyftas, innan ban närmade sig damerna. Yid åsynen af gref-vinnan Ebba målade sig öfver hans drag ett rosenskimmer af förnöjelse. ”Grefvinnan Sparre!” utbrast han. ”Jag hade den äran att se er, min fru, vid den audiens som den oförlikneliga Svenska drottningen gaf oss, då jag med Lord Whftelocke hade rest till hofvet i Upsala!”

”Det ar smickrande för mig, att vara ihågkom-men och igenkänd af en utmärkt Engelsk sjöofficer”, yttrade grefvinnan med utmärkt artighet: ”Jag gör mig i anledning deraf en så mycket säkrare förhoppning, att finna skydd och försvar af er flagga, berr kapten. Det skall icke vara förgäfves, som jag och mina vänner tagit vår tillflykt till den Engelsks flaggan.”

”Var öfvertygad, fru grefvinna, att jag skal! gerna göra allt för er, allt, som är förenligt med min pligt.”

”Ni seglar till Bremen, herr kapten? Låt oss få följa er dit, det är vår högsta önskan.”

”Med den nordliga vind, som nu råder, kunna vi redan i afton vara på redden vid Bremerlöhe. J8g skall med mycket nöje föra er på mitt skepp, mim damer!” Han gjorde för damerna en artig bugning, som af dem med den största glädje besvarades.Men nu framtradde grefve Reventlou. ’’Tillåt mig också att få yttra några ord, herr kapten", sade han. "Jag Sr embetsman hfir på stället, amtman öfver de Nordstranska öarna, och jag- protesterar i

min konungs, konung* Fredrik den tredjes namn, emot åtgärden att bortföra personer, som äro hans fångar.”

‘‘’Fångar?’’ frågade kaptenen Welch med en besynnerlig, nästan gäckande uppsyn. "Jag vet icke, att någon främmande konung kan äga fångar under Engelsk flagga.”

”Jag förstår hvad ni vill säga”, sade grefven: ”och jag vet att jag nu förgäfves skulle yrka på att återfå detta sällskap, som likväl enligt all krigs- och fclkrätt, måste tillhöra Danmarks konung, sedan han förklarat Sverge krig.”

”Min herre, protektorn Cromwell, har icke förklarat Sverige krig”, genmälte kaptenen. ”Är ankaret uppe, löjtnant Minnes? Hissa förseglen! Tror ni, herr amtman eller hvad ni må vara för en herre, att en Engelsmän, en gentleman kan tillåta att damer föras i fångenskap?”

”Mitt namn är grefve Reventlou, herr ktipten. Jag får nämna att både uppfostran och börd hafva lärt mig hvad jag år skyldig damer. Jag hoppa*, att de aldrig skola med rättvisa beklaga sig öfver det bemötande jag vill låta dem vederfaras. Men den lag, som föreskrifver trohet mot konungen ocfe pligten, är högre äu artighetens. Mitt yrkande dr derföre, att damerna återvända med mig till lands. Jag lofvar er särskildt, herr kapten, efter ni tycks intéressera er för damerna, att behandla dem med den utsöktaste artighet.”

”Er konung, säger ni, herre eller grefveeller hvem ni må vara?” Den stränge sjöbussen samma*-drog sina ögonbryn. ”Tror ni att en Engelsman aktarÔO

edra konungar, ner i» hvar och en annan memuska? Vi ha i London tagit bufvudet af en, och det står derföre icke sämre till med gamla Englands ara och makt. Vår protektor kan gerna vara alla redliga menniskors beskyddare, helst nér de förföljas af ko-nungarne. Jag ämnar följa den store Cromwells exempel, och damerna skola derföre icke ryckas ifrån mitt skepp, efter de begära försvar af mig."

Greftinnornas ansigten uttryckte deras glädje och tacksamhet.

"Jag bar emot mi* vilja blifvit förd om bord hårstädes", yttrade grefven i något mera nedstämd ton. "Jag hoppas att ni, herr kapten, icke beskyddar damer så, att ni beröfvar andra personer deras frihet."

"Hml Det år damernas: ensak, att beröfva her-rame friheten eller släppa dem!" skrattade den nu helt och hållet upplifvade och muntre kaptenen. *3

"Men bur vill jag då komma i land igen?"

"Mina damer!" aade kapten Welch, medan han, med skämtsam uppsyn tog af sig hatten och bugade sig f&r fruntimren, ”är det med damernas tillåtelse, 9Hi denne berre önskar att a&ägsna aig?"

Grefvinnan Eleonora tycktes något bekymrad* men Ebba svarade med ett mnalert smålöje: Det är lör oss en stor glädje, att kvnna frisäga grefve Re-ventlou från bans löften om en artighet, som det verkligen varit grymt att sätta på ett så bårdt prof, «om grefven sjelf tyckes anse för en lättare sak, än

vi föreställa oss. Vi önska berr grefven lycklig resa.

"Förlåt mig, fru grefvinna De la Gardie!" sade grefven: "Men saken år kanhända allvarsammare, ån den nu synes förefaHa er. Ehuru jag, på sitt sätt, fceianer mig i en annans våld, har jag likväl en myndighet, som vid andra tilUalien äfven för er, min gref-vinns, kan vart af vigt att icke kalva hånat. Jag beror no af kaptenen på detta skepp, efter som det synes. Men i dessa trakter ake så oväntade förändringar, att ni icke kan veta bara snari både hela skeppet tillika med sin besittning, oek ni sjelf, med ert salbkap, åren beroende af mina åtgärder.

”Herr grefvei” yttrade grefcinnaalfteoikore: ”Jag år öfvertygad, atl ni ieke har grondad anledning att klaga öfver vårt uppförande emot er, ty hvad som bittill» har skett , bar varit ett onndvikligt nödvärn i vår olyckliga bdågenhet, och dessutom endast af er sjelf framkallad*. Ni måste, infiir samtid ocb efter-verld medgifva det.”

Grefven bugade sig: ”Jag har icke den ringaste anklagelse att göra för mig personligen. Men jag år min konungs man; jag måste handla ocb tänka enligt min pligt.”

Kapten Welebs uppsyn hade blifvif allvarsammare onder dessa ord. ’"Sått till märsaeglen, löjtnant Min* nesl Håll Ögonen på lotsen, och satt b var man på sin post. Brisen är god. Stöta vi ieke på något gnand, går hon godt!”

”Jag finner, herr kafiten, att ni ieke vill invtnta mn Ut, som komnter bär omkring norra udden för att håMta mig i Ia?d. Är del då er mening att oekså föra mig till Bremen?1’

”Jftg skall försöka att såtta er i la?d med den första, bästa fiskarbåt vi trälfa”, yttrade Kaptenen. ”Men om vi ingen traffa, berr grefve, så var så allt* för god och kom ihåg, att det icke är jag, som ia-jabjud# eller öfvertalat er att komma om bord. Naturligtvis beror min resa af fartygets förhållande.” ”Min mening år visst icke att beklaga mig, äf-ven om jag nödgas medfölja till Bremen. I alla faJL det blir ¿Ulfälje för mig, altmed nftgöti fisRar^åf itervtönda fterA töruf, herr feapién icke nekar att medföra ett bref till Bremen. Jag sk*N skrifva det, medan vi afbida utgången af seglingen från bankarna.”

”Och till hvem skulle det brefVet vara ståHdt?” frågade kaptenen.

”Till kommendantefr i staden, antingen det år fik smarsken Anders Bille, eller den som han dertfll förordnat.”

”Hvad vill det säga, herr grefve?” utropade grefvinnan Eleonora.

”Ni känner förmodligen icke, min fru,” återtog grefven: ”att Försynen allt ifrån början gynnaft Danmarks rättvisa sak. Vår segrande här har inryckt i Bremiska landet, och hela denna stad tillika med alla sina omgifningar, har underkastat sig konungen af Danmark.”

Grefvinnorna sågo bleknande på htarandra. Kapten Welch såg grefven skarpt i ögonen. ”Wi har yttrat ord, herre, som jag tackar er för. De hafva väckt min Uppmärksamhet och jag skall naturligtvis handla så, som klokheten bjuder. Således befinner sig verkligen Bremen i Danskt våld?”

’*Derom kan ni vara säker. Vi hade redan i förrgår denna underrättelse från Hamburg, med köpmän, som kommit resande till Httsum. Den Svenska regeringen i Bremen har flyktat till Stade, men afven det fästet väntas snart falla i riksmarskens våld.” ”Jag känner den Svenske kommendanten i Stade: han heter Ascheberg”, inföll kapten Welch.

”Öfverste Ascheberg!” utropade grefvinnan Ebba. ”Han vet nog att försvara sig.”

”Emellertid är den underrättelse jag meddelat, tillförlitlig”, försäkrade grefve Reventlou. ”Jag hoppas att kapten Welch finner det fÖrdelaktig&U kååeför sitt skepp *ck för sin rege*iag, att på fredligt sätt

och med ömsesidig välvilja uppgöra sina saker med våra myndigheter. På det af herr kapten nyss nämn-? da Bremerlöhe svajar for närvarande Danska fanan.*' Kaptenen tog sig en betftnklig uppsyn. ”Sätt til! bramseglen också, löjtnant Minnes! Val, som hon går! Jag vill ieke tro, att ni säger annat, än sanning, herr grefve, emedan det icke skulle gagna er det ringaste att säga en osanning. Men hur det nu m§ förhålla sig med den Danska riksmarskalkens eröfring af Bremen, anser jag mig böra vara försigtig.”

Grefven hämtade förhoppningar, medan damerna tycktes al)t mera oroliga.

Kaptenen sköt på grefvjnnan JEbba en uppmun^ trande blick. ”Naturligtvis måste jag vara dubbelt försigtig, då jag medför så aktningsvärda och dyrbara gäster om bord, som jag nu har den äran. Var trygg, herr amtman! Jag ska|l ansvara för damernas säkerhet! Deras frihet skall icke äfventyras, så snart de anför-trott sig åt gamla Englands flagga.”

”Jag hoppas icke heller min frihet, herr kapten!” utropade grefven. ”Jag är em bets man under en makt, som står med ert land i vänskapliga förbindelser. Naturligtvis protesterar jag på det allvarsammaste emot allt våldförande af min person.”

”Så snart, som möjligt, skall ni vara fri, min herr Dansk!” yttrade kaptenen. ”Kom hit, lots der-borta 1 Kan hon styra som hon går, ett par minuter medan jag talar med er?”

Ben gamle Tetens, utan att förlora fartygets ställning och kursen ett ögonblick ur sigte, närmade sig.

”Hör på, lots, hvad kan det vara för ett föremål, som synes här för-ut, ett par streck närmare /styrbords kranbalk? Är det ett stort hhs9 som blifvitöfversvammadt åhda tiH takfoten? Då fca ii ett fgomi jtost der?9

"Det ar ett sjönrfrke, bérre!” svarade Bdo Tetww. ”Det år ¡benen af en strandad hvalisk. Vi komma att gå der nära fölfci och taga raårket på vår styp-ibordssida.”

"Godt, fader lots! Jag litar på, att ni årligt lotsar oss ut.”

”Med sådant vader går det latt för sigl Hade jag endast min båt bar, så att jag kuiide komna

hem igen!”

"’Var icke «bekymrad, lots! Vi skola nog söija för både er sfkerhét och er belöning!”

Under detta samtal styrde -skeppet med falla segel utåt vesterhafvets öppna rymder.T,

sriftTt både grefve Reventlou och det Svenska sall-* Skåpet *om bord på skeppet fullkomligt insett, att de nu heft wch bållet berodde af den Engelska kaptenen och såtawda hvarken borde eller behofde längre be* trakta hvarandra såsom fiendtliga makter, begynte de att sök« Inpassa sig i sin nya omgifning. Emedan vädret var ganska behagligt, behofde damerna icke itiga ned i kajutan, utan dröjde hellre på akterdäck, der löjtnant Minnes, så snart uppmärksamheten på manövern lemnade honom ett par ögonblicks tid, lät anordna tjenliga sittplatser.

Grefve fleventlou satte sig, med en hofmans artighet, i damernas krets, och sade: ”nu, sedan jag gjort hvad jag ansett min pligt fordra, och vi befinna oss på ett neutralt område, hoppas jag, att damerna Icke sträcka sin h&rdhet så långt, att de längre anse mig såsom en fiende. Åtminstone ni, älskvärda fröken Anna, kan icke länge förtörnas på den, som hade den äran att vara er moitié i så mungen lifiig kontradans i Köpenhamn*”Ett leende, ehuru temligen melankoliskt, flög* öf-ver den unga* frökens drag-, ”Jag var då ännu mera barn, än jag nu är”, svarade hon blygt, ‘'raen nog erinrar jag mig grefve Reventlous artighet att ofta hedra mig med en dans.”

”Ni har blifvit äldre, min fröken!” återtog gref-ven, ”och er erfarenhet har säkert tillvext med edra år. Men ännu har lifvet icke kunnat medföra åt er alla de erfarenheter, som bäst utveckla en ädel själs egenskaper. Er mor, fröken, är ett exempel på den sanna själshöghetens värde; hon skall äga äfven efter-verldens beundran.”

Den unge Cassette, såsom adelsman, tillhörande kretsen af det samlade sällskapet, tog sin plats närmast bakom fröken Anna och lyssnade på hvarje ord, som grefve Reventlou yttrade. Men han blandade sig icke i samtalet, hvilket grefven till största delen en* sam nödgades underhålla, ty frökens svar voro icke ordrikare, än höfligheten oundgängligen fordrade.

De båda grefvinnorna samtalade sakta med hvar-attdra.

Sä nalkades skeppet det af Edo Tetens såsom ett sjömirke antydda hvalfiskskelettet. Emedan ebbenjust var som starkast, hade de vidunderliga benformero* höjt sig långt mera öfver vattenytan, än då de från sjöstriden undkomua Svenskarne här sökte en tillflykt. Båten, som då blifvit fästad vid ett af refbenen, satt finnu fast, och hängde, liksom en unge, vid den kolossala modren. Långa fladdrande remsor af deu våta tången, hvilka, liksom sammanbundo mellanrummen af knotorna, gåfvo ett vildt tycke af lif åt det döda djurets former.

Hastigt framträdde Edo Tetens till kaptenen. ”Herr kapten!” sade han. ”Här utanföre är hafvetrat. Ri kan nian tvekan na slrieka knrsea rakt på Caxhaven. Men om ni behagar, satt mig med er bit täl hvalfiskstommen."

Kapten Welch betraktade gubben ned skarp blick. "Ligger der någon list under denna begäran?" sade ban. "Der kommer ju en båt, som det synes från Söderogg, och den hinner oss inom en timma. Jag skall, om det behöfs, kasta back seglen en stund för att invanta houom. Hvarför följer ni icke hellre med honom ?"

”HerreP* svarade gubben. "Jag känner igen Pel-wormsboerne derborta vid hyalfisken. Jag måste saga dem att den der skeppsbåten med största ratt är min."

Nu blef kaptenen varse, att inom bvalfisken det icke var tomt. Der arbetade nemligen menn is k or, och icke blott de, utan tvenne hästar, ehuru vattnet stod dem midt på sidan, och öfra delen af hjulen till en hög vagn blefvo

synliga. Strandboerne, som noga kftnde alla grund och bankar, hade med ett af de i trakten brukliga åkdon farit ut under ebben, för att berga en hop saker, som blifvit förda till skelettet. Då de sågo skeppet nalkas med såker kurs i den djupa rftinan mellan barokarna, funno de latt, att det hade leta om bord, och derföre kikade de endast med wf-fikna ansigten mellan refbenen på den förbiskridande seglaren,

"Och ni vill verkligen låta satta er dit? Når det å gå! Men hur skall det gå med grefven? Jag väl icke besvära grefven med att göra oss sallskap så Hngt, som till Bremen* Vågar grefven också sluta sig till de der obehagliga sjövildarne,' aom titta fram nr sitt vidriga tillhåll?"

Grefven smålog. ”Jag känner detta folk ganska vH och har flera gånger varit på stallet/'

J. C Jto U GardU. ^”Jag skall göra lotsen till viljes, om ni vill föfja honom, herr grefve. Men det mäste vfil ske nu ge- , , nast, så att ni icke beböfver skrifva brefvet ti*t kommendanten i Bremen. Jag fimnar i alla fall icke fraoir { lemna något sådant, förrän damerna firo i fullkomlig sfikerhet. Så mycken klokhet förmodar jag i alla fall, att en Dansk embetsman borde tilltro en gammal Engelsk sjöman.”

”Jag har en gång för alla nu tagit mitt beslut”, svarade grefven. '"Jag har gjort min pligt, då jag ville behålla damerna. Då jag icke förmår att i detta fall uppfylla, bvad jag önskade, afstår jag utan vi-da re omsvep derifrén. Jag hoppas att jag icke helt och hållet förlorat damernas ynnest för detta uppförande. Jag vore dä alltför grymt straffad för milt martyrskap i min konungs tjenst.”

”Det år således fortfarande herr grefvens önskan att medfölja den gamle lotsen, då jag såtter honom från bord?”

”Ja, Siri” Grefven gjorde ett slags militarisk helsning.

Hedan kapten befallte att båten skulle firas ned, tog grefven afsked af damerna. ”Det skalle smärta mig mycket”, sade han, ”om jag icke hoppades att medföra er aktning, mina damer, ehuru mitt embete tvingat mig att visa mig mera sträng, äu mitt bjerta önskat.”

”Jag för min del kan icke hysa någon förtryr telse eller motvilja mot er, herr grefve”, yttrade grefvinnan Eleonora. ”Jag kan endast sörja, ock djupt sörja deröfver, att mitt ofrivilliga besök på nitt fäderneslands jord skall medföra så bekymmersamma invecklingar, så bittra spänningar, att min frihet hotas.”Grefven svarade intet, utan begaf sig till b&tcn, aom löjtnant Minnes fick befallning att fört. Gubben E närmade sig också relingen för att stiga nod. Båda grefvinnorna giogo till den gamle, för att via-ligt tacka honom för herberget, men gubben vigraée att mottaga det mynt, som damerna dervid ville trye-ka i hans band. Han sade, ”att han både gerna och utan besvar hade bjudit dem sin ringa boatad, ocb att det icke var vardt uågOD taofasambet.”

Grefvinnorna helsade till hans dotter och, på en vink af Eleonora, framträdde Anna, som bad honom till beune framföra en gäfva af ett litet smycke.

”Håll nu rätt så, kapten”, sade gamle Edo i det ban nedsteg i båten. "Ni ar då snart ute på öppna djupet! Farväl!”

Kapten Welch hade låtit kasta seglen back, medan han inväntade sin båt. Dervid beräknade ban icke strömsättningen. I detsamma som löjtnant Minnes lade till vid hvalfiskskelettet, dref skeppet inpå en bank och fastnade. Men emedan det var i sand och slam, som kölen inträngde, och skeppet icke gjorde någon fart, skedde hela strandningen utan buller.

I det rymliga skelettet träffades en samling af strandboer, hvilka lastat en vagn med spillror af skepp och åtskilliga varor, som blifvit hitdrifna efter stormar. Grefve Reventlou helsades af dem med mycken vördnad, och det syntes att han förut varit deras befalhafvare, emedan de genast frågade honom, bvad hati önskade.

Grefven såg sig först omkring, oeh då han bemärkte, titt hans egen båt från Suderoog lialkade«, hviskade han några ord till en Pelwormsbo, som tycktes liksom något förmer an de andra. Denne framtog ur en liten kista, som var uppsatt på* vagnen, en flaska och en bagare.”Herr föjfoant!” rade grefven: ”Jag hoppas att 11«, dl jag likväl på visst sätt beinner mig på min egen botten, ni icke nekar att dficka ett glas med wåg, emedan jag vill tacka er för den gästfrihet ai bevisat mig om bord. Kanske bar ni aldrig förr feefbimit er, såsom au, åtminstone i visst

hänseende, i samma belägenhet, som profeten Jonas.”

Han fyllde med dessa ord bägaren och drack Engelsmannen till.

Löjtnant Minnes betraktade med förvåning den hemska omgifningen och, i det han ryste för de vilda varelsernas välmenande men obehagliga arbete, skyndade att tömma bagaren, liksom för att i dess safter söka någon vederqvickelse.

”Tillåt mig att också bjnda manskapet en dryck!” sade grefven, som räckte bägaren och flaskan åt Edo Tetens. ”Roar det er icke, herr löjtnant, att se er om ett ögonblick från höjden af vårt besynnerliga tak?”

Grefven ville öfvertala löjtnanten .att klättra npp öfverst på skelettets 4tam. Men Minnes var bäst belåten med att så snart som möligt få återvända: ban tillsade sina roddare att skyndsamt tömma den bjudna drycken.

Men grefven hade uttänkt helt andra planer. Han hade nu omkring tjugu kraftfulla män att befalla, och i båten, som nalkades, kommo ännu flera. Med ens lät han derföre sitt folk öfvermanna Engelsmännen och draga åma ur sin båt på det sqvalpande grundet inuti och jaåmaat omkring skelettet, der vattnet nu icke räckte Friserne längre, än till knäet.

”Jag råder er, löjtnant och matroser”, utropade grefven, ”att icke göra något onyttigt motstånd. Sätt npp dem p& vagnen, så kunna vi lättast föra dem!”’’Förråderi!” skrek Minnes, och ville draft vår-» jan, nen redan hade kraftfulla hånder afvipnat honom.

”Ni talar om förräderi, löjtnant!” inföll grefven.» ”Hvem var det, som först gjorde ingrepp i mitt lands rättigheter och trotsade min lagliga myndighet? Men nu kommer vedergällningen, herre!91

”Vedergällningen? Ja, den skall just tråffa er, förradiska kustboer! Kapten Welchs kanoner skola lår* er att respektera Engelska flaggan.9’

”Hvad Engelska flaggan beträffar, min unge herre, si vela vi alltför väl, att ni Engelsmän ären Sven-skarnes bundsförvandter och att vi siled es hafva krig med er också. Egentligen skall jag säga er, att jag nu ämnar låta er få smaka följderna af ert listiga satt att försöka fånga mig, och det skall ske på ett satt, son ni icke kunnat ana. 1 skolen snart anropa min hjelp och mitt beskydd.”

1 detta ögonblick dånade ett kanonskott från skeppet.

Minnes spratt till. ”Kapten blir otålig”, utropade han: ”Jag skulle rida er att genast slappa oss lösa, eljest torde Adventures kanouer börja att tala skar«» pare.”

GrefVen smålog hånfullt. ”Jag skall såga er, min goda Minnes, hvad det der skottet betydde. Det var ett nödskott, ty det Engelska skeppet sitter på grand.”

Minnes kastade en håpen hlick utåt vågorna, och det öfvade sjömansögat fann genast, att grefven sagt sannt. ”Men han ligger inom skotthåll”, anmärkte han något tröstad. "Våra kanoner hinna er här, i detta vidriga näste, som hafvet just har uppkastat till en passande bostad åt sådant folk.”

”Det förstås att kapten Welchs kanoner kunna tenna skelettet bår, nen då förskaaaa vi oss medm

eétr, mi»e rinner, ock hans kotor skol* vara särdeles klok«, om do skola kunna undvika att träffa Enge Is-min, i fall åe vilja helsa på oss.”

Engelsmännen hade blifvit lyftade upp pi den rymliga vagnen, der Friserne, atan någon den rin-gaste höflighet, helt enkelt bundo dem fast. P¿ gref-vons befallning lemnades endast löjtnantens händer fria.

Nu bade den seglande båten frin Säderoog närmat sig, s¿ att den kunde anropas. Den lade genast till, oeh grefven erhöll derigenom en förstärk* ning och dessntom vapen, som befunoos i båten.

Kapten Welehs lynne återtog hela sin strängbet, då den förargliga olyckan inträffade. Han förlorade emellertid icke sin rådighet och väntade blott att båten kulle återvända dá han hoppades att löjtnant Minnes, som var en klok ung man, skulle hafva varseblifvit olyckan och återfört lotsen. Men det såg ut, som det ohyggliga sjöspöket

skulle s.ukat bela båten med sin besättning.

Förgufves väntade kaptenen, att det kanonskott ban lossat, skulle påskynda båtens återkomst och då han Sug Söderoogsbåten, i stüilet för att skynda till skeppet, lägga till vid skellettet, ökades bana förvåning.

”Hår har skett någon olycka!" utbrast ban slutligen. ’‘Vi måste se efter hvad det kan vara. Sätt nt min andra slup! Eller skulle det vara något förräderi från Dauskarnes sida?”

’"Tillåt mig, berr kapten”, inföll Cassette”, att gå dit med er slup. Jag skall sä försigtigt som nröj-ligt oi^dersöfca förhållandet.”

"Jag ämnade just anhålla om denna tjenst, Sir \ •varade Welcb. ”Minnes är mig anförtrodd af sina föräldrar, för att bildas till en skickUg ajömau. Haabar hittHb gjort «ig beder. Men nu begripet jag icke hvarför han låter uppehålla sig. Ni gör mig en stor tjenst, Sir! Vill ai taga ett par af ert eget folk till roddare, men låta mina min också följa med er? Sök framför allt få loteen tillbak«. Vi sko-le väl försöka att klämma sanningen ur honom, il att han miste visa oss vigen fria detta afgrundsnäste.”

ftrefrinnorna befunno sig i den största ingest till deas kaptenen anmodade dem, att stiga ned i kajutaa, der de i sjelfva verket voro bist ur vigen för de arbeten, som erfordrades för att göra skeppet flott igen.

Så snart slupen blifvit halad i sjön, begaf sig Cassette med itta man åstad, och nalkades skelettet med raska årtag.

Grefve Reventlou, som med mycken vaksamhet förberedde utförandet af sin plan, kunde icke dölja sin glädje vid denna syn. ’’Vi få den också!” sade han. ”De löpa frivilligt i våra nät. Snart ha vi halfva besättningen fast, och då skola vi väl taga skeppet också/9

Muuies skar tänderna af harm, men yttrade intet.

Gtefcen låt nu starkt bemanna sin bit oeh ligga dea i akygd af skelettet, sl att den icke skulle vara synlig. Den Eagelska slupen bemannades likaledes med ett halft tjog Friser, och lade ut bakom den väldiga benmassan genom den vida öppning, som befann sig bortom refbenen. Vagnen vindes oeksis si att den skalle vara fardig att, pi sin vig öfver bankarna, ila till stranden. Den gamle Edo Tetens sattes till kask pl vagnen, och hans dotter, den unga SeH, fick sitta sig upp vid haas sida. Med det återstående folket stillde sig grefvea ytterst vid de fraia-itåeade halsknotoraa, der emellan hafvuéets ben ockryggraden, 4mi stonta öppningen behnn sig I« tifl skelettets inre.

Dd Cassette kon så oär«, att ha« kunde urskilj« persoaer wuti skelettet, ropade grefven till hooo«i: ''Kon bit ned båten derkorta och bjelp oss och edr» egsa kamrater!”

Förundrad baröfver och nyfiken tillika, Nit Cassette skyndsamt ro intijl skelettet, meu aktade sig att konna inom den ohyggliga benbyggnaden. Etfteller-tid var detta närmaud« tillräckligt att bringa Ivan om i fällan: de valbemannade båtarna rodde hastigt onkiing skellettet och afskuro återtåget för Cassette. Han sökte försvara sig, men öfrermakten var alltför stor, sé att inom några minuter både han och hans folk voro öf-vervaldigade och dragna in i benhvälfningen, der §f-ven de bundos och fästades vid vagnen. Den andra Engelska båten bemannades derefter af Friserne.

Kapten Welch hade, ehuru på alltför stort af-stånd för att fullkomligt urskilja huru det tillgick, sett sin slup bortföras. Han bet tillsammans tänderna och gaf befallning att skjuta en kula midtöfver skelettet.

Då den susande kulan flög öfver Frisernes huf-vuden, skrattede grefven: ”Vill han nu skjuta ned sitt eget folk?9’ utropade han: ”Men ban lar vål besinna sig först, och alltsammans ir blott skrämskott. Vi ir emellertid icke så lått skrämda! Se väl efter, gaade Edo, «tt ingen af fångarne kan göra sig lös!"

1 sjelfva verket tyektes nu ställ ni« ge» emellan de både stridande parterna hafva omvändt sig. Grofve Itarentlou hade konmit i besittning af Engelmaneees båtar ooh var honom nu. mycket öfverlagsan i nao-skap. Kapten Welebs besatta ing, son ursprunliee utgjorde tjugu nan, bade förlorat iaemot hälften, oak s^otfva skeppet låg oaftrlifft på sin bank, medan Fi>aerne, från hvilken sid«, «om helst, kunde nlrma sfg, och möjligtvis intra det.

Detta sednare var Ifven grefven« afsigt och, för att göra sig rått siker, beslöt han kalla till sig innu mera folk från land. För detta indamll syntes snart en stång med en från spetsen fladdrande röd duk höja sig emellan skelettets ryggknotor. Derjemte satte sig «• man i fart att vandra till laads. Det var en underbar syn att skida den vandrande mannens gestalt, der han, efter utseendet midt öfver <len öde vattenytan, framskred, utan att vattnet nådde honom lingre in till kniet; men han kånde hvaije grund, hvaije vattenhvirfvel och vadade derflöre siker och oför-skraekt till sitt mil. Ett ögonblick Imnade grefven låta vagnen med flngarne följa samma vig; men han berikoade att, om den Engelske kaptenen såg ett större antal menniskor lemna skelettet, han genast skulle antaga att det var fångarne man bortskickade och derefter icke langre skona det besynnerliga till— hållet, «om af kanonkulorna snart kunde krossaa.

Om det blott varit natt, skulle skeppet snart varit taget; men nu fordrades sårskilta försigtighetsmltt. Grefven lät sitt folk taga mössor och tröjor af de Ewgekka sjömannen, och fördelade de sålunda förkladda Friserne så i båtarna, att det sig ut, som besittningarna Ull en del bestått af Engelsmån. Sjelf bad han löjtnant Minnes om ursikt, för det han nödgades byta rock med honom.

Sedan dessa förberedelser HifVit gjorda och grefven uppmuntrat sina tappre Friser att vara oförskråckte, satte sig alla tre båtarna i rörelse mot skeppet, som af strömsittningen småningom vreds så, att det vintfe aktern emot de ankommande.

Kapten Welch, full af förbittring, insåg snart, att hans manskap blifvit tillfångataget, och anade fiender*nas afsigt, dä ban såg deras bitar sitt* sig i rörelse. Han insåg, att han behöfde en kanon akterat oeb be-MHe sitt manskap att med handspakarna skyndsamt ditflytta en från sidaa.

Den gamle Svensken Mårten, som var mest bem-masta dd i striderna och kinde sitt soldatåyane vakna, tog främst uti, oeb visade sig så rådig oeb oförskråckt, att kapten Welch klappade honom på axeln och sade: ”Ni, som ser ut att bafva sett mången batalj, vill ni åtaga er att sköta den der kanonen? Ni skall få två man till hjelp. Det öfriga manskapet beböfver ja* för skeppets manöver. Hala ut akterseglet, gossar derborta! Hår kommer en vindkåre. Kanske vi kuade få henne att vånda sidan till. Om det går, så — flinkt till styrbordskanonerna, gossar!”

Gamle Mårten, som endast svarade på det, som aagick honom sjelf, tog några kraftfulla tag, oeb snart framsköt kanonen sin svarta mynning öfver akter-spegeln.

Kapten Welch ställde sig bredvid densamma. ”Hvilkendera båten skola vi rikta på?” frågade Mårten. ”1 den ena ser jag den engelska löjlnanteas hatt, i den andra löjtnant Cassettes mössQädrar.”

”Det är fördömdt!” svor kaptenen. ”Men det kaa Ingen hjelpa. Skjut på den andra båten!”

”Jag tror vi hålla på den tredje”, mumlade Mår* ten och böjde sig ned för att rikta. ”Rått så! Eld på fänghålet, konstapel!” atropade ban skrattande oeh ea matros htde ett styeke brinnande lunta på fing-paaaau. Men 'aatåaduingssåttet den tiden var ytterst långsamt och man kunde säga, att i synnerhet till sjöss bvarje träff var ganska tillfällig. Skottet braaa af, men den båt, som Mårten ville traffa, hade redan koat-aiit ar skottliaien, så att kulan flög förbi och endast stänkte ea massa yraade vatteadroppar öfver Friserae«Grefve Reveatlau ropade til sitt Mk att skynda, och innan kano*ea åa)o banutt laddas, befunno sig de angripaade under skottliifyea. Etiligtden befaUniug, som grefvea gifvit, lade en båt till på hvardera sidan af jkeppet, medaa den tredje, i kvilken grefvea sjeif befann sig, tog sig ställning just under akterapegela.

”Slå in iöusterna, RickinerP ropade grefvea åt en lång sjöbuss, som genast med båtshaken verkställde befallningen, sä att icke blott de klingande ratoraa, utan sjelfva ramarna af kajutföustrea flögo in på golfvet derinne.

”Nu, F edd er och Arvs! In genom föasterna! Kasten ut till oss alla fångar, som träffas 1” fortfor grefveu.

De båda tilltalade svingade sig ia geaom de krosaade fönstren. Skri hördes derinne oeh efter ett par minuter hördes en röst derifrån. ”Haj* är ea, kerr grefveV

’'Hit, med fången! Om han gör motstånd, slå ihjel honom geaaat!" svarade grefven.

Genom gluggen störtades, halfdöd och med etl jeaunerrop en qvinna: det var fröken Auaa.

”Behandla qvinuorua försigligt!” ropade grefven. Men åfven grefvinuan Ebba blef våldsamt störtad genom fönstret, så att hon, blödande, föll ned för gref-Yens fötter.

Men nu blef det ett förfärligt buller i kajutan. Den Frisiske mannen, som utkastat grefvianan ock såg at genom fönsteröppningen med ett håaskratt, förvandlade hastigt sin uppsyn, förvred sina anletsdrag oek föU liflös aed med halfva kroppen utanför skeppet.

Mårten, som sett båten lågga till vid aktern, begrep ganska väl faran och sprang ned i kajutan* Det var ett hugg af honom, som bakifrån kiöf Friserns fcofvud. Hans nåsla kagg lade den andra fieaden lif-fös fir hm félter, oöh detefler sträckte sig en musköt-mytming rakt ur gluggen emot fre fre«. j

Med en båtshake fai emellertid en rodd are ett I «1af it muskötpipan, så att skottet flög i luften öfrer j grefreas bufvud. Grefven lossade deremot ett pistol-skett inåt gluggen. Till Mårtens bjelp kom nu en mtros, som ur den andra gluggen också lossade ett skott, hvilket särade en man, utan att deck satta honom ur stånd att strida.

"Hir kunna vi nu icke komma in!” utropade gref-ven. ”Lägg till vid sidan med vår båt också!”

Men vid de båda relingarna blef striden icke till Frtsernes fördel. Ehuru endast fyra mau på hvar sida, hade Engelsmannen fördelen af relingen såsom bröstvärn. Hvarje arm, bvarje hufvud, som höjde sig till kanten af relingen, träffades af väldiga hugg, så att Jlere af Friserne sårades.

En af matroserne grep slutligen ettgroft årämne, kvilket han höjde såsom en lans och af alla krafter stötte ned i den ena båten. Stöten verkade kraftigt, ty den krossade fogningarna och sprängde lös en bråda,

«å »tt vattnet begynte strömma in ocb båten ovillkorligen måste sjunka.

Lyckligtvis var det till denM sida, som grefrea Me till med sin båt, så att han genast kunde upptaga de sjunkande. Emellertid lossades från skeppet flera musköt- och pistolskott, som slutligen tvungo grefven «tt draga sif tillhaka.

Äfven från andra sidaa af skeppet förjagades d* ««gripande, så att grefvens anfall sålunda var tillbaka« slaget. ''Vi måste dröj« tills det Mir mörkt”, ropade grefven ooh gaf befallning att vända tillhaka tHI hval-fiskskef ettet.

Så snart kapten Welch såg Friserne aflågsna sif, befaf Jran sif akterut. Mårten akyad«de också dit»

Mn kajutfea, så aaatt gréfvea letoaat kajatftestrea. Kaaoaea laddades ånyo.

Men na framstörtade grefvinaaa Eleonara, åtfötyd af de båda tjenarinnoraa. ''Milt bernl" utropade km oeh utsträckte armarna efter de fiyeade.

Kaptenen ock Mårten applyttes na ma frökea Aa-nas och grefvinnaas fångenskap. Den sednares dyeka grämde isynnerhet Mårten, som med bestörtning stötte tül kanonen, som baa jnst åmaade rikta på båten.

De flyende Friserne fingo ostörde afligsna sig och kaptenen grubblade huru haa skalle återfå sia löjtnant. Då grefmaan insåg, att all klaga« skalle ▼ara förgafves, ansåg kon bast att draga sig onda«. Kaptenen Iftt kasta de båda liken ut genom kqjat-fönstren, hvarefter grefvinnan gråtaade begaf sig tiU en hytt, som anvistes benne.

Men fifven grefve Reventlou nödgades, efter sitt f&finga försök att taga skeppet, tånka på att rådda sig och sina fångar, för ett naturfenomen, som an förestod.

En rörelse i vattnet tillkånaagaf, att ebbea jnst no skalle förbyta sig till flod, och det vat derféte farligt, att dröja vid hvalfiskskelettet. Grefven beåaöie derföre att vagnen skyndsamt skalle köra täl Pelwom, .medan haa med båtarna begaf sig till Säderoog. Han hade den uppmärksamheten mot de båda fåagaa damerna, att befalla Sell slata sig till dem. ”Jag skall återföra dem till ert hus, Edo Tetens!" sade han åt gubben. ”Lemna ni fångarna, så snart ni kommer , fram, åt kommendanten på Neuenkirehe skans."

En af de fångne, det var Cassette, visade sig isynnerhet förtviflad. Då han varsebftef fröken Anna, strfickte han ångestfull sina bundna hinder mot henne, och afven den unga flickan brast, vid hans åsyn, ut i tårar.Så snart grefrinnan Ebba bannit något sansa sig och aftorka blodet frän sitt ansigte, ty hon hade stött •Ht hufvad och sina

armar vid fallet, öfverlemnade tioo sig med undergifVeahet åt sitt öde.

Grefve Reveatlou skyndade att anbefalla hvad som sfculte verkställas, och tog derefter sin kosa utefter sidan af den bank, på hvilken vagnen kördes. Han beräknade gan*ka riktigt att den Engelske kaptenen för damernas skall icke kande oroa aftåget med någon kula, och visste deasutom att de flyende snart skulle vara atom kanonhåll.

M$n aftåget från bvalfiskskelettet skedde likvU icke utan fara. Floden, som nu följde på ebben, tilltog med hastighet. Vattnet steg allt bögre, och den gamle, som körde vagnen, slog allt ifrigare på de plaskande hästarna, medan han med spind uppmärksamhet gaf 8kt på hvarje rörelse i vattnet, som kunde för honom antyda vågen. Han måste dervid alltmera taga sina blickar och sin omtanka från fångarna.

Grefve Ravenlou, som slutligen ansåg sig betryggad för all féra fria skeppet, tog med ens afsked af gabban Edo och vånde sin kurs mot Söderoog. Då båtarna skildes från V8gnen, som rullade fram i det fytande elementet, vexlade fröken Anna och C assette bedröfvade afskedsblickar. Grefven lat hissa seglen, -och airmade sig den låga Halllgerön med sitt sköna byte.

Men afven kapten Welch visste att begagna sig af floden. Han markte med glådje, att vattnrt steg altt högre och att det snart skulle lyfta hans skepp. Han gjorde sig derlör färdig att sätta till alla segel och begagna vinden för att komma ut från det äfven-iyrliga läget hland dessa, af vilda Friser bebodda bankar. Han höll sig på däck, för att slippa höra den arma modrens smärtfulla gråt i kajutan.J Frökensliftet i Itzehoe var en ovanlig rörelse. Der bade nemligen i det fridlysta bo, hvars murar ju&t Voro byggda för att utestänga verldens barn, nu ett stort antal sådana, som åtminstone för fromma invånar* innor vanligen anses för de farligaste, nemligen krigs-f-gudeus söner, inträngt. Deremot bade klostret, ty ursprungligen var det ett sådant, blifvit öfvergifvet af största delen af sina egentliga invånarinnor. Endast i en liten flygelbyggning uppehöllo sig ännu de få qvarvarande frökensystrarna med sin vördiga föreståndarinna. Ur dess fönster tittade häpna fruutim-mersahsigten ut på det krigiska hvimlet af soldater och officerare. Den eljest så tysta borggården, der vanligen endast lätta frantimmersfötter smögo fram, skrapades af jernskodda hästhofvar. I förstugorna stodo skäggiga vakter och framför porten smattrade trumpeter eller hvirflade trummor.

Danska högqvarteret hade nemligen blifvit flyt-tadt till Itzehoe, och högste befälhafvaren, den gam*)e rikmarskalken Anders Bille, hade utsett frökenstif-et, såsom den förnämsta byggnaden i staden, till sitt qvarter. 1 en af salarna var fältmarskalken just sysselsatt med sina bestyr såsom fältherre. Han utdelade nemligen ordres åt sina adjutanter och emoftog rapporter. Den gamle krigaren hade, med ungdomlig krigslust, ilat ut i fält, men hans höga &lder tyngde hvarje hans rörelse, så att han i sjelfva verket såg trött ut, der han satt i en hög karmstol, af-hörande hvad som berättades ocb afgörande hvad soni i anledning deraf skulle ske.

En adjutont anmälde amtmannen från Husum^ grefve Reventlou. Fältmarskalken lät genast kalla honom till företräde.

”Välkommen grefve Reventlou!" begrynte riksmarskalken: "Ni kommer förmodligen med goda underrättelser från edra trakter. Har ni rest igenom Dit-marschen?"

’"De tappre Friserne åro färdiga till strids, ers herrlighet. De samla och beväpna sig, för att, om fienden skulle försöka nalkas deras trakter, göra honom allt afbräck, som är möjligt."

"Han skall icke komma så långt* Jag har låtU befästa staden har, som ni sett, min grefve. Och längre än hit skola åtminstone Svenskarne icke kunna rycka."

"Har ers herrlighet några underrättelser om deras styrka?"

"Jag ämnade just taga en köpman från Hamburg, en af våra vanner i förhör, då ni lät anmäla er, min grefve. Vill ni också böra hvad han bar att för* kunna?"

"Jag tackar ers herrlighet. Men får jag nu utbedja mig ers herrlighets befallning om några fån* gar, som j*g medföC ^å^hvilka jag erhållit på ettbesynnerligt sått?” Grefven berättade nu, titl riksmarskalkens förvåning, tilldragelsen vid Süderoog.

”Och ni för dem med er, Reventlou?” frågade den gamle.

”Jag visste icke hvart jag skulle föra dem, innan jag fått veta ers herrlighets vilja beträffande dem.”

”Hm, den unga fröken vet jag icke hvad vi skola göra med: hon år oskyldig i sin fars förräderi, och henne kan man icke straffa, Den Svenska gref-vinnan skall blifva oss en god borgen, om det gäller, ty hennes gemål är just general för infanteriet, och jag har hört att tid Mollen, då Svenskarne uppställde sig i slagordning, grefve De la Gardie kommenderade centern. Vi skola laga att han blir underrättad om hvilken gisslan vi eg a.”

”Det var en förarglig omständighet, att grefvin-nan Eleonora skulle undkomma.”

”Uppriktigt sagdt, gref Reventlou! Det var för oss långt behagligare att slippa den stackars grefvin-nan. Hon rår i alla fall lika litet för sin mans förräderi, som hennes dotter gör det. Och jag kan icke utan medlidande tänka på huru den stackars gref-vionati skulle blifva bemött af vår drottning, den stränga Sophia Amalia.”

”Mig har det också alltid gjort ondt om Eleonora. Hon är dock vår store Christians dotter.”

”Ja, grefve Reventlou! Och jag vet ingenting förfärligare än qvinnohat. Gud hjelpe henne, så visst som jag önskar Guds straff Qch förbannelse öfver ülfeld sjelf.”

”Men hvad befaller nu ers herrlighet, beträffande den Svenska grefvinnan?”

J. C. De la Gmriie. ®

>yGoogIe"Vi ¿kicka in dem till föreståndarinnan fpr frökenstiftet tills vid« el'1

"Och de öfrige fångarnei Den Engelske löjtnanten och matroserne?

”Skicka dem till Gläckstadt och lät dem sedan begifva sig hvart de behaga. Vi iro ännn icke i krig med England.”

”Stallmästar Cassette och de tvä Svenska be-tjenterne?”

”Grefvinnan De la Gardie behöfver bättre qvin-lig betjening. Vi göra stallmästaren och betjenterne till krigsfångar. Skulle man icke kanna värfva dem? Eller hvad tror ni, gref Reventlou ? Skicka dem till löjtnant Jörgensen, kanske han kan snacka med dem, så att vi kunna sticka in dem i våra leder.”

”'Som ers herrlighet befaller. Grefvinnan har vunnit en Frisisk flickas tillgifvenhet, under den tid hon vistades på den lilla Halligerön Stkderoog. Flickan har med så mycken ihärdighet bedt att få följa henne, att jag slutligen gaf mitt bifall dertill. Det kommer an på, om ers herrlighet tillåter det.”

”Vi måste vara artiga mot damerna, grefve Re-ventlou! Jag skall sjef göra min visit hos grefvinnan.”

”Men köpmannen från Hamburg, som ers herrlighet nämnde?”

”Jag skall först höra honom. Kalla in honom, kapten Depke!”

Adjutanten, som erhöU denna tillsägelse, införde en välklädd herre, som med trygg höflighet helsade riksmarskalken och derefter afbidade hans frågor.

”När lemnade ni Hamburg, min herre?” frågade den åldrige fältherrn.

”1 förrgår! Jag har seglat med en jakt till Gluckptadt, och derifrån har jag rest landvägen.”^’Har ni sett Svenskarne?”

Ja, det hviinlade för nägra dagar sedan Svenskar pä alla gator i Hamburg. Den Svenska armén hade slagit lager vid Ottensen, och derifrän strömmade soldater och officerare in till staden.”

"Ar det sannt, att hela haren består af idel 4rasfölje!”

”Den säg besynnerlig ut, när den kom, det mäste jag tillstä. Soldaterne smutsiga och höljda i slitna, gamla kläder, magra och skäggiga, men axelbreda och oförskräckta. $}$iru trasiga de sågo ut, så klingade mycket både gi^d och silfver under de dåliga plaggen.” ’"Jo, jo! Pohlackarne ha fått vidkannas, hvad det vill säga att ha sädana der rofgiriga Svenskar i landet!'1

”Men srlla Hamburgs handtverkare prisade dessa gaster. På de tre dagar Sveuskarne lågo vid Ottensen, blef hela armén förvandlad. De köpte sig nya, ståtliga kläder och nu skulle jag tro, att man i hela Europa knappt kan fä se mera lysande trupper. Hamburg är en stad, som när som helst kan förse en armé med sina behof.’’

'"Ja, det kan visst vara möjligt. Yi skola väl också komma dit, för att förse oss. Men det kan hända, att vi taga förräderna alldeles färdiga af Svensk arne. De skola spara oss besväret att vanta så länge pä skräddarne.”

”Jag önskar ers exellens lycka ocb framgängf’ '”Men det säges att ni också försett Svenskarna med vapen 1 Hamburg!”

”Det behöfdes sannerligen icke, er exellens! Så #iitna och trasiga knektarne sågo ut i början, så hade de likväl utsökt goda gevär och värjor/”

”Ah ja, det kan vara. Men vi ha ocksä samlat nya och vackra förräder. Värt folk skulle j*g tro icke beiiöfver skämmas vid jemlörelseni ’”Den Danska armén är vål klädd och bevärad,

et måste medges.”

”Ja, längre än hit skola Svenskarne ieke komma. Hur stor var deras styrka, vet ni det?”

”Det sades 8000 man.”

”Vi aro lika många. Dessutom ha vi fördelen att vara väl befästade. Har ni sett mina förskans-niugar?”

”Ja, och jag vill hoppas att de skola uppfylla sitt ändamål. Eljest äro Svenskarne oförskräckta att taga fästningar, liksom att strida pd;fältet. Jag hörde i Glückstadt att Elmshorn blifvit taget i natt.”

”Hvad säger ni, herre? Har Elmshorn kapitulerat?” ”Det blef taget med storm i natt.”

”Men ännu har jag ingen rapport derom.”

”Hela besättningen blef gjord till krigsfångar.” ”Då befinner sig väl armén på vägen hit?”

”Jag förmodar det.”

”Hvem anförde Svenskarne vid stormen?” ”General De la Gardie.”

”Jaså! Nå honom kunna vi väl finna ett medét att hejda!” Riksmarsken nickade åt grefve Reventlou, men denne svarade endast med en bekymmerfuU uppsyn, i

”Det säges att Svenske kungen sjelf väntades till sin armé”, återtog köpmannen.

Riksmarskalken vinkade åt köpmannen: ”jagtac-' kar er för er beredvillighet att lemna oss de upplys^ ningar ni kunde! Farväl, min herre!”

Så snart köpmannen g$tt, sade riksmarskalken: ”Grefve Reventlou! För grefvinnan in i priorinnans flygel och se till att hon blir artigt bemölt, men väl bevakad. Jag skall om några ögonblick besöka henne!” Grefven gick*Riksmarskalken Bille var Ieke mycket belåten med köpmannens underrättelser. Han var en välmenande man, men något fältherresinne ägde han ingalunda, ehuru han sjelf ansåg sin redliga trohet under den närvarande politiska ställningen i Danmark vara af större vigt för konung Fredrik, än äfven en större krigisk skicklighet. Konungen sjelf såg saken ur samma synpunkt, och anförtrodde högsta befälet åt Bille, derföre att han var den äldste af hela Danska gene-ralitetet. Så länge fältmarskalken fick sitta i sitt hög-tjvarter, emottaga underrättelser och dela ut befallningar, fann han sig mycket val i sin befattning. Men huru litet han förstod att ordna ett fälttåg hade visat sig deraf, att han ganska snöpligt öfvergaf trakten kring Hamburg, så snart Svenskarne nalkades, och endast beredde sig att här, i en hastigt och svagt he-fastad stad, göra dem motstånd.

Grefvinnan Ebba hade, under den tid hon, sedan hon blef tillfångatagen om bord på det Engelska skeppet, vistades i Edo Tetens torftiga boning på Sii-deroog, visat sig lugn och undergifven sitt öde. Hon fattade en moderlig ömhet för den unga fröken Anna, hvilken hon, genom skickelsernas vandning, ansåg liksom af Försynen sig auförtrodd; men den uppgiften, att trösta och lugna henne, befanns likväl för henne icke möjlig att

verkställa. Anna tycktes traffad af en djupare sorg, än den öfver den yttre motgången. Mera framgång hade den unga Sell, som i afseende på åren stod fröken närmare, i sina bemödanden att förströ henne. Grefve Reventlou hade anförtrott vården a bevakningen af de båda fruntimren åt de redlige Sö-deroogsboerne samt med dem öfverenskommit huru dermed skulle tillgå, medan han begaf sig till Pel-worm och äfven der vidtog de nödiga försigtighets-måtten med de manlige fångarae. Först efter trenneveckor återkom grefven till Söderoog för att derifråir bortföra damerna. Sell, som icke kunde slita sig* ifrån dem, hade utbedt sig sin fars och gerna erhållit gref-vens tillstånd att följa dem. Från Husum, der de endast dröjde e» dag, men blefvo med valvilja och deltagande bemötta i grefvens hus, fördes de, i en gammal, obeqvam, med ett slags tält öfvertäckt vag», til t ltzehoe. Denna vagn kördes in på klosterborggårdenr medan grefven hade sin audiens hos riksmarskalken. De manlige fånganie, som i en särskild tropp, bevakade af en flock raska Ditmarscherboar, blifvit förda efter vagnen, ehuru på ett ansenligt afstånd, iiugo stanna på ett annat stiiJle i staden, der de snart om-gålvos af språksamma och nyfikna Danska soldater.

Då grefven, efter sin audiens* åter infann sig hos damerna, anhöll han att de ville följa honom till den boning, som tills vidare skulle anvisas dem. ”Det blir i detta frökenstift”, sade han, ”i prostinnan gref-vinnan Ahlefelds vård, som hans exellens riksmarskalken vill öfverlemna er, mina damer. Jag hoppas att den högvördiga frun med tillbörlig artighet och ömhet, så vidt krigets lagar tillåta det, skair bemöta de damer, som blifvit henne anförtrodda.”

”Herr grefvef’ svarade grefvinnan Ebba, ”jag skall med undergifvenhet finna mig i den nya fångenskap, som förestår mig, ehuru jag tillstår, att jag icke vågar hoppas ett sådant välvilligt bemötande, som af det okonstlade folket på Suderoog.”

Sedan grefven artigt hjelpt damerna att stiga ur, förde han dem till en liten, trång port, genom hvilken de iuträddc i en förssal, som dock endast var några få alnar i fyrkant.

" Vi måste vänta här”, sade han. ”Hans exellens har lofvat att sjelf tala med fm grefviniiAiu’”1 detta ram?” sade Ebba ocb såg sig om på de dystra väggarna. ’’Kanske blir just detta rum vårt ay a fängelse?”

”Jag vill boppas, att så icke fir meningen.”

”Få vi icke forst träffa vår probstinna?”

”Jag vet icke om möjligtvis riksmarskalken vill på förband tala med henne.”

Grefviunan närmade sig det enda, gafferförsedida fönster, som insläppte en knapp dager i ruounet. Utsikten d eri från stingdes af en högr grå mur. Em rysning flög igenom Ebba, men hon tegv

”Miria damer!” återtog grefven: ”Jag måsfe vm aflägsna mig. Tillåt mig, fru grefvinna, att beklaga, att just jag genom omständigheternas tvång och tillfölje af min dyra pligt, nödgats vara orsaken till dar-mernas fångenskap och lidande! Jag utber mig att få frn grefvinnans förlåtelse, om jag sårat och besvärat — ”

”Ehuru våldsamt vi blefvo gripna, ha vi icke beklagat oss, herr grefvef Vi kunna icke förtömas på er!”

Med adlig artighet kysste grefven damernas händer och lemnade dem.

1 det ödsliga rummet fanns inge* stol, intet bord, intet husgeråd. Endast en lång trädbäuk sträckte sig utefter den ena väggen. På densamma togo damerna sin plats, medan de oroligt väntade på hvad som vidare skulle tilldraga sig. Vid dörren hade Sell stannat, och hon gret bittert, ehuru grefvinnan och fröken sutto tysta och undergifna.

Slutligen öppnades ånyo dörren, genom hvilken damerna inträdt, och en ung officer framträdde med en vördnadsfull belsning: "hans exellens riksmarskalken vill hafva den äran att göra sitt besök/"Den gamle i&Uherren inrftdde, Innan han bel-sade, såg hen sig förvånad o räkring. "Hyart har man fört damerna?" utbrast han: "Kapten Rosen-krands! (rå till den högvördiga stiftsprobstinnan och anhåll att hon behagade stiga ned!"

Officeren, som blifvit tilltalad, afldgsnade sig genast, för att utföra befallningen.

”Mina damer!" vande sig riksmarsken till de båda fångna: ’Tårlåten det misstag, som fört er till detta ron. Ehuru

jag icke vågar, hvad som eljest vore min pligl, återgifva er friheten, mina damer, skall åtminstone ert rum blifva värdigt och anstän-digt. Tillåt mig att få helsa grefvinnan De la Gar-die! Jag kan genast igenkänna den skönhet, hvarp namn blifvit bekant i hela det bildade Europa."

Riksmarsken kysste grefvinnans hand.

Grefvinnans kinder öfverflögos af en lätt rodnad. "Ers excellens!" sadp hon: "Då jag har den nådea att åtminstone till namnet vara känd, anhåller jag, att, genom ers excellenses yquesttftilJa bemedlinjr, få skicka någon underrättelse till min gemål, i fall ers excellens icke skulle finna det lämpligast att genast firigifva ett fruntimmer, som alldeles icke har med kriget att skaffa, och som ingen gång hade för afsigt att närma sig krigsskådeplatsen."

"Ni har sjelf landstigit hos oss, fru grefvinna!”

"Så år icke förhållandet Jag har med våld blifvit släpad ifrån ett Engelskt fartyg, der jag sökte skygd."

"Ja, det var en förr&disk Engelsman, som ville befria er."

"Jag föreställer mig, ers excellens, att både enligt folkrätt och bildade nationers krigsbruk, jag aldrig hort blifva förklarad för fången och bortförd emot min vilja/’”Hade ni rest ensam, min grefvinna, skulle ni hafl rått.”

”Hvad menar ers excellens?”

”Jag menar att det egentligen var för de frun-timmers skull, hvilka åtföljde er, som hela olyckan inträffat.”

”Den olyckliga grefvinnan Eleonora! Hon ar qvinna, ers excellens, hon ar maka och mor; men hon har förvarfvat hela verldens aktning.”

”Hon Sr likväl en förrädares maka!”

”Ni glömmer, ers exellens, att hennes gemål är för närvarande i Svensk tjenst.”

”Och Svenskarne åro just våra fiender.”

”Det år, om jag icke bedrar mig, Danmarks konung som förklarat kriget.”

”Det har skett på ganska goda och lagliga skal. Men det bör icke hit. Jag har beslutat att anförtro er, min fru grefvinna, åt föreståndarinnan för detta frökenstifr, och jag skall, om ni önskar det, afskicka ett bref till er gemål.”

”Min gemål! Ers excellens känner då hvar han för närvarande vistas?”

”Ni vet det icke sjelf, fru grefvinna?

”Jag bar icke haft bref från honom, sedan han med arméen lemnade Thorn. Man bar hår sagt mig, att Svenska arméen aldrig skulle kunna återkomma från Pohlen.”

”Man trodde det. Men den Svenska konungen har helt enkelt öfvergifvit, flytt ifrån sitt Pohlska rike. Han har tagit återstoden af sin armé med sig, och med den vill han nu öfverfalla oss.”

”Befinner sig då min gemål med denna, som ers excellens kallar den, återstod, i antåg mot Danmark.” ”Så år förhållandet, fru grefvinna. Derför kan ett bref få afgå till honom.”'Jag tackar ers excellens! Kan bau på något sätt, genom någon lösen, utverka min frihet?”

”Upprigtigt taladt, fru grefvinna! Om ni vore ensam, skulle det icke möta någon svårighet; men också nu åtföljes ni ju af förrådarens dotter.'* „ "Det oskyldiga barn, som tillika med mig så våldsamt, förlåt att jag säger det, så föga ridderligt släpades i fångenskap, måtte väl icke för ett konungarike som Danmark vara fruktansvärdt. För den olyckliga modrens skull har jag slutit mig intill det oskyldiga, älskvärda barnet, som delat mina faror och bekymmer.”

”Känner den unga fröken ingenting om sin fars planer?’’ Riksmarsken kastade en sidoblick på Anna.

’'Säkert väntar ers exceliens hvarken af mig eller henne ett svar på denna fråga.”

”Huru så, min grefvinna.”

”Om en dotter också skulle känna sin fars af-sigter, kunde hon väl förråda dem?”

”För fäderneslandets skull!”

”Men här kan så mycket mindre vara frågan om förråda, som hon i sjelfva verket icke kan känna några planer, om sådana skulle fuinas.”

”Känner jag honom rätt, så a ilägger han aldrig sitt hat till Danmarks rike.”

vHvad jag kan försäkra ers excellens, är att jag af grefvinnan Eleonora, htflken icke ens bennes fiender kunna förneka sin aktning, alltid hört belt andra tänkesätt, än ers excellens förutsätter, yttras för Danmark. Men tillåter ers excellens mig att fråga hvar ungefär man kunde antaga att min gemål befinner sig med Svenska arméen, så framt det icke hör till krigets hemligheter, som behöfva döljas för ett fruntimmer.””Hm! Den Svenska arméen bar ryekt in i Hol-stein.”

”Kanske befinner den sig icke så långt härifrån?”

”Del år möjligt, fro grefvhma! Jag får derföre fästa er uppmärksamhet på nödvändigheten att begagna försigtiga yttryck i det bref, ni behagar skrifva till honom. Jag- beklagar att vi måsta låsa det, innan det afskickas.”

En rodnad af förtrytelse flög öfver grefvinnans drag. ”Om det roar ers excellens att se en bekymrad hustrus uttryck af sin saknad och klagan öfver sin belägenhet, så får er excellens således det nöjet. Jag tackar emedlertid på det högsta för tillåtelsen att få underrätta honom om att jag lefver.”

Nu återkom riksmarsk^ns adjutant, åtföljd af ett gammalt, resligt fruntimmer, klädt i en dyrbar kolsvart drägt. Det var grefvinnan Ahlefelt, enka efter ett Danskt riksråd och numera probstinna vid Itzehoe frökenstift.

Då den åldriga damen, ur hvars skrynkliga anletsdrag något besynnerligt hotfullt och fasaväckande talade, högtidligt trädde in i rummet, bugade sig riksmarskalken vördnadsfullt.

”Det är riksmarskalken sjelf,” begynte prob-stinnan, som genast viile låta känna sin myndighet. *Får jag fråga hvilken omständighet som hitfört er, min kusin?”

”Högvördiga fru grefvinna!” svarade riksmarsken med en vördnad, som hos den gamle mannen för ett ännu äldre fruntimmer tog sig särdeles eget ut: ”jag anhåller att i edra händer få öfverlemna dessa tvenne fruntimmer, hvilka, i den svåra och farliga tid, som nu i uträttat för vårt fädernesland, det år af vigt, att med all den aktning, som deras stånd och kön kräf-ver, likväl noggrannt förvaras.”Den gamla dornen vände sina hvassa ögon, hvil-kas skarpa eld de darrande ögonlocken gäfvo nigot särdeles egendomligt, mot grefvinnan De la Gardie. "Dessa damer, säger min kusin?" sade bon: "Den -ena ser ganska förnam ut, fastän jag ieke kau gilla hennes klädsel: man fordrar noggrannare fullständig-het och ordning af en dam af högre stånd!"

"Jag har blifvit bortsläpad i fangenskap, jag ar beröfvad mina saker", inföll grefvinnan förtrytsamt.

nOch den andra —" probstinnan hvalfde ögonen pä fröken Anna — "den andra är ju bara barn — ett verldens barn, ett fåfängans och lättsinnets, fruktar jag —*

Den unga fröken rodnade.

Men grefvinnan Ebba inföll: "Jag vet icke hnru man bör bedömmer menniskor i detta, som det tyckes, klosterartade bus; men det vet jag, att den unga fröken Anna förtjenar, både for sitt skick ock sina tänkesätt, den fullkomligaste aktning, hvarföre jag också med innerlig vänskap ar henne tillgiften.” "Behagar min kusin, riksmarsken, upplysa mig”, inföll den gamla, med ett besynnerligt hånleende på de bleka, insjunkna läpparna, "hvem detta temligea stortalande fruntimmer kan vara."

"Det är en Svensk grefvinna De la Gardie.”

"Såå, en Svensk grefvinna? En De la Gardie? Åh ja, familjen är egentligen fransysk. Den har blifvit särdeles gynnad af den Svenska drottningen Christina. Och den unga?”

"Det ar en af Corfitz Ulfelds döttrar, såsom jag förmodar, den äldsta."

"Aha!" inföll grefvinnan och klippte med ögonen : ”det ar således Kirstine Munchs dotterdotter, jag har framför mig. Nå, jag lar väl ändå icke se så orätt med mina gamla ögon. Jag skall såga er,fröken, eller, om er far i vårt land försuttit alla sina fordna värdigheter, jungfru, att jag ar van att be^ dömma fruntimmer. Jag känner dem.”

”En rysning flög öfver grefvinuan Ebba, medan fröken, nedslagen och förtviflad, var nära att utbrista i tårar,

”Ers excellens!” inföll Ebba med värdighet; ”Jag får anhålla om att ers excellens så snart, som det kan vara möjligt, tillåter mig att få skrifva bref-* vet till min gemål. Om denna ålderstigna dam, för hvilken ers excellens så oväntadt presenterat oss, är vår tillkommande fångvaktarinna, får jag fråga ers excellens, om jag är skyldig att visa henne mitt bref?”

”Fångvaktarinna?” utbrast probstinnan med gni-* strande ögon: ”fångvaktarinna? Hvad är det hon säger? Jag är probstinna i detta högadliga fröken* stift, skall jag säga er, ni Svenska fruar, och hvad min rang och hörd beträffar, så vill jag säga er att min gemål varit Danmarks Rikes Råd och min far och min farfar, grefvarne von der Wisch, voro högt uppsatte män.”

Riksmarsken gjorde en rörelse af otålighet, medan grefvinnan Ebba och fröken Anna med bestört-* ning betraktade den förtörnade gamla.

Slutligen yttrade riksmarsken: ”Då jag anförtror dessa damer i er vård, högvördiga fru probstinna, sker det just derföre, att endast en dam med så mycken erfarenhet och af så hög rang, som ni, förstår att så bemöta dem, som deras värdighet, liksom vår egen kräfver. Men mina pligter kalla mig: jag hoppas att fru probstinnan för damerna till passande rum; och hvad er beträffar, mina damer, hoppas jag j skolcn erfara, att j icke aren fångar allenast, utan gäster!”Med dessa ord bugade sig den ridderlige gamle djupt oeh aflägsnade sig.

Probstinnan fastade sina blickar p£ deu unga fröken med fortfarande bisterhet i de skarpa anlels-dragen: '"Och ni, min -unga dam, ni viil också räkna er som gäst? Ja, om ni också vore ¡io gånger till konung Christians barnbarn, så har ni likväl beträdt förräderiets bana! Jag skall behandla er bättre äu er delagtighet deri förtjenar.”

Grefvinnan Ebba kastade en uppmuntrande blick på fröken och framträdde derefler dristigt till den gamla frun. "Jag hör alt jag har framför mig en lika högättad dam, som jag sjelf är; jag kan derför tala upprifftigt. Genom vår fångenskap ha vi förlorat alla våra saker, så att vår garderob verkligen behöfver ordnas, såsom ni också genast anmärkte, fru grefvinna! Vill ni vara så artig att bereda oss medel dertill? Då riksmarsken tillåtit mig att skrifva till min gemål, som redan (är vara i antågande, hoppas jag att den artighet jag begär, icke skall blifva förvandlad till en alltför långvarig skuld.”

”Ja så, jag förstår! Ni vill låta förslå, att ni blifvit plundrad.”

”Visst icke, fru grefvinna! Men jag har förlorat hela min garderob, då jag rycktes från skeppet. Hade denna unga Frisiska flicka icke välvilligt förbarmat sig öfver oss och lånat oss, hvad vi behöfde, skulle vårt lidande verkligen varit mycket förökadt.” Probstinnan vände sin uppmärksamhet på Sell, der hon, stum och blyg, men ined hjertat fullt af det ömmaste deltagande betraktat uppträdet. ”Hvem är du?” frågade hon häftigt.

”Jag är en Halligermans dotter från Süderoog, och jag bar föijt de höga damerua hit.”‘Så, då kan du felja dem ännu längre — eller rättare, du må vara ho* dem!”

En gnista af tillfredsställelse glimmade i Sells ög8, då hon gjorde en djup bugning, så att det nästan såg ut, som om bon fallit på knä.

'Hen det är tid, att jag uppfyller riksmarskens önskan och följer damerna till deras rum f’ inföll probstinnan, i det hon vände sig om. ''Jag skall der-efter tänka pä er begäran grefvinna De la Gardiet Följen mig, mina damer!”

Grefvinnan öppnade en dörr, som förut icke blif-vit bemärkt, emedan den var öfvermålad med samma färg, som väggen. Den förde till en mörk gång och derefter till en trappa som ledde uppåt.

Damerna följde den gamla till trappan, och Sell slutade den lilla flockens rad. Då fattade probstinnan en

klocksträng och ljudet hördes af en gäll klocka. Genast lät äfven ett sorl höra sig från de öfre rummen och utför trappan kommo ett par tjenarinnor skyndsamt till sin herrskarinna.

"Stång dörren efter oss!” befallte den stränga gamla.

Den ena tjeoarinnan ilade att verkställa befallningen.

”Öppna dörren till botgöringscellerna!” lydde orden till den andra, som ilade till den motsatta ända af gången.

Då den första tillslöt dörren, bredde sig ett kolmörker öfver gången, och det var icke utan att en rysning af fasa ilade genom de fångnas lemmar.

Efter några ögonblick framträngde dock från motsatta sidan en matt ljusstråle i det dörren dersla-des öppnade*.i oss gä vidare", sade den gamla. "Se in! Stig in, Svenska grefvinna, liksom er r krigsmakt har vägat stiga in i värt land. le tryggaste murar i klostret. Jag hoppas r blifva qvar hos oss." man Ebba steg först in genom dörren till örvarade cellen. Anna och Sell följde nen efter dem tillslöts dörren på ögon-vn,

Tidigt på morgonen den 6 Augusti visade sig utanför Itzehoe, pä vägen från Krempe, emellan traden af en liten planterad lund, ett dussin ryttare, som med skarpa blickar betraktade nejden och i synnerhet stadens belägenhet och närmaste omgifning.

”An, som slingrar sig genom det bördiga landskapet, heter Stör”, sade en af ryttarne.

’’Danskarna vilja således sätta en stör för oss”, svarade den andre, ”ty bakom den ser jag Danska poster.’”

”Ja, gamle Bille har satt sig fast i klostret ho* de öfriga käringarna.”

”Det går framåt för oss, som en dans.”

”Men den der staden ser ut att vara temligen väl försedd med försvarsverk! Den kanske uppehåller oss.”

”Likalitet som Elmshorn eller Bremerlöhe! Ser du icke huru sömniga de Danska posterna se ut, som stryka omkring bröstvärnen.”

”Men besättningen utgöres af S000 man, och det är kärnan af Danska hären.”

J. C. Dt la Gmrdit. 7En af ryttarne, en skön, manlig gestalt, med ett djupt allvar uttryckt i de idk dragen, hade tigande åhört samtalet, och endast pA ett papper, som han lagt på sadelknappen, gjort några anteckningar. Då han slutat sin teckning och nedlade blyertspennan samt det hoprullade papperet i fickan, vände han sig till de båda ryttarne, som hittills språkat. "Löjtnant Sparre!” sade han: ”ryck litet närmare till förskans-ningarna och sök att få fast någon Dansk, helst en officer, som kunde lemna oss närmare underrättelser om det inre af staden.”

Den unge löjtnanten gjorde en vördnadsfull, mi-fitärisk helsning. "Som ni befaller, herr general-qvartermästare!”

Ryttarne aflägsnade sig, med undantsg af gene-ralqvartermästaren och en hans adjutant, hvilka ännu några minuter beskådade nejden, innan de ville vända om på vågen mot Krempe.

Men hastigt lossades ett par skott närmare staden, och de ville se hvad som kunde deraf föranledas.

Skotten åtföljdes, såsom vanligt i krig, af larmtrummornas och trumpeternas skall i olika riktningar långt utåt ffilten. Det visade sig då, att hela den Danska styrkan verkligen här var förlagd, utefter ån, icke blott i staden, utan på båda sidor utom densamma.

Löjtnant Sparre hade träffat en patrull och ntan omsvep angripit den. Endast ett par skott vexlades, innan de Danska knektarne måst gifva sig.

Men då nu uppmärksamheten blifvit väckt bos Danskarne, ryckte de ut ur sina posteringar. Slutligen lossades ett par kanonskott, och just der general-qvartermästaren och hans adjutant sutto på sina ba-star, hväste en knla emellan den, aft att båstanla skyggde till åt hvar sin sida.

"Gad har åter skyddat oss”, sade den förre. "Var god, kapten Lilljebök, och rapportera till Hans Majestät att fienden är allarmerad."

"Skall jag äter infinna mig hos generalqvarter-måstaren?"

"Ja, för att meddela mig hans ytterligare befallningar."

”Och hvar skall jag uppsöka er, herr Dahlberg?”

"Jag gör en ridt till högra flygeln, för att tala ett ord med generalen grefve De la Gardie. Jag skall blott dröja nägra ögonblick, tills Sparre hinner komma tillbaka med sitt byte."

Kaptenen red bort i sporrstreck.

Inom ett par minuter återvände gruppen af ryttare till geueralqvartermåstaren, och medförde en herre och ett par besynnerligt klädda bönder, hvilka voro lika bert örta, som oroliga, der de af ryttarne framsläpades utan miskund.

"Jag träffade icke nlgon annan än dessa", rapporterade löjtnant Sparre. "De äro icke egentligen militärer, men den ena måste vara embetsman. Dessutom voro de båda bönderna, om de verligen äro bönder, beväpnade. Se här deras gevär 1"

Löjtnanten framräckte härvid tvänne bössor, som visserligen tycktes vara egentligen jagtgevär, men naturligtvis under kriget dömde sina innehafvare att blifva krigsfångar.

"Och hvem år ni, min herre?” frågade generalr-qvartermästaren den tillfångatagne herrn.

är dansk embetsman," svarade han. "Jag ämnade, med dessa tvänne mån, som åro kustboer, HalligermáQ från mitt. amt, begifva mig till Gläck~«ladt, för att derifrii! förda* vt till de Nordstrandiske

öarne.”

”Får jag utbedja mig ert namn, nun herre.” ”Jag beter Reventlou, grefve Frederik Reventlou, och jag är amtman i Husum.”

”Her ni upphällit er tinge i Itzehoe, min grefve?” ”Endast några dagar.”

”Och afeigten med ert besök der, efter ni lem-nat Husum, som ju egentligen §r ert amt? Ni får ursäkta, herr grefve, att vi, i dessa tider, göra frågor, som eljest icke vore på sin plats, ocb påminna er, att vi, enligt krigets lagar, kräfva strängt ansvar af den, som söker att bedraga oss med någon osanning,” Grefven fäste en forskande blick på den Svenske officeraren. ”Jag skall besvara edra frågor, min herre, så noga och sanningsenligt jag föemår. Men jag är icke militär och förstår derföre icke att lemna just sådana uppgifter, som ni fordrar.”

”Godt, herr grefve! ni har besökt Itzehoe. Hvem dr kommendant i staden?”

”Egentligen år kapten von Wibe kommendant derstådes; men riksmarsken sjelf har der taget sitt högqvarter.”

”Det veta vi. Äro förskansningarna, som han låtit uppföra, färdiga?”

”De äro det.”

”Ni följer mig, herr grefve. Om några ytterligare frågor behöfva framställas, beror på generalen. Lemna grefven sin värja tillbaka. För bönderna också till lägret, löjtnant Sparre!”

Fångarna voro beridna så väl som Svenskarne, och grefven fick tillsägelse att rida vid generalqvar-termästarens sida främst i spetsen, medan ryttante togo bönderne emellan sig. Löjtnant Sparre, medett par fciair, följde på något afvtånd sfisodi eftertrupp. Sä skyndade de ridaude bortåt vagen från Itsehoe* Grefven var i sjeffVa verket orolig, ebiirn han sdkte att bibehålla lögn och fattning. Den ryktbare generalqvartermästaren Erik Dahlberg, som, enligt sin vana, varit den förste att recognoscera fiendens stalf-ning, bemötte visserligen den fångne grefverc med all tillbörlig böflighet; men hansr välberäknade frågor och han» forskande blick väckte i grefven? bröst en hemlig ångest. Det var icke lätt att för en uppmärksam fiende dölja många omständigheter, som* kunde begagnas* emot fäderneslandet, ocft If&aftdlt så nftra. hålla sig vid »anningeu, att krigslagarna icke skalle finna tillfälle att tillämpa ett stiraff. Grefven beslöt der före, att endast besvara de frågor, som gjordes honom, och det i den största möjliga korthet Dahlberg hade emellertid, förmodligen för sig sjelf, genomtänkt och begrundat hvad

han sett vid Itzehoe, så att han stadgat sin mening deröfver. Han vande sig derföre till grefven och begynte språka med honom.

"Ni är amtman i Husum, min grefve?" sade han. "Lyder icke åtminstone norra delen af Dit marschen, ander ert amt?"

"Nej, endast de Nordstrandske öarne."

"Wen åtminstone öro ju Friserua i Ditmarschen samma folk, som de Nordstrandske?"

"lie firo samma folk, men de lyda under olika myndigheter. Ditmarschen har en särskild landt-domare."

"Jag har hört atl kustboerna gripit till vapen emot oss. Så göra vål också Ditmarsch-Friserne. Kanske kan ni, herr grefve, upplysa oss om närmare förhållandet med en sjöstrid, som för några veckor

tsedan lårer förefalfit pi kasten nära de Nordstrand-ske öarne. De höra ja, son nämndes, till ert amt?*' ''Visserligen 1 Och striden har jag oeksi tem ligen reda på. Det var ett Svenskt och ett Danskt skepp, som anföllo hvarandra. Genom någon oförsighet, efter hvad man antager, spildes eld i det Danska skeppets krutdurk, så att det sprang i luften. Svensken lir också ha lidit i bataljen. Så har jag hört berättas af Halligermån bortifrån hafsbandet."

"En Engelsman har ju ifven blifvit plandrad, sägs det."

"Plundrad? Det kan icke vara möjligt."

"Jag gaf icke närmare akt på berättelsen, ehuru jag hörde, att den Engelska kaptenen afgifvit en sådan till vår kommendant i Stade."

"Ingen Engelsman har Blifvit plandrad på kasten i mitt amt, det kan jag försäkra."

"Nå, det år förfråffligt, att vi na kanna erhålla tillförlitliga underrättelser derom. Hår har man velat utsprida, att kustboerna öfverfallit en Engelsman och röfvat bland annat ett par Svenska fruntimmer, som befunao sig ombord."

"Om det år den händelsen, som ni syftar på, herr generalqvartermästare — efter jag bar hört titeln lär vara så — kan jag försäkra att förhållandet just ▼ar omvåndt. Det var Engelsmannen, som bortförde några fruntimmer, hvilka befunno sig på en af öarna, under Danskt välde. Ett par af dessa damer blefvo, efter något motstånd från Engelsmannens sida, återtagna. Deruti bestod hela affären."

"Godt, herr grefve. Vår general skall med nöje inhemta närmare upplysningar af er. Han är bekymrad för sin gemål. Grefvinnan sjelf var ett af de der frantimmerna."En kall rysning ilade genom ryggmärgen på

grefven. Han märkte att han hfir fördes en ganska ster fara till mötes. Ehuni Dahlberg icke tycktes vara nyfiken att fortsätta samtalet, kunde grefven icke iterhilla en fråga: "Är det således till general De la Gardie ni ämnar föra mig, herr generalqvarter-mästare?"

"Ja si, ni känner namnet? Ni kan då kanske upplysa något om vår stackars grefvinna? Är den unga fröken Ulfeld med henne?"

"Grefvinnan tyckes med mycken ömhet hafra fästat sig vid den unga fröken."

"Det är hvad man kunde vänta af ett så utmärkt fruntimmer!"

De ridande mötte nu en annan trupp, som anropade dem. Generalqvartermästaren stannade genast vid anropet och framskickade en man för att suga fältropet och taga lösen. Derefter närmade sig de båda trupperna hvarandra.

Vid åsynen af Dahlberg red den mötande be-falhtfvareo fram till honom, och de båda officerarne aflägsnade sig något från sitt manskap för att en* skildt samtala.

Följden af detta samtal blef, att en underofficer och tvänne ryttare fingo befallning att afgå med fångarna, medan

officerarne förenade sitt manskap.

”Farväl, herr grefve Reventlou!” sade Dahlberg, då han tog afsked. ”Tillåt mig, såsom en välmenande nan, att påminna herr grefven om nödvändigheten att tala sanning!”

Med dessa ord kastade sig de Svenska på en liten sidoväg, som ånyo närmade dem till staden.

Underofficeraren tillsade fångarna att genast fÄlja, och tog vägen bortåt Krempe.Långsefter Störftoden, der den nänaar sig och kring-flyter staden Itsehoe, aro dammar anlagda, hvilka innesluta floden inom den för det låga landets trygghet nödvändiga gränsen. Utefter dessa dammar löpa vigar, hvilka särdeles för militåriska behöf äro fördelaktiga. De erbjuda nemligen en fastare botten för det tttftga artilleriets framryckande. Så snart flockarna af Svenskt rytteri, som nalkades staden, blefvo tätare synliga i dess omgifningar, vidtog riksmarsken Bille «ina anordningar, t sjelfva den så kallada Nya Staden, som befann ¿ig på den kringftntna öa, lemntdes eo stark besättning under en kapten Wfbea befäl, medan riksmarsken uppställde sin öfriga styrka läagsefler högra stranden af floden, för att hindra öfvergåagea. Genom denna anordning blefvo de nyss anlagda skansarna framför staden mindre begagnade, in de bordt. Den gamla staden, med kyrkan, frökenstiftet och några andra byggnader lemnades utån tillräckligt försvar.

Länge hade icke de Svenska trupperna, i spridi ordning, visat sig för att undersöka belägenheten,Hmån en orchrad na*«« refrateri uppträdde på en litea höjd, utgörande grundvalen efter en raserad gård strax utanför staden. Utefter den smala våg, som ledde genom det smmpipa marsklandet vid flodstranden, fram-strömmade en glittrande rad af blanka vapen och brokiga krigardrägter, hvilka, i motsatts till vattnet» natur, samlade sig på höjden.

Kapten Wibe fann, att från Nya staden artilleriet icke skulle nå denna punkt, och skickade derföre en adjutant till riksmarsken med begäran, att han skulle låta några kanoner rycka upp på en upphöjning på andra sidan gammelstaden, för att derifrån beskjuta detta svenska infanteri.

Den gamle riksmarken satt till häst, omgifven af sina förnämsta officerare, mellan kyrkan och frökenstiftet, då denna underrättelse framfördes till honom.

*Vi vilje först se till hvad han ämnar taga sig före", svarade marsken.

Alla de närvarandes uppmärksamhet vändes nu på Svenskarnes rörelser.

Hastigt skallade några trumpetstötar och en trum^ petare, åtföljd af en< officer, ryckte fram ur Svenska positionen. De närmade sig Danskarnes förskansade linje.

”Det år en Parlamentär!” sade riksmarsken. ”Vi viljje höra honom!”

Med dessa ord satte sig riksmarsken i rörelse oéh red, åtföljd af sin stab, till enlréen i förskans-ningen, medan ett par officerare utskickade* för att möta de ankommande båda Svenskarne.

Då éesse kommit så nära, att en mans ord kun-ée höras, stannade de, trumpetaren blåste trenne gälla appeller och derefier talade officeraren: ”Min berre •fik befUhafvare, Hans Majestät konungen, af Sverige,, aoxa hår nalkas med hela sin segrand* krigshär, in-bjuder ocb uppfordrar kommeadanten inom derna be-fSstade siad, att, till undvikande af onödig blodsutgjutelse, uppgifva densamma. Ock begår Haas Majestät, att denna uppfordran måttegeaast besvatas.” ”Hvad?” utropade* Bil le. "Är det konungen sjtlf, son har ryckt emot oss?”

Trumpetaren blåste ånyo ocb, efter ett kort uppehåll, upprepade officeraren sin uppfordran.

’“Löjtnant Lindauer!” sade marsken, ”marschera ut till honom, och, sedan han gjort sin tredje uppfordran, svara nonom höfligt, att vi icke antaga den. Lägg edra ord på ett passande sätt!”

Åtföljd af en trumslagare och tvenne soldater trädde löjtnanten utom vallen ocb ställde sig midt emot den Svenske officeraren. Så snart denne tredje gången gjort antnaningen och trumpetaren beledsagat den med sina toner, inföll den Danska trumslagaren med trenne rullande hvirflar.

Derefter sade löjtnant Lindauer. ' Min herre och befälhafvare, riksinarsken Anders Bille, låter svara lians Majestät konungen af Sverige, att denna stad ltaeboe tillhör Hans Majestät konung Fredrik af Danmark, och derföre skall af hans trogne män intill det yttersta försvaras.”

Den Svenske officeraren aflägsnade sig genast ”Godt, min käre Lindauer!” sade marsken. ”Nu låta vi ett par kanoner ry cka upp der bredvid frökenstiftet. Gif sedan befallning att börja skjutningen från Breitenburgsporten!”

Lindauer gjorde en militärisk honnör och skulle gå att meddela den gifna befallningen, då riksmarskea utbrast: ”Men jag har ju glömt en sakJ Jag önskade veta, om general De la Gardie befinner sig här utan-före staden. Vi hade bordt efterfråga datf’Löjtnanten studsade ett ögonblick: ''Befaller ers herrlighet, att ri afskicka en parlamentår, för att göra denna fråga?"

”Ja, det var ett godt råd,# löjtnant Lindauer! Vi vilje skicka löjtnant Walkendorp. Tag en trumpetare med, och ryck at för att fråga dem!" Han nickade åt den nåmude löjtnanten.

”Låt det dröja med skjutningen tills vi få svar!’1 '

tilläde han åt Lindaner.

Medan detta föregick inom Danska ställningen, hade de krigsvana Svenskarne snabbt utvecklat sina linjer och intagit den ställning, de ansågo för sig förmånligast. Deras parlamentår hade knappt återkommit med svaret, förr ån kanoneraa begynte spela. Den förhärjande åskan ur deras mynningar dånade skarpt genom nejden och stadens hus träffades af de förkrossande kulorna.

Riksmarsken befallte då att elden först skulle besvaras en stund, innan parlamentåren afskickades.

Från Danska retranchementerna började derföre en kanonad, som med oförskräckthet underhölls.

SA snart striden sålunda börjat, begaf sig riks-m ars k en tillbaka till midten af sin hufvudstyrka, hvil-ken låg på andra sidan om staden. Han befarade nemligen, att Svenskarne skulle sträcka ut sin lilje så, att de kringrände honom. Men han ville hafva, i första rummet, sin kommunikation öppen med vestra kusten och Elbestranden, som utgjorde hans säkraste reträtt.

Efter en halftimmas kanonad ryckte löjtnant Wal-kendorp, enligt den befallning han erhållit, ut emot Svenska linjen, företrädd af en trumpetare.

Vid skallet af trumpeten afstannade småningom Svenska elden, liksom den Danska nyss förut blifvit hejdad, och den Danske löjtnanten emoltogs höfLigl.Den Stenskfe ctffieer; «wn emottogboi»», förde* Honom fram* till ei grupp officerare, som sutto till häst bakom det Svenska batteriet.

"flvad är ert ärende;-min herre?" frågfede eö ung*, skon herre, hvilkens dyrbar« dr ägt och förträffliga basi, öfvensom deti vördnad, som bevisades hottotn, ut-' visade att han var högförnäm.

"Riksmarsken Bille", svarade löjtnanten, "befäl-hafvare för Danska krigsmakten, önskar blifva underrättad om generalen grefve De la Gardie befinner sig i den Svenska afdelningen vid Itzehoe."

”Det är just jag, herr löjtnant 1" svarade generalen.

"Är det mig tillåtet, att få meddela denna' underrättelse åt riksmarsken?"

"Naturligtvis, min herre! Men jag vet icke, hvad afsigten är med denna skickning?"

"Jag känner den icke heller. Jag har endast åtlydt min herres befallning."

"Ni har icke något uppdrag att erbjud» kapitulation?"

"Nej, jag har det icke, min general!"

"Frambär till riksmarsken mitt ord. Jag är färdig att emottaga hans uppgift på hederliga vilkor,, och jag vill bevilja allt hvad jag möjligtvis kan."

Löjtnanten bugade sig och fördes tillbaka.

Generalen vände sig till sina officerare: "Herr generaIqvartermästare!" sade han till en, som i detta ögonbliek ankom i fullt traf. "Välkommen! Skulle ni icke finna skäligt att föra upp den stora mörsaren just hit Den skulle härifrån knnna hinna dett der stora, slottslika byggnaden." '

"Det är frökenstiftet, herr grefve och general!"

"Just detsamma!"

"Godt! Jag skall vara: färdig att skjuta inom. nå*' gfw minuter!"Bn storm öm are, framsläpad af itolf hästar, npp~ kördes i de tsar*»* på batiken. Innan 4en Danska Parlamentären återkommit till vallen, var redan mör-i saren färdig och riktad.

| ”Vänta ännu hlott ett ögonblick, herr general-

kvartermästare!” sade De la Gardie. ”Vi skole lä ta honom först ordentligt komma in. Det är en besyn*-nerlig byggnad, den der frökenbyggnaden. Jag vill hoppas, att den icke innehåller några invånare af det täcka könet, efter jag ser att våra goda Danskar just framför den planterat några kanoner.”

”Riksmarsken måtte der ha sitt högqvarter”, sade Dahlberg. ”Jag har skickat till herr grefvan en fånge, som jag för ett par timmar sedan tog på Krempe?-vägen, men jag förmodar att han icke kunnat träffa herr grefven och generalen ännu.”

”Nej, har icke träffat någon sådan. Det är visst tre timmar sedan jag lemnade Krempe.”

”Då blir han förmodligen hitförd. Han var åtföljd af två snapphanar då han greps. Jag gaf befallning att han skulle föras till herr grefven, emedan han egde kunskap om grefvinnan.”

”Ah, om min stackars Ebba! Jag vill likväl hoppas, att Danskarne behandla henne på ett värdigt och ridderligt sätt! Nu tror jag vi kunna helsa på hög-qvarteret med en fyrkula!”

”Konstapel! Var f&rdig der vid mörsaren”, kommenderade generalqvartermästaren.

”Konungens befallning är”, återtog generalen, ”fett vi skola i grund förstöra de Danska förskansnin-garna härstädes. De kunna länge göra motstånd i staden, så att vi icke kunna skona den, så framt de ieke snart uppge den. Men hvem var fången, min baste Dahlberg ?n’”PeI var imtMNMi i Busmn, en grefve Reventón) Han hade sftkert sett grefvinnan sjelf.”

”Min goda Ebba! — Na, herr generalqvarter-mistare!”

Dahlberg kastade sig af hästen och skyndade fram till mörsaren. ”Fyr!” hördes hans röst Men i delta ögonblick inträffade en oförutsedd olycka.

Den ofantliga eldkulan — hon vägde 280 skålpund enligt Dahlbergs egen uppgift — hade blifvit försedd med ett falskt rör, så att, i det fyrverkaren tånde det och derefter skulle afskjuta sjelfva skottet, elden föll ned i kulan och hon sprängdes, der hon ännu låg i mörsaren. Af den förfärliga explosionen kastades de kringstäende till marken, några lågo der sanslösa och stycken af den sprängda granaten krossade fyrverkaren sjelf och trenne man derjemte.

Så snart explosionen skett, red general De la Gardie fram, för att undersöka hvilken skada den åstadkommit. Bland dem, som blifvit omkullkastade, sprang Dahlberg först upp

”Gud vare iof!” utropade generalen och rdekte honom handen.

"Tack, min general!" svarade Dahlberg. ”Den Högstes mäktiga arm har åter bevarat mig!”

”Det var för oss alla en stor glädje!”

”Bär undan de sårade och qvåsta!” befallte Dahlberg. "Lägg de döda der nedanför sluttningen. Fram med'^eñ annan fyrkula. Mörsaren år icke springd, eller hurk?"

”Den^amla jerngrytan höll godt!” svarade ea artillerist

Det dröjde, emellertid en stund, innan mörsaran blifvit putsad och det nya skottet, med större noggrannhet, laddadtUnder liden sågs en trumslagare rycka ut ur skansen. En Svensk skickades emot honom och emot-to# ett br f, som han öfverlemnade. Båda återvände der efter till hvar sina.

I detta ögonblick hade några Svenska kanoner blifvit framförda på en liten plan, så nära den nya staden, att de kunde beskjuta den tvärt öfver floden. Kapten Wibe var icke sen att förekomma dem och begynte genast atl skjuta på dem.

”Här syns icke vara frågan om en parlamentår”, anmärkte generalen.

”Nej, men besynnerliga förfrågningar göra Dan-skarne”, sade Dahlberg. ”De vilja nödvändigt veta hvem de strida emot.”

”Vi skola låta dem både veta ocb känna det. Försök, om det nya skottet blir bättre, herr general-qvartermästare. Jag tror våra kamrater förekomma oss derborta emot nya staden.”

''Konstapel! Rikta väl på högqvarteret, den der byggningen med de tråuga fönsterna! Der måste vara en trång borggård. Försök att få eldkulan midt i borggården.”

Konstapeln gjorde ett ställningssteg och ett slags honnörshelsning.

”Godt!” nickade generalqvartermåstaren. ”Fyr!” Na lyckades skottet förträffligt. Med brusande dån slnngades bomben högt upp mot skyarna och be-skref sin gnistrande båge. Den föll, såsom det var beräknadt, midt i frökenstiftets byggnad. En dof knall, förnimbar midt under den öfriga artillerielden, tilkän-nagaf att bomben sprungit, och uppstigande rök och flammor röjde kort derefter att den tåndt.

I detsamma återkom den Svenske trumslagaren, som emottagit breftel af den Danske. En adjutantemottog det, låste utanskriften och öfvertoiM&de det ät generalen.

”Ah! del ar från Ebba!" utbrast denne Tid första blicken på utanskriften.

Dahlberg hade låtit framföra en ny eldkula.

”Det begynner att blåsa en stark ostlig vind, herr generalqvartermästare!” sade generalen, med skffrpa blickar betraktande staden och bedömmande verkan af artilleriet, medan händerna mekaniskt bröto det kära brefvet. Han måste först uppfylla sina plig*-ter som geueral, innan han fick öfverlemna sig åt hjertats känslor såsom make. ”Kasta så många eldkulor, som vi kanna hinna, tills hela tillhållet brunnit ned. Det bör snart kunna ske. Så snart staden brinner och Danskarne nödgas öfvergifva vaHen, låter öfverste von Essen Westmanlfinningarna rycka upp i eutréen har midtframför oss, för att hindra fienden alt den vagen rycka ut, i fall han skulle försöka del. Öfverste Saucy besätter porten till Breiten borgs vågen, och öfverste Lofelt, med mitt eget regemente, rycker in för att intaga ställningen närmast frökenklostret. Om det ar möjligt, sök att taga de der Danska kanonerna, som jag ser ännu stå qvar framför 'klostret.” Grefven gjorde en helsning åt herrarne och de skyndade sig till hvar sin trupp. Medan itrummorna hvirflade, som kallade infanteriregementerna till ställning, sänkte grefven sina ögon för atl låsa sitt bref. Det begynte:

”Itzehoe frökenkloster den 6 Augusti 1057.” En darrning ilade öfver grefvens gestalt och ovillkorligt flögo hans blickar på den brinnande klostergården. Men han måste bemanna sig. Han lätle vidare:

”Min högtälskade herre och gemål! Allerkfirasle bjerta!”Stam jag innerligen åatao4*t att (I meddt-

la eder, allerkäraste hjerta, någon underrättelse om min stora motgång och olycka, har sådant icke förr varit mig efterlåtet an nu, då riksmarsken och be£&|-hafvaren för hela den Danska krigsmakten låtit såtta mig i detta kloster under vård och bevakning af fifu probstinnan grefviunan Ahlefeld, och gifvit mig lof att skrifva dessa rader. Jag kan dymedelst endast fötsäkra eder, min högtalskade herre, om min trofasta och innerliga karlek och saknad, samt be<y& Gud för eder och att denna hårda skiljsmessan måtte, genom Guds nåd, upphöra, så att jag finge återse mitt allerkäraste hjerta. Hvad föröfrigt den hedröfli-ga tilldragelsen beträffar, då jag blef tagen, får jag endast gifva min adle herre tillkanna, att jag icke nu, vid detta tillfallet, kan derom gifva en ordentlig relation,

emedan detta bref kommer för andra ögon, in allenast edra, mitt älskade hjerta. Jag måste derföre sluta och beder Gud för eder natt och dag, och hvar-je stund och timma.

Eder kärlighets

trofasta och undergifna tjenarinna Ebba Spaar.”

Grefvens adla drag hade under läsningen flére gånger skiftat färg. Men han bibehöll sin fattning och såg sig endast något allvarsammare omkring. Hans blickar sökte alltjemt det brinnande klostret, ehuru han tillika måste behålla äfven andra punkter i sigte. Med spänd uppmärksamhet följde han den rörelse af infanteriet, som han nyss anbefallt.

Då nalkades några ryttare. En adjutant red dem till mötes och rapporterade derefter: ”Herr gref-ve och general! En underofficer medför en Dansk . j. e. a* u «m«. 8m

flngea fcerre, skickad af genera fqvarteriaistareii till herr generalen,”

’'För fram honom!’’ befalte grefven »cd någon kiftigbet.

Grefve Reventlou framfördes och bugade sig ödmjukt.

”Ni har nyligen lemnat Ilaehoe?w frågade ga-aeralen.

”Denna morgon”, svarade grtffve Reventlou, med en yiss försigtighet öfvervågande sina ord.

”Det år ni, som hefer grefve Reventlou ?”

”Ja, herr general och grefve.”

”Hvar sråg ni sednast den fångna grefvinuaii De la Giirdie? Ty att ni sett henne, derom har jag blifvit underrättad.”

”Jag öf\erlemnade henne i går till riksmarskea Bilte, som anförtrodde henne i probstranåns vård i frökenklostret.”

”Befinna sig klosterfröknarna qvar i klostret.” ”De äldsta tillika med probstinnan.”

Grefve De la Gardie gjorde en rörelse af liffig otålighet. ”Och Riksmarsken har qvarlemnat oskyl* diga fruntimmer midt på krigets skådeplats. Jag kände icke föreställa mig så liten omtanka af en filtherre, som bordt beräkna, att vi ovilkorligen hir skulle anfalla honom.”

Grefve Reventlou endast bugade sig.

”Följ mig, grefve! Ni känner klostrets tigenheter, förmodar jag. Om damer skulle befinna sig der, år det vår första piigl att rädda deait Ni skall visa oss vågen!”

Generalen gaf, med dessa ord, sin bäst sporrarna. ”Fortsätt elden!” befallte han, då haa red förbi genera Iqvartermästaren. Han tog vigen Hlags efter den fientliga vallen till Breiteahwrg;arpertaar émöfverste Sancy redan besatt. Generalen red i fullt fyrsprång, åtföljd af sin talrika svit.

I samma ögonblick, som ÖfVerste Lofelt ville rycka »n genom porlen, anYlnde generalen »jelf. Vid åsyneti af bonom upphäfde bossarna, som tillhörde hans egel regimente, ett väldigt hurrarop. Generalen besvarade det med en belsning med värjan, och red sjelf fram till första kompaniet. ’’Följen mig, gossar!” hördes hans röst, der han ilade in i den brinnande stadeo.

Den hårda blåsten, som friskade på elden, Ökades inda till storm, och slungade flammor och bränder frän hus på hus. Invånarne hade flyktal till största delen, så att endast hår och der synte* någon enskild, som hoppades rådda något ur förödeisen och med en girighet, som trotsade sjelfva dödsfaran, störtade öfver de brinnande gatorna. Det eljest täta rökmoln, som skolle insvept skådeplatsen för hela uppträdet i sina slöjor, refs bort af stormen, så atl hela den mot Svenskarne vända sidan af staden ganska väl kunde urskiljas, helsl åfven den Svenska krutröken hastigt drefs bort öfver staden och blandade sina ljusa hvirf-lar med de mörka af husens brand.

Generalen fann snart att det icke var möjligt att tränga igenom staden, som Danskarne öfvergifvitj men han ville

fram till klostret, sä vidt branden tillät men-niskor att nalkas det.

Emellertid veko soldaterne tillbaka för hettan. Äfven De la Gardie sjelf måste vända om, då ett tak rasade ned framför fötterna af hans häst. Menniskor och vapen skulle icke förmått uppehålla honom; men det rasande elementet förmådde han icke betvinga. Han drog sig med sitt folk tillbaka till Breitenburger-porten.

Härifrån såg man huru de lätta borgarhusen, det ent efter det andra förtärdes af lågorna och störtadetillsammans, medan ännu klosjret böjde sina brinnande tinnar öfver de andra boningarna oeh till följt af sin fasiarebyggnadsart endast långsamt kunde förstöras.

”Ofverste Lofelt!” sade grefven, sedan han, med dyster blick, ett par minuter betraktat branden. ”Jag ränder mig till er med en fråga: (ror öfversten att klostret kan brinna ned ända i sina understa våningar?” ”Jag skulle icke tro det, att dömma efter byggnadssättet”, svarade den allvarsamme krigaren, något förvånad öfver en så besynnerlig fråga.

”Tror ni att någon menniska finns qvar, s#a> kunde blifva inbrand der?” återtog grefvea.

”Jag vill hoppas att alla dragit sig undan når branden begynte.”

”Uppgif en möjlighet att komma fram till den byggnaden innan den brunnit nedl Det värsta är att elden begynte i det inre af klostret.”

”Ja, der träffade den första eldkulan.”

”Ofverste Lofelt!” återtog grefven, ”jag skill säga er ett ord. Jag erhöll nyss ett bref från min hustrs. Hon satt då fången i detta frökenkloster.”

”Grefvinnan!” utropade öfversten bestört. ”Jnghsr bört att hon på ett lömskt sätt blifvit tagen af Daa-skarne; men har hon blifvit insatt der?”

”Jag vet i detta ögonblick icke, om hon år der eller ej. Kanske har jag sjelf befallt att skjuta den eld, som förtär henne. Om jag blott visste — !” Generalen bet tänderna tillsammans och tumlade häftigt om sin häst.

I detsamma kom en adjutant i sporrstreck. ”Hvar är generalen? Är grefve De la Gardie här?” hördes han fråga.

Då öfversU Lofelt ropade åt honom, flög hia fram. Han såg generalen och sade: ”Hans Hajeatåtkonungen har sjeif ankommit med kavalleriet från Neuenbruck. Han vill lala med generalen.”

De la Gardie kastade äonu en blick på det brin-nande klostret.

Öfterste Lofelt red genast fram till honom och sade: ”Tillåter herr generalen oss att tranga läagre fram utefter vallen? Vi komma närmare klostret från andra sidan. Jag skall, vid Gud, låta undersöka det!” ”Tack, min öfverste! Om konungen icke personligen andrar min befallning, så fortfar att följa vallen på denna sida och anfall Danskarnes position, men utan att förlora kommunikationen med Saucy och Essen, som skola följa efter och understöda anfallet. Kan ni i förbigående undersöka klostret, så tackar jag er sarskildt. Den fångne grefve Reventlou bör kuna* tjena till vägledare.”

Generalen helsade med värjan och red ut genom porten. Hans stab följde honom, och alla ilade i sporrstreck tillbaka till höjden, der Dahlberg planterat sin mörsare.

Öfverste Lofelt formerade genast sitt regemente i kompanier och satte sig i marsch den väg, som blif-vit honom anvisad.

Men särskildf kallade han till sig en af löjtnan-terne och ett dussin utvalda frivillige. Efter ett kort samtal med löjtnanten, ryckte denne ut från kolonnen och kastade sig inåt den brinnande staden, åtföljd af grefve Reventlou.D* grefvinnan Ebba och fröken Aona jemte Sell hade funnit, att de voro förvarade inom fängelsemurar, erforo de deraf ganska olika intryck. Grefvin-nan kände sig lugnare, medan hon väntade, att de offentliga myndigheterna icke kunde vidtaga andra åtgärder, in som voro värdiga, och att genom dem det skulle för henne öppnas den säkraste utvägen att utvérka sin befrielse. Hon längtade endast att få underrätta sin gemål

om sin vistelseort, men fattade den föresatts att i sitt bref icke vidröra någon omständighet, som skulle kunna göra det misstänkt.

Fröken Anna, ehuru hon gömde en tyst sorg i sitt inre, sökte likväl att helt och hållet rätta sig efter grefvinuan och öfverlemna sig åt de förhoppningar hon förespeglade om deras snara befrielse.

Men den unga Sell, hafvets fria dotter, som alltid varit omgifven af himlaranden till synkrets, stirrade med fasa på de gråa murarna, ryste för den hemska skymningen i klosterhvalfven. Då, genom det gallrade fönstret, ingen strimma af himmelen varsynlig, kiode ko« sig fattad af en underbar ångest. Eburu hon erfor cb kinsla, som för hennes okonstlade sinne var lik den, som bon skulle erfarit, om kon trott sig öfvergifven af Gud, sökte hon likvil alt qvifva den och såg endast med bekynunerfull uppnyn på de idla damerna.

Grefvinnan var den, som med den största själs-nirvtro gjord« anordningarna för deras vistelse i den trånga bostaden och sökte att sysselsätta de båda ungas tankar och hander.

”Troligen få vi bo har ett par veckor", sade bon, "till dess min gemål blir underrättad om vår vistelseort och kan utverka vår befrielse. Vi skola derföre bjuda till att göra det så drägligt, som möjligt för oss. Till eu början förmodar jag att man utifrån noga ger akt på oss. Vi skola derföre helt undergifvet afbida deras första besök hos oss, då de föra till oss vår föda och andra förnödenheter. Men sedan skola vi försigtigt undersöka vårt fängelse, ty annat kunna vi dock icke kalla det.'*

”Ack, men hvar kan min mor vara? Hvar åro ' våra följeslagare?” suckade Anna.

"Att grefvinnan Eleonora lyckligt undkommit, det kunna vi taga för afgjordt, då det Engelska skeppet icke kunnat lida nigon skada, och kaptenen tycktes vara en redbar man. Vära följeslagare hafva väl deremot sisom krigsfångar blifut förda inåt landet. Dem kan egentligen intet annat ondt vederfaras, ån att de tills vidare sakna sin frihet."

"Den stackars Cassette! Han uppoffrade sig för

oss!"

"Ja, han ir en ridderlig, idel ynsliug, det kan icke nekas. Det gör mig ondt om den unge mannen; men jag hoppas att den olycka, som nu traffat honom, kommer att utgöra en lardom för lifvet, hvil-ken baa skall framdeles uppskatta högre, in kaBlän-da si yfil han sjeff, tom vi, nu kunna försrtä*"

’’An om de misshandlat och kanske skjutit honom!”

"Frakta icke, min goda Anna t I vit tid behind* lar man ärliga krigsfångar ieke sd. Yi bafftt ko*-mit ifrån de barbariska tfderna, och det efeda, som ännu hör i Danmark fortfar att r6ja barbariska Hn-* kesått, är det behandlingssätt, som de utôfra mot damer. Men äfven det skall völ Mtfva godt.”

’’Men vi kunna ju icke veta — — Den strange grefven lat föra dem ät ett helt annat häll och öf-verlcmnade dem åt de vilda kustboerna. De voro ju dessutom bundna till händer och fötter."

"De blefvo nog snart, och långt snarare än vi, öfverlemnade åt auktoriteterna, och derefter blef säkert deras behandling till och med bättre, än den vi nu erfara. Grefvcns ord hafva fullkomligt lugnat mig i afseende på dem, ehuru han icke ansåg sig böra upplysa hvar de voro.”

Så utvexlade damerna sina tankar, som oupphörligt rörde sig om deras egen och följeslagarnes belägenhet. Efter ett par timmars väntan, inträdde probstinnan, åtföljd af några tjenarinnor, som buro korgar med saker.

"Mina damer!" sade den gamla. "Jag har fått befallning att förse eder med edra förnödenheter och att särskildt lemna sbrifdon ät grefvinnan De ta Gardie."

På en vink af den sträfva herrskarinnan ställdes åtskilliga prydligare husgeråd invid väggarna, trenne sängar ordnades, ett bord och några stolar framsattes och dessutom framställdes en korg med lime och kläder.m

:6#efcriaaan De I« Gardie motto sr med stell värdighet, hvad som öfverlemnades. ’'Min fra probstin-na och

grefvinna!" sade hon: "Jag mäste lacka er för den omtaaka, ni behagat visa för våra behof! D#t ende, 00m naturligtvis är oss tuagt och motbjudande, år sjelfva det rum, hvaruti vi blifvit inneslutna. Men ja g förmodar att det hör till krigets bruk oeh sederna i detta land, all sfi förvara fifvea fruntimmer.”

"N* torde bemärka, min stolta fru", sade prob-stinn an, ”alt den artighet, den vård vi bevisa en fiea-de, ir hek oeh hållet frivillig. Ni skall finna af de saker jag låtit hitföra, att jag icke glömt ert stånd, dfveasom er unga fötjeslagarinnas. Jag skall söka att glOmma alla de anledningar jag har alt, för mitt fäderneslands skull, vara förbittrad på dottren af vår argaste fiende, och äfven hon skall finaa bevis uppå, att vi hysa menskliga, till och med deltagande känslor för henaes ålder och kön. Ehuru jag nu vet,

* att den unga flickan, som vill vara er tjenarinna, är en Frisisk flicka fråa Süderoog och ingalunda står under ert herrskap, får hon utgöra ert sällskap."

’'Tillåt mig dä att få uttrycka min tacksamhet”, inföll grefvinnan: "När får jag lemna mitt bref och när kan jag hoppas, att det afsändes?"

’’Ännu i afton, om ni behagar, fru grefvinna."

”Åt hvem får det öfverlemnas?"

"Då jag skickar eder måltid, mina damer, kan brefvet emottagas."

"Jag skall till dess hafva det färdigt."

”Ännu en sak, fru grefvinna! Grefve Reventlou som i morgon bittida återvänder till sitt hem, bar begirt att få göra ett afskedsbesök. Behagar ni tillåla oeh enottaga en sådan artighet af en af Dan» marks förnämsta ädlingar?""Jag skall aUtid »ed tillbörlig vördnad mottaga

grefven, nör ban behagar göra oss den åra«.”

"Om två timmar, fru grefvinna!"

Probstinnan såg sig omkring med en forskande blick på allt, som blifvit framställ dt, medan tjenarie-norna drogo sig till dorren oeh der stodo tyst vå»-tande.

Dereffer gjorde probstinnan en högtidlig böjaittg på hnfvadet för grefvinnan och fröken, hvilka lika djupt och högtidligt besvarade den. Probstinnan vande dem derpå rypgen och aflägsnade sig, medan tår-norna, som följt henne, med flere lås hördes tillsluta dörren.

Grefvinnan Ebba tillsade Anna att undersöka inae-liållet af korgen med kläderna och 'sysselsätta sig der-med, under det hon sjelf skref sitt bref.

¿V j Vid den enkla, men välsmakande och tillräckliga måltiden, som af tvenne tjenarinnor infördes, var brefvet redan färdigt att aflemnas och einottogs af den ena.

Efter måltidens slut öppnades åter dörren, öfVer-lefvorna bortfördes och ett par tjenarinnor qvarstan-nade, liksom poster, vid dörren.

Denna anordning förvånade grefvinnan, men hon yttrade intet derom, utan afbidade hvad som skulle vidare intruffa.

Grefve Reventlou, som na åtföljdes af tvenae äldre damer, troligen stiftsfröknar, inträdde. Han hetsade med nästan förlägen vördnad i synnerhet grefvinnan Ebba.

"Jag anser mig böra nämna, fru grefviana I" sade han, "att riksmarsken i morgon bittida ämnar afsända ert bref till Svenska lagret. Han har derjemte lofvat att, om er gemål behagar och önskar, emoitaga oek till er öfverlemna hans sv ar/'"Ja* teokar er för er measkiighet och artifhe åfven i detta afseeade, barr grefve, ty jag förmod ar, all det år er jag har att tacka för dena aya ynnest."

Grefven bugade sig.

"Skulle ni finna för godt, kerr grefva", ålarlog grefvinnan, "att nu upplysa oss om våra föl|aslagaros

Ode!"

"De bafva alla gått i Dansk tjenst."

"Äfven stallmästaren Cassette?" frågade fröken Anna.

"Han ir Nederlindare till sin börd, ooh han fana mera skftl att nu tjena Danmark, ån ett land, som befinner sig i krig med hans eget. Derföre har han erhåll jt en officers anställning."

Ett skimmer af glädje framstrålade ur fröken An* nas blickar. "Hau ar alltså Dansk officer", sade hou halfhögt.

’‘Jag har icke kunnat motstå den önskan att finna en gång få uttrycka min vördnad för er, mina damer", återtog grefven, "och derför har jag vågat besvåra med delta besök; men jag ville också med egna ögon se den omgifning, som probstinnan bestämt. Jag finner att detta rum visserligen icke är värdigt så höga gåster, emedan det ar så föga öfverensstftmmande med deras lefnadssätt och vanor, men jag hoppas, dels att icke det nödvändigaste skall komma att fattas, dels att eder fångenskap icke skall blifva långvarig."

"Gad gifve detf’ suckade grefvinnan.

Grefven bugade sig, kysste de båda damernas händer ocb sade i förbigående till Sell: "jag skall belsa din far, min flieka, och glädja honom demied att du har det godt!"

Derefter afiagsnade han sig, åtföljd af de gamla fröknarna, som varit stumma vittnen till samtalet, vensom af de (>åda tjenariaaoraa, som endast slått påsia pott for att derigtoiteBi iagtftfa grefven alf högt begrepp om ordningen och säkerheten ¡bobi klostret.

Do fångna Wefvo såbmda ensamma. Då begynte grefvinnan att nfirmare undersöka belägenheten och daigffefeigen. Det befann« att utom den dörr, genom lmikofl do sjeMVa, och åt »om besökt dem, inkommit i rummet, en annan i ena hörnet var igenstängd och öfverstruken med kalk, så att den knappast kunde bemärkas. Bmellerlid måste just den leda till den trånga borggård, dit fönstret vette. Ehuru grefvinnan Icke 2MB ville uppgöra någon bestämd plan till ffykt, ansåg hon sig likväl böra bereda sig dertill, om ett titl-fille erbjöd sig. Hon tog derföre allt i hetraktande, som kunde vara af inflytande på hennes befrielse.

Fröken Anna, som hade undersökt kladförrådet, försäkrade att det i alla hänseenden var utsökt.

Grefvinnan vande sig derefter till Sell! ”Har du någonsin förr varit i denna stad?”

”Nej, nådiga fru, jag har aldrig varit i någon annan stad, än Husum.”

”Då befinna vi oss alla tre lika främmande pi denna ort. Men det låter sig väl göra, genom goda och välvilliga menniskors bitrade, att kunna få ratt pi vägarna åtminstone.”

Då det led till aftonen, erhöllo damerna ännu ett besök af probstinnan, som tillsade dem, att bon skalle låta båra till dem deras aftonmåltid, vid bvilkeu bon ville bålla dem sällskap.

Grefvinnan beslöt nu att förändra sin ton till mera ödmjuk. Hon neg vördnadsfullt och svarade: ”Det år “^el^Utför stor ära fru probstinnan gör oss. Om den lyokaW kunde bända mig, att i mitt has, i mitt flder-neslan\få se eu så vördnadsvärd dim, skali o jag skatta an* obeskrifligt afaodsvård.””Ah, ni ar artig, m kan rara intagande, min wckra grefvrana I H& taikur er, men då skulle verkligen krigets fång blifoa hett annorlunda, än vi hoppas af Guds rättvis*.”

"Ingen kan ja veta, hvad framtiden bär i sitt sköte* Var emellertid éfvertygad, att jag menar uppriktigt, högvördiga fru!"

"Jag akall bemöta er, som om ni vore en gäst i mitt hus. Det enda jag beklagar, ar att jag nödgas hålla er i detta med galler försedda rum. Men jag skall se till, att ni af intet annat, än rummet, skall påminnas om att ni befinner er i fångenskap."

Under aftonmåltiden satt probstinnan närvarande på en stol, utan att dock sjelf smaka anrättningen. Hon uppehöll samtalets gång och tycktes, genom gref-vinnans artighet, tillfredsställd och glad.

I den bästa sinnesstämning, som ett af naturen så med bitterhet genomdränkt sinne, som hennes, kunna ega, tog hon slutligen afsked, och lofvade återkomma följande morgon.

Grefvinnan Ebba kunde knappast somna. Tankarna på hennes gemåls närvaro i grannskapet lemnade henne ingen ro. Tusende förhoppningar, oupphörligt fördunklade af de tryckande bekymren, spelade för hennes sinne. Hon var långt ifrån att föreställa sig huru nära och på hvad sätt han skulle nalkas.

Så inträffade den följande morgonen, då Itzehoe besköts af Svenskarne.

Den gamla probstinnan, såsom vanligt åtföljd af ett par stjenarinnor, hade just intradt i sina fångars rum och betraktade, med ett eget leende, som icke utvisade något missnöje, grefvinnan Ebba i den gammalmodiga, men ståtliga drägt, hvaruti hon nu visa* de sig.”Dan drigt, sam ai m Mnr ro«d alt Mra, fin frefvraaa,” aada dea gaari» pwbitiiwm, ”bör jag kanhäada nämna var de* siat* jag bar, tamn jaf förlorade min saliga gemål och iftgick, såsom föreståndarinna i detta frökenkloster. Jag bar den dråg-ten endast eB enda gång, och det var, då grefre Corfitz Ulfeld, dagen efter sitt bröllop, förde sin noga gemål på hofvet. Hvad den pryder er förträffligt, fm grefvinna.’"

”Det år verkligen smickrande för mig, att nr behagar fittna det så, min högvördiga frn!”

”Och den der drägten, som ni na hår, nnga fröken, den har tillhört en af mina fröknar, som nu år frånvarande, men som eljest icke torde vara er obekant, åtminstone till namnet: fröken Amalia Lin-denou.”

”Ab, min kusin!” utropade Anna: ”Men då har hon nyligen ingått i frökenstiftet.”

"'Olyckan och motgången, mitt barn, kanna snart utveckla hvad som lyckan för alltid kunde lemna i sin linda. Den goda Amalia har, genom underbara skickelser, blifvit kallad till besinning öfver detta lifvet, och jag hoppas att hon en dag skall blifva min värdiga efterträderska i mitt dyrbara kall.”

Just i det ögonblick, som probstinuau yttrade detta, dånade först ett, derefter flere kanonskott

Probstmnan gjorde en häftig rörelse: ”Herre Gud åro de här?” utbrast hon.

”Hvad menar ni, fru probstinna? Menar ni Sven-skarne?” inföll grefvinnan: "Ja, det fir icke vanliga signalskott! Det låter icke som en salut; Det måste vara en allvarsam strid!”

”Ha! De komma säkert för att anfalla oss. Men riksmarsken skall nog drifva dem tillbaka!””Htn högvördiga fira!'" sade grefvinnan fint leende: ’'Förlåt om jag hoppas annorlunda! Är det min gemål, så hoppas jag snart få visa er min tacksamhet för er vålvilja och då ber jag* er blifva min gäst, men en gast som jag icke skall förvara inom lås och galler.”

”Ännu behöfver icke Danmark förlrifla [öfver sin rittvisa sak.”

Kanondundret tiltog så att de gamla klostermu-rarno tycktes sakta böfva för det hemska dånet.

”Jag måste se om mina fröknar!” utbrast den gamla. ”Nu är det i synnerhet tid att noga bevaka er. Om ni boppas att ryckas härifrån, så bedrar ni er. Jag viU se, hvem som kan spränga dessa portar!”

I detsamma hördes ett förfärligt susande. En eldspratande massa störtade ned tätt utmed fönstret och derpå följde en gräslig knall. Det var en stor bomb, som sprang. Fönstret slungades i ögonblicket in på golfvet, så väl den vanliga dörren, som den hemliga i horggårdshörnet sprängdes, stycken af t8ket nedrasade och hela byggningen skäifde på sin grund.

Probstinnan föl! sanslös till golfvet. Hennes ftje-narinnor, som icke hade mycken besinning, upplyftade henne likväl, på grefvinnans tillsägelse, och buro henne till sina rum.

Ingen tänkte på att de tre fångarna voro ensamma och dörrarna öppnade.

Då sade grefvinnan: ”Nu låt oss försöka, om Gud vill hjelpa oss. Låtom oss skynda!”

Bland de kläder, de erhållit, funnos också öf-verplagg. Insvepta i dessa, och anförda af grefvin-nan, beslöto de, alt försöka om från borggården, der jast bomben fallit, fanns någon utväg.Bakom dem »log1 en el dite ra ma fram, oek då de, genom den Ulla horndörren, utkommit pé borggården, sågo d* högt uppe taket i full låga.

Ett stycke af den midtemot belägna väggen hade nedstörtat, så att den, som var o förskräckt och vågade lifvet, kunde intränga derigenom.

”Följen mig, Anna och Sell!” ropade grefvin-nan. ’"Gud skall vara vår hjelpl

Hon ilade förut genom den vida remnan. Ett stort hvalf mötte derinnanför och längst fram en port. De flögo dit. Porten ledde till en trappa, utför hvilken de kommo till en liten brygga, troligen klostrets tvättbrygga, anlagd i sjelfva Störfloden. En båt med åror låg fästad vid bryggan.

Nu kände sig Sell i sitt element. ”Ja, nu lyel-per oss Gud!” ropade bon. ”Vi skynda undan med båten!”

Skyndsamt stego de uti, Sell knöt lös tåget och satte sig vid årorna. För den öfvade flickans raska årslag ilade båten utför floden, mellan de höga daar mama på dess båda stränder. Redan hade en tat rök lagTat sig på den sidan staden öfver vattnet si att den dolde de bekymrade qviimornas flykt.Hela den fordom välmående och prydliga staden Itzehoe höll just på att förvandla sig* till rykande ruiner, då de af öfverste Lofelt detascherade Sven-skarne, genom förödelsen, sökte att tränga fram till frökenstiftet. De oförskräckta bussarna tycktes icke ovana vid elden, äfven då den, såsom här, rasade ibland menniskoboniiigarna. Endast med största svårighet förmådde grefve Reventlou följa dem. Ehuru han egentligen var fånge och de beklagansvärda damerna, hvilkas uppehållsställe han skulle utvisa, tillhörde fienderna, kände han sig likväl eldad af^en mensklig och christlig åstundan att göra något för deras räddning, ehuru han hoppades att riksmarsken, så snart be^kjutningen af staden började s, vidtagit åtgärder att rädda samtliga fruntimren i stiftet.

Då det Svenska detnschementet framträngt till* klostret, hade de små husen framför detsamma helt och héllet nedbrunnit, så att endast rökhvirflar upp-slogo emellan de sammanstörtade brändernas glöd-

J. C. t>e la G ter dit. ^högar, medan öftre våningarna af klost?rbyggnaden stodo i brand ocb lågorna strömmade ut ur de öf-versta fönstren.

”Här kan ingen lefvande mennska finnas”, Samlade grefven.

Vi måste se efter i jordvåningen*', svarade löjtnant Creutzhammar. ’’Var oförskräckt, herre! Bygg-ningen ar så fast, att det ännu måste dröja en stund, innan elden hinner äta sig ner genom trossbottnarna. Gå på, gå på! Och visa oss vagen till de olyckliga fruntimmernas rum!”

Grefven drog sig tillbaka för den förskräckliga hettan ocb höll för ansigtet. Men löjtnanten grep bonom nu helt oförmodadt i kragen och ryckte honom med sig: "det känns mindre hett derinne!" saät han, "elden har ännu icke trängt igenom, ty der kommer ipgen rök ur de nedra fönstren."

Sålunda kände sig grefven helt hastigt ryckt i$e(*om gnistor och rökhvirflar in i klostrets förstuga och derifrån på borggården. Der syntes, under de $!'ver de inrusandes hufvuden sammanslående lå&ornas byalf* ing n annaa lefvande varelse.

"Riksmarsken bar låtit föra undan damerna”, sade grefven. ”Det var naturligt V'

"Ja, så kan det tyckas! Han har nog fört undan fröknarna. Men kar han icke möjligtvis glömt de f^ngna? Det skola vi se efter! Hvar är deras rum?"

Grefven pekade på rummet, der damerna varit inneslutna. Löjtnanten sprang till den öppnade dörren fftf a# blicka dit in.

RttfeMertid var hetta» på borggården nfetan qvif-vende föff mindre rök vanda lungor, ån SveBslisrnes. Grefren böjde sig, ån#$ttf.fnll, med båda händerna för ausig&et, emot markeu. Han blef vid, denw rörelsevffte étft

föiaabvalfvét, suift ledde tiU skvtMi vatteu-port. I dödsångest störtade ban dil.

”Håill Vänta!" ropade löjtnanten efter honom.

Men dödsfaran bevingade grefvens steg. Han flöf öfver de nedrasade stenarna vid reontan, och rusade blindvis ut genom porteiw En hvinande kul» pep förbi hans Öra, men den gjorde samma verkan som titt aporrhuffg' på en snabb häst. Den endast okade farten, ocb grefven, som kände hela sin kropp liksom brännande, kastade stg bufvwdstupa i floden. Han var skickliir simmare och il8de derföre, med raska simtagy »ot andra stranden, meden löjtnanten med sina män fana det tjenligast att, sedan tu tet spår syntes af da** »erna, återvända till öfversten ocb rapportera utgången af sin expedition.

Grefven uppnådde emeHertid snart en liten trappa i muren på andra sidan floden. Han skyndade uppför densamma ocb ilade na, utefter dammen, för att uppnå Danskarne, hvilkas hufvudstyrka måste befinna sig> åt detta båll. Rökmassorna, son» stormen dref ål samma sida, skulle kafva betackt bans flykt y om ban varit förföljd.

På sjelfva dammen träffade ban snart en förpost, som ropade honom an.

Grefven stannade, svarade på anropet ook be-girde att genast blifva förd till befalhafvaren. Han nåste ovillkorligen tala med riksmarsken, sade ban.

Då det icke var möjligt för riksmarsken fftf bibehålla sig i den brinnande staden, samlade kan hela sm styrka på åmgarna vester om densamma. Regi-menterna slöto sig * ordnade kolonner till hvarandfla, ocb de trapper, som besatt nya stadenydrogo dg fika-lodea till de öfriga. Den Danska arméns slagtordning var ganska val uppställd, ocb den led endast af elden ocb rakea fråa dea brinnande staden.Fdr att nodgå olägenheten af denna rök, drog* sig riksmarsken, med bibehållande af stagtordoingen, nå-» got anera mot söder. Denna rörelse, verkställd med si mycket sammanhang, som många regimenters obe-kantskap med kriget gjorde möjligt, bemärktes genöst af Svenskarne. Också de gjorde en rörelse på ömse sSdor om den brinnande staden» Genom den ville de trånga sig ofvanför Danska armén och afskära den-« samma andflykten norrat till Schlesvig och Jutland. Det var konungen sjelf, som ledde denna val uttänkta manöver.

Riksmarsken befann sig med sia stab i midten af sin slagordning, då grefve Reventlou, som bekommit en ryttarekast, åtföljd af några Danska dragoner, kom fram till honom.

"Hvad ser jag!" utropade riksmarsken. kom-» mer tillbaka, grefve Reventlou?’*

"Jag har varit fångeu, men undkommit, ers exellens!"

"Och hur har ni kuanat gdra det?*'

"Jag shickades till det brinnande frökenstiftet, för att visa hvar grefvinnaq befann sig."

"Min Göd, grefviurian De la Gardie! Fann ni henne, herr grefve?"

"Nej, jag fann ingen lefvande menniska!"

"Alla fröknarna hafva blifvit råddade. Jag lål bortföra dem till IMtigenatadt,”

"Var grefvianan De la Gardie och heunes fröken då icke a»ed?"

"Nej, man har förmodligen glömt dem qvar. Jag fraktar att gamla probstinnan gjort det med flit."

"Sådant voce alltför barbariskt. ' Om de brau nit inne, så beklagar jag oss. Generalen och till ook med kungen skola naturligtvis harmas deröfver. Oeh vi må göra allt möjligt för att urskulda oss. Man skall dockalltid beskylla oss för ett i våi* lid oerbördt barbari, att hafva uppoffrat värnlösa qvinnor. Vår enda må* skyllan blir, att Svenskarne sjelfve skjutit eld på staden.”

”Det dr en så mycket bedröfligare tilldragelse, som den kommer att tydas till vår vanheder.”

”Just det fir min mening* också. Men vi kunna ju icke för det närvarande hjelpa det.”

”Ja, så ar det* Men bvad förehade fienderna, då ni lemnade dem ?”

”De följa utefter norra vallen af staden, och deras mening år att afskåra oss vår reträtt.”

”Sådant skola vi vfil veta att förhindra! Men tanken på den inbrända grefvinnan vill icke lemna mig någon ro.”

”Jag skall nu försöka att genom Drtmarschen återvända till mitt émt. Jag tar afsked af eders exel-lens, ty jag vill följa vägen till Krummedikes skans. Dit skall jag gerna medföra befallningar, om ers exellons bar några att gifva kommendanten.”

”Kalla alla trogna Friser tiH vapen, det är min enda befallning.”

”Jag skall framföra den till Bnrg och Meldorf, och jag vet att det skall båra frukt.”

'Godt! Och jag kastai mig helt hastigt på Krempe och Gluckstadt. Det är min plan. Få se hVad den Svenske kungen i anledning deraf vill göra.”

”Ers excellens syns vilja sålunda falla fcotftom i

”Sådan #r just min afsigt, båste Reventlou.” ”Men då kan alli komma an på ett tärningsknst, resultatet af en batalj.”

”Det vore icke så illa. Visst måste jag erk&MM, att eu del af mitt* folk ar oöfvadt, men jag tror attde ärliga bonddrängarna skola slåss bra, då del kominer titt handgemäng.”

"’De krigiska manövrerna förefalla mig ganska egna. Svenska kungen vill afskära ers excellens från reträtten mot norr, och ers excellens anfalta honom från söder."’

"Ser ni, min bästa Reven tion, sådant utgör just det fina i taktiken."

"Det ur ers excellens, som »r befalhafvaren och bär ansvaret. Jag kan endast tiga och önska alt Gud ville låta det läada till fäderneslandets bästa."

"Farväl, min bäsla grefve!"

Grefven begaf sig till en i granskapet beläde* by, Bardenfleth, vid stranden af Stör. Från dammen derstädes kunde han taga en öfverblick af Danska arméens ställning« Den föreföll honom, ehuru det icke egentligen var med militärisk blick han kund* bedömma den, som den varit med skicklighet vald. Svenskarne deremot anryekte, såsom det tycktes, mycket mindre ordnade. Afstånden mellan de Svenska kolonnerna, som nu ryckte fram från det brtanande Itzehoes ruiner, voro miudre jemna: sjelfva massorna på långt när icke så lika stora. Men rö-rörelserna skedde raskare, hvarje kavalleri- eller infanteri-massa tycktes med en viss säkerhet ila fram. Det var fart och kraft i manövreroe.

För en Dansk fosterlandsvän låg i denna anbliok något bekymrande. Men grefvea beslöt att icke uppehålla sig på sin resa. Han tillsade en bonde i Bardenfleth att genast sätta honom Öfver floden.

Boniton förde honom ned, utför en i sjelfva dambyggnaden anlagd trappa, till flodstranden, der éen tanga farkosten var förlagd, och begynte att lösa •tåget, hvarmed den var bunden vid en påle,m

Grefven löt sm Miök Hrnkftill dröjs fl de *rum-Hga böljor, som här, vid denna krökning af floden, ilade förbi. Då framsköt ur den närmaste fragten eft tttt bli, rodd af snabba åfor. Deo höll sif midt i flodfåran och ilade utföre med stor skyndsamhet. f båten btfutino sig1 trenne qvianor insvepta i kappor och en tredje, som bar en Halligerqvinnas dragt, förde årorna.

Just då båten ilade förbi trappan, der gTefve® stod, igenkände han i Halligerqvinnan — Edo Teteus dotter.

"’Sell!’" utropade han. "Sell är dot du, Sel!*" * Den unga flickan hvilade genast på årorna.

Men hastigt inföll en af de andra qvinnrorna: ’*för Gtlds skull, Sell! Det år gre ve Reventlou! Stanna icke! Skynda, sk>nda!”

"Wen det är ju amtmannen!” sade den Frisiska flickan.

"Ja, just han! Hau vill ju ånyo föra oss i fängelse!” hör les grefvinnan De la Gurdies röst.

vKom hit, Sellf’ ropade grefven: ’’Jag känner igen er, mina damer! Jag har med dödsfara trängt mig fram till det brinnande klostret, för att rädd« ér! Frukta icke mina damer! Lägg till här, Sell!"

"Han vill locka oss! Nej, nej! Lyd honom icke!"* bad grefvinnan.

**Var utan fruktan! Jag bar talat vid er g’emul, fru grefvinna!”

Grefvinnan vände sig hastigt emot stranden. Hen* nes blick, full af orolig tvekan, fäste sig forskande på honom, medan båten saktade sin fart. Men lion tog* sitt beslut: ”Jag vågar icke <dröja; jag1 kan iok* tro honom!“ sade hon. "Om dil vill göra mig till viljes, Sell, ro, ro allt hvad du förmår!"Seil siakåe åtet årorna í ▼•tinte.

"Kon hit, flicka! Vill da vara dia öfverhet olydig?" rapade grefven.

"Hör, hörl Han botar! Han viM oss illa", sadt grefviaaaa.

”God »kall bjelpa o»! Han bar hjelpt oss hittills", suckade Seil.

"Ja, låt oss derföre anförtro oss át konon! Ro, poda Seit, rol’’

’ Skynda bonde l Fort «t med båtenutbröt grefven och hoppade ned i bondens farkost, »om också i detsamma lossades från sin péle och tog fart, genom grefvens hopp, utåt vattnet.

I ögonblicket tog Sell ett kraftfullt tag och den litta båten skyndade «tt ¿tertaga sin snabba fart utåt floden.

Hen också Bardenfletbsbonden satte »ig vid årorna och begynte ro.

”Ro efter de ml Laga att vi hinna deml" ropade grefven.

"Deras båt ar litta re", invände honden, som med noggraun försigtighet doppade årorna i vattnet och derefter tog långsamma men djupa tag.

"Men diua armar aro k ra fl fullare", inföll grefven : ”Vi måste hinna dem. Jag ger dig två dukater, om du Iran ro falk deras båt. Men skynda, min gubbe."

”Tvä dukater, ketre? Vi skota försöka t Jag kfinner farvattnet bättre an den der Halligerqunnaa, men nog kaa boa sköta »Ina åror, det marker jag."

"Håll ut, håJI ut baral” be fa Ute grefven.

Oek nu Made béda b&larna, i täflaude fart, utför den strida flodens bugter

(Jade* det grefv nnan sålunda förföljdes, hada kenne» gemål, generaba, af löjtnant Crut&iianuaar sjellerhållit underrättelse om hans expedition till klostret. Den adla krigaren lugnades uågot vid den föreställningen, att grefvinnan omöjligen kunde halva blifvit qvarlemnad att ensam förgås, då det icke syntes till några andra fruulimmer Han föreställde sig sålunda att hon befann sig i Danska harens beskydd och att bon, liksom fröknarna i stiftet, skulle föras till någon annan stad.

Med denna föreställning, så godt han kunde, tröstande sitt oroliga lijerta, fortfor grefven att utföra de rörelser, konungen sjelf vid deras möte anbefallt. Den högra Svenska flygeln följde högra stranden af Stör, medan hufvudstyrkan och venstra flygeln utbred-de sig på fälten på venstra flodstranden midtemot Danskarue.

Riksmarsken Biile ansåg sig icke böra afbiria Sveukarnes anfall, utan marscherade genast, ehnra i väl bibehållen ordning, rakt på Gl&ckstadt. General De la Gardie lät r>tteriet på högra flygeln påskynda sitt tåg, så att det, skyndsamt ridande öfver den grunda Wilsterån, icke långt från dess mynning i Störfloden, innan aftonen inryckte i Störort och der satte sina poster. Genom denna rörelse behöfde den öf-riga styrkan icke påskynda en drabbning, atan kunde långsamt men sékert innesluta Gl&ckstadt.

Om aftonen var i sjelfva verket båda arméernas ställning sådan, att Danska arméen antingen niåste fly sjövägen från den nämnde staden eller slå sig igenom Svenskarue.UUiiför Gluckstadt befann sig- en ansenlig* Dansk

Iransportflotta. Riksmarsken lät om natten och följande morgonen hela arméen inskeppa sig på densamma, bvarefter den, utföre Elbiloden, förbi Störort, der Svenskarnes kavalleripiketer visade sig på stranden, seglade norrut.

Creseral De la Gardie inr>ckte, sä snart Dan-skarne hunnit um bord, i staden och tog densamma i besittning.

Dä generalen sjeJf red in i staden och, sedan han besett belägenheten och anbefallt de dispositioner han fann éndamälsenliga, nekades stranden, fastades hans uppmärksamhet pä en båt, som ifrän elevens andra sida styrde rakt pä hamnen. Den innehöp tydligen ett par tre fruntimmer och nägra herrar, hvilka icke tillhörde krigsfolket.

Med den fart bäten tagit, uppnådde den ganska hastiirt strandbryggan. Ur tfmnmma skyndade först en äldre man af ståMiar gestalt, och som det tycktes hög värdighet, upp på strandeu. Så snart han blefvarse genera! De la Gardie, Ilade lian flram till honom. De öfriga ankommande, herrar och damer, »tego äfvenledes i land.

Grffve Oe 1a Gardie emottog med alla tecken till aktuing den landstigne fremlingen och steg till och »ed af hästen, for att helsa honom. ^’Hcrrgrefve och riksråd 1" yttrade han. ’Ni söker säkert konungen sjelf bär, men han bar taget vägen till Brum-stadt och ämnar besöka sin svåger, hertigen af Holstein/'

’'Jag vän’ade just den underrättelsen, urin gref-veP svarade fremlingen, med en blick, som innebar något besynnerligt sk'gift. Jag skall resa till H^ns Majestät, så snart jag hinner. Men jag medför någon, hvilken det säkert skall intressera er, min grefve att trätfa. Jag har nemligen hemtat min buslru i Bremerlöbe/’

"Ab, den ädla grefvinnau Eleonora är således bär ! Hvad jag längtar att få tala ett ord med henne f* Nh framträdde äfven hon till g«n«rale*.

Efter de första helsningarna, berättade bon *©*• aaat bela älventyret vid Sftderoog., oeb bara bon njeif nndåosmit med kapten Welch.

var aåtede# grelVe Reversion, den mannen., som jag bade fången bos miff, som tagit henne!** uthrast grefven. Och nu berättade han, att han fått bref från sin hustru ur Itzehoer frökenstift. Han omtalade gref Reventlous underrättelse om förhållandet mellan grefvrnnan och fröken Anna, och yttrade slutligen sin förhoppning att båda damerna blifvif bort*-förda från klostret undan branden derstädes. Der-jemte förklarade han, aft' han vifle göra allt, för ati rädda d^m båda, då ban mi förmodade, att de be-* fen nO sig hos tfksmarsken Bil le.lien mmfershjertats. sorg var icke dertned Iré-* stad. Grefviunau utbrast i tårar öfver sin dotter* olycka, men visade dock i sjelfva sip smarta så mycken själshöghet, att gfefven icke kunde annat, ån finna sig rörd deraf.

Generalen frågade henne och heunes gemål, om de ville dröja qvar i staden; men då riksrådet tJIfeld yttrade sin åstundan, att så snart som möjligt få träffa konungen, befallte generalen en af sina adjutanter att skaffa en vagn och att beordra tio dragoner till betäckning åt riksrådet och bans gemål på vägen.

Derefter togo de nyss ankomna afsked. ‚%Far-väl, herr general!” sade grefvinnan Eleonora: '“Jag skall aldrig glömma den välvilja er gemål visat oss, och nu i synnerhet mitt stackars barn.4'

"Jag år också i sjelfva olyckan särdeles belåten deriried, att fröken Anna befiuner sig hos min hustru. '

Sedan de sålunda tagit afsked, begaf sig generalen ut att vidare öfverse sina trüppers ställning, medan Ülfeld med sin gemål och sin svit begaf sig till det hotel, der vagnen skulle stillas i ordning åt honom.

Riksrådet Corfit* Ulfeld bar i bilderna efterlea-nat ett namn, lika vanhedradt, som bana geaaål vunnit ett ädelt och aktadt. Han var dock en man af stora sjålsgåfvor, liksom bans yttre var utmärkt if den tidens förnämsta smak i klädsel och skick. Men i h< la hans uppsyn liksom i hans själ afspeglade sif denna ärelystnadens oro, denna småaktiga fåfänga, som olyckligtvis till oeh aied mången gång faster sif vid och nedsätter stora karaktärer.

Då han i vagnen satt bredvid sin ädla maka, bildade de tvenae märkliga motsattser. Nedan i haas själ hvälfde sig de lauker, som skulle utgöra Daa-marks rikes undergång» oqh han endast sysselsatte sifmed hatfülla oeb oödla fariurfngar, svfifvade grefvin-» mqs tankar ut till det obestämda fjerran, der hennes äldsta dotter suckade i fångenskap, och till Sverige, der de Öfriga barnen voro lemnade att uppfostras af skickliga lärare. Lika

öfverlögsen hon var sin man i sann bildning, i själens adel, lika ödmjukv trogen och Öm, UU och med lika lydig visade hon sig stödse mot honom.

Omgifvec, som han rar, af en stark eskort, an-* sög sig riksrådet Ulfeld utan någon fara kunna taga vägen öfrer Itaehoe, öfv n om Svenska arméen 'helt och hållet skulle bafva lem na t trakten. Grefvinnan Eleonora nalkades med oro de ruiner, der hon förlo*** rat sista spåret af den älskade dottern. Men hela staden, som nu låg som en glödhög och hör oeh der uppstötte en rökhvirfvel, var omgifven af Svenka soldater, som voro sysselsatt» med kullkastandet af de befästningar riksmarsken låtit uppkasta rundtomkring densamma. Då vagnen körde öfver Störbryggan bredvid staden, och det grefliga tivreet blef synligt för de arbetande, framträdde till generatqvarte möstaren, som förde befälet öfver arbetet, en adjutant, som till-* käuuagaf dess ankomst. Dahlberg, som trodde att han skulle emottaga någon befallning från sin öfter* het, kastade sig på hösten och red fram till vagnen. Han igenkändes och helsades vänligt af riksrådet.

Grefvinnan, som första gången såg den redan då inom hela Sverige till namnet bekante mannen,-talade öfven, med det henne egna behag, oaktadt sin inre bedröfvelse, till honom. Hon frågade honom, om han varit närvarande vid branden.

Dahlberg besvarade denna fråga ooh erinrade sig i detsamma att en af hennes döttrar sade« bafva varit med grefvinnan De la Gardie i frökenstiftet. "'Jag förmodar att eders grefliga nåde frågar efterm

dena» amstfadigket, för in d ivMtorr&ttolse oto aåfcet Iwnaat finnas* som tjeuar lUi upplysning om grtfvin-nan Oa U Gardte ooh fröken Ulfeld. Jag ka* der-före åtminstone försåkra sa myckel, all de icke bKf-\it qvarlemnade och omkommit i klostret. Ty der -har radao skett ali deu undersökning« som den öbbu ieke fullt släckta elden tiiiåiii att verkställa. I ett bvilfdt rum, hvilket lådorna icke åtkommit, trafva fan-nits vertdsliga fruntimmerskläder. soar ingalunda hafva tillhört de allvarsamma fröknarna i stiftet. Vi bafrt föreställt oss, att fröken ocb grefvinn«n behodt det r»«Hnet, och äroftde skick» dessa saker täi geoe-raten."

"Om min gemål tillåter oeh d-et är tillfälle der-till, skulle jag gerna vilja se dessa kläder', bed gref-

v in nen.

Riksrådet nickade, och Dahlberg gaf genast en rytUre si»a befaliuingar beträffande denna sek.

Del dröjde icke länge innan en korg frambars, frvaruti de funna kläderna befunno sig; Grefviaoai igenkände dem genast. 'Alen huru dro de nn klädda?1' ulhrasi kon. "Ail a deras öfriga kli der medföljde det engelska skeppet, De aro således förklädda/’

’ Jag hoppas att grefvinnan De la Gardie, sen Är eU klokt Otfh förståndigt fruntimmer, icke utan orssk förändrat sin drägt", sade Ulfeld. ”Jag förhtar mig fnlJk^mligt på henne och tror, ait bon nog' haromtan-kaåfven om vér Anna/'

"Dessa kläder ber jag att få behålla"? vånde sig Eleonora til! Daklberg, "jag föreställer mig" att icke generalen kan halva någon glädje af att n» emotlaga dessa sin gre Tvinnas tillhörigbeter. Atrmnslötoe, om die nödvändigt akola öfv erlem nas åt honom* måste de ordnas af en qvinelig band. SknUe berr general* qwxflienttästi»ren finna det tiilböriig*?""Nt bar fnJMcmnftgt tålt, er» fiåde, och jag

aafcélfor att f* ötvertamae aliUtutoaiaaå åt or."

Riksrådet erhöll af generalkvartermästare]* an-* visning hvar han skulle träffa konungen, ock fortsatt« derefter sin resa.

Under tiden satte sig åfven general i>e la Gardie med Svenska iiufvudstyrkan i rörelse och marscherade norrut inåt det af den Danska riks marsken aå plétsiigt öfvergfftMi landet. Han gick, ieke långt frän Störort, öfver Störfloden och tagade till Wilster. Här erhött haa den underrättelse, att i Drtmarschen bildat sig1 ett stort antal så kallade snapphsneband, hvilka ämnade äfverfaUa alta smärre svenska afdelningar och pluudra förrådeffna, der de kunde åtkommas.

Alltaedan fordaa tider hade DRmarseberboeraa utmärkt sig för detta alags krig och deras åldsta bi-** starie är fall af traditioner om bedrifter, som vki sådana tillfällen, under deras långvariga frihelsiid, Wif* vil «Iförda.

För Svenska arméa, som hide den vigtiga bestämmelsen att, ungefär såsom Torstenson ett par dt~ ceanier förut, intaga hela Jutfand, skulle de* varit en farlig' tidspillan att uppoffra sig i små sirider bland morasea i Di t marsch en. De la Gardie afskickade der** före genast en rapport till konungen, medan kan lät armén taga Yägen mera åt öster, så att också baa bom att tåga helt- nara Ilzehoe.

Der bade generalqvartermästaren slutat demolfr» ringen af de Danska fästningsverken och slöt sig genast till generalen, «ned alla sinn trapper.

Då han personligen infann sig hos generalen, meddelade han honom fyndet i klostret. Grefven biWI genast den adla Eleonoras imndlingssätt, men npf>fyll-dea al besynnerlige tankar och bek>mmer. Slatligen m*4detede han Dahlberg dessa. "‘’Antingen bar minfenstru blifvi* af nksmarsken förd med armén , eller befinner hon tig förklådd någorstådes här i trakten. Hon kan emellertid ieke hafva trfiffat Svenska tropper, ty dä »kuUe hon genast gifvit sig tillkänna, derom år jag ölvertygad.'1

' Om herr grefven och generalen titfåter mig att förewlå, kunde det väl IS ta sig göra alt utskicka nå« gra rekognoseerefdelningar att undersöka trakten. De knnde ju i tysthet få instruktion att efterspana de båda Svenska fruntimren.”

i Generalen biföll genast detta förslag, och med vanlig omtanka verkställdes det af Dahlberg personligen, »om just begagnade tillfallet att sjelf, med ett af dessa partier, göra en ridt till Ditrnarschgrfinsen, medan armén tågade framåt Rendsburgervégen* der generalen väntade att träffa konungen sjelf.

IHi Dahlberg, åtföljd af en liten afdefnlng Finsk* ryttare, nalkrdes byn Hottenaspe, blef han varse ett litet slott, gömdt bakom en grupp lindar, i grannskapet af byn. Han beslöt genast att besöka slottet. Det tillhörde Dan<ka riksrådet Hans Lindenow, UlfeWs svåger, enligt hvad han förnummit af byns invånare^

Slottsporten befanns stångd, och Dahlberg med sin« ryttare stannade utanför slottet, med a a trumpetaren re4 fram, för att begära tillträde. Så snart han blåst ett par appeller, öppnadei porten och en medelålders herre trädde ut. Det var lått att af drågt ock åtbörder Unna att han måste vara riksrådet sjelf. Han inbjöd den Svenske beftlbafvaren och hans soldater att emottaga förfriskningar i slottet.

Dahlberg emottog, med sin medfödda artighet, inbjudningen och ryttarskaran red iu på borggården.

Borggården var icke särdeles stor och hela slottet var föga låmpligt att göra motstånd mot ea be-sambet utrustad krigstukt hade att erbjuda. Det kunde emellertid utgöra en förträfflig pankt för en liten förpost, aom derifrin bade tillfälle att observera Dii— mafschergränsen.

Dessa tankar geaomforo Dahlberg på ögonblicket.

Då han inträdt i salen, emottogs han af den ädla värdinnan, Fru Elisabeth Augusta, grefvinnan Eleonoras yngre syster, lik henne i behag och bildning, om också icke i snille. Eli drag af sorg och oro, vid detta tillfälle så naturligt, hvilade öfver hennes vackra

Sedan Dahlberg en stuud samtalst om likgiltiga ämnen, framställde han helt enkelt sitt beslut, att inlägga en liten besättning i slottet. Riksrådet rodnade, men vågade ingenting invända deremot.

Dahlberg presenterade löjtnant Silfverbjelke, som med 20 ryttare skulle qvarblifva.

"Jag år öfvertygad, att löjtnanten och hans folk vilja vara till så litet besvär, som möjligt”, sade Dahlberg.

’"Vi skola bemöta honom såsom en gäst”, svarade riksrådet, med bemödande att visa sig artig.

"Jag hoppas att herr riksrådet läst sin svågers, grefve Ulfelds skrifvelse till landsherrarne och lands-kommissarierna i Jütland och •Holstein?" frågade Dahlberg.

”Jag har det icke”, ljöd svaret ”Det må icke förtyckas mig, att jag icke vill emottaga skrifvelser af sådant slag. Jag

har alltid varit min konnngs trogne tjenare, ehuru jag nu naturligtvis böjer mig för den oundvikliga nödvändigheten. Det tillhör icke mig, såsom en fridens man, att med vapen i hand kfimpa emot landets fiender, utan jag skall emottaga dem med tillbörlig vördnad. Men åtminstone Corfitz Ulfeld och hans hus äro mig hädanefter freaMnaude.”

4. C. åHU Gm>iU. 10Riksrådets ton hade antagit en bitterhet, som lik-vál Dahlberg icke kunde finna annat an natnrlig1.

Riksrådinnan väude sig bort. Dahlberg bemärkte, att hon brast ut i tårar.

Efter en skyndsamt intagen måltid, tog Dahlberg afaked.

Löjtnant Silfverbjelke följde honom ut på borggården.

Der tog honom generaIqvartermfistaren afsides och gaf honom följande förhållningsordres: '"Löjtnanten hör med den största uppmärksamhet bemöta så väl riksrådet, som riksrådinnan. Begär att få omgifva slottet med poster, som genast skola göra larm, om någon större folkmassa visar sig. Utsök de Renligaste rum, för att genom fönsterna, om det skulle behöfvas, försvara slottet i det längsta, i fall det öfverfalles. Men hufvudändamålet för löjtnantens kommendering, är att kunna undsätta de Svenska fördelningar, kurirer eller andra som kunna behöfva assistens. Löjtnanten sitter sig derföre på något tjenligt sätt i förbindelse med byn Hohenaspe och dess invånare. Rapport afsändes hvarje dag till närmaste fördelning, som blir vid Hohenvestadt. För öfrigt öfverlemnas åt löjtnantens eget omdöme att, efter omständigheterna handla så, som det anses landa till Svenska arméns säkerhet och vapnens ära.”

Denna militäriska instruktion meddelades med allvarlig uppsyn och sträng ton. Så snart den var framställd, antog Dahlbergs ansigte åter sitt vänliga och glada uttryck, och han tryckte vid afskedet vanligt löjtnant Silfverbjelkes band.

Så snart löjtnanten tagit afsked af sin befälhaf-vore, återvände han till riksrådet och dess fru.' lian fann att den förre genast tagit en mera förnäm ton, så snart den Svenska hufvudätyrkan dragit sig

tm

undan, hvaremot rifcsrådinnan, med tårar i ögonen, drog sig tillbaka. Den unge krigaren, som kände medlidande för den sörjande skönheten, vågade likväl för närvarande icke annat, än följa den befallning han erhållit, att vara höflig och uppmärksam.

"Tillätes det mig", frågade hau, "att anhålla om anvisning till mitt manskaps qvarter. Herr riksrådet behagade derefter tillåta mig att fördela vakterna, så att jag äfven får föreställa mig nyttig för riksrädets egen trygghet."

"Jag anser mig tryggast bland mina egna under-hafvande, då min kooungs regering icke inskränkes."

"Naturligtvis i andra tider och under andra förhållanden", anmärkte löjtnanten något ironiskt. "Men då min befälhafvare utsett detta slott att intaga garnison, och denna garnison skall utgöras af mitt manskap, hoppas jag att herr riksrådet icke skall finna oss alltför ovärdiga att försvara det."

Ehuru med missnöjet inom sig, följde den förnäme Hans Lindenow den Svenske löjtnanten till de stall och lägenheter, som upplätos åt hästar och manskap, äfvensom till det rum, som skulle bebos af honom sjelf.

Så snart Silfverbjelke fördelat sitt manskap och fullgjort hvad han till en början ansåg sig skyldig såsom militär, begaf han sig till riksrådets rum, der han ville njuta af sällskapslifvet.

Riksrådinnan visade sig ånyo, men i hela hennes eljest så älskvärda och behagfulla väsende röjde sig en fortfarande spänning och oro, som icke bordt undfalla en mera öfvad och uppmärksam menniskokännare, än den unge krigaren.

Då löjtnanten, efter en utsökt aftonmåltid, hvarvid ett tillräckligt förråd vin icke saknades, begaf sig till sitt sofruin, infann sig korpralen hos honom för atttillkännagifva, att allt stod vfil till med manskapet, emedan han

tillsett, att den alltför rundliga förtäringen icke fick så emottagas, att manskapet blef odugligt till tjenst.

”Herr löjtnant!’" sade han slutligen, ”vi ha fått ett förbannadt hål till garnisonsort. Här åro inånga ingångar och anläggningar, som vi icke känna, ehuru jag tillsagt karlarne att hålla ögonen öppna och genast rapportera om något misstänkt syns till.”

”Godt, korpral!” svarade löjtnanten. ”Vi skole taga hela det lilla slottet i närmare betraktande i morgon bittida. Vi må ju emellertid godt har och fi hvila efter våra oändliga marscher.”

”Bara allt slutas vål hir på detta stalle!”

”Jag tror att min korpral börjar blifva radd. Det hade jag icke väntat!”

”Rädd? Det har jag lagt bort i Pohlen, herr löjtnant. Men jag önskar vi vore vål härifrån.”

”Godnatt! Når befaller löjtnanten att blifva väckt?” ”När det blir någon fara å fårde!”

Korpraten gick.Ml.

1 det sydvestliga hörnet af Nordsjön, der Elben gju-ter ut sin grumliga vattenmassa, råder en oupphörlig oro bland vattnets vilda lekar. Afven då vinden sof-ver och en stiltje råder på hafvets Yymder, kampa böljorna, som komma ur Tysklands fjerran killpr, sedan de uppnått det fria hafvet, med dess vandrande invånare, de nyckfulla Nordsjövågorna. Det händer icke sällan, att det ena skeppet med stolt trygghet styr sin bana öfver den stormiga sjön, medau det andra tätt invid dess sida, jagadt af de oroliga strömsattningarnes hvirf-lar, rusar till en ohjelplig undergång. En båt, som icke sarskildt ar byggd för dessa farvatten, vågar sig aldrig ut längre från stranden, än att han kan hinna inom en kort stund tillbaka.

Då hafvets unga dotter, den vackra Sell, med sina tvenne gäster, i klosterfröknarnas båt ilade förbi Störort, tog hon, gynnad af strömmen, sin riktning norrut. För henne, som var hemmastadd med hafvets omätliga utsigter, kändes det angenämt och lätt, liksom hennes själ afkastat en tung börda, då flodfåran utvid-gades och dammarne på Störs stränder skilde sig frän hvarandra, så att rymden upplåts. Hennes förut ångest-beklämda hjerta hemtade styrka och mod af blicken utåt det brusande fältet, och hon beslöt att på eget bevåg uppsöka hemmet, det låga Suderoog.

Grefvinnan De la Gardie, som förut rest från Hamburg, igenkände trakten der de befunno sig, och uppgjorde för sig den förhoppningen, att träffa ett svenskt skepp, som kunde tillbjnda dem eu tillflygt.

Fröken Anna hade, med den undergifvenhet som tillhörde hennes lynne, öfverlemnat sig åt grefvinnans och den unga Halligerflickans ledning, så att hon i stum väntan afbidade utgången af den äfventyrliga färden.

Den lilla båt, hvari de tre qvinuorna flydde, hade i sjelfva verket redan innan grefve Reventlou och hans roddare hunnit komma ut i floden, vunnit ett sådant försprång, att den icke mera kunde upphinnas. Förgåfves fördubblade grefven antalet af de dukater han lofvat sin roddare. Bonden ansträngde alla sina krafter, men hans klumpiga farkost tycktes hafva beslutat, att med träaktig oböjlighet motsätta sig hvarje försök att uppnå eu större hastighet an den vanliga. Han hade emellertid esomoftast, under flodens kröknin-gar, de bortilande i sigte. Då han hunnit Stör-ort, och äfven för honom utsigten* vidgades, såg han långt hän på vågorna norrut den bortilande farkosten.

Då han fann att det nu, mera än förut, var omöjligt att med Bardenflethsbåten upphinna dem, lät han sätta sig i land vid Stör-ort. Medan han der ville bestyra om en annan större och välseglande, af öfvadt sjöfolk bemannad båt, hunno de flyende helt och hållet ur sigte.

Ehuru frälsta ur den vilda branden, befunno sig de trenne fruntimren ute på hafvet i en icke ringare lifsfara. Men Sell uppmuntrade dem. Hon försäkradeaK de med några fl timmars ansträngd rodd kunde nppnå Suderoog, och var öfvertygad att hon ganska vfil skulle finna vågen dit.

Inom den lilla båtens relingar infann sig dock snart en förfärlig gast, det var nöden. Augusti-solens strålar voro brinnande, och isynnerhet grefvinnan be-gynte plågas af en stark törst. Ehuru omgifna af vatten, kunde de icke med detsamma stilla plågan, som blef allt mera olidlig. Den som led minst var Sell, emedan hon, såsom

Halligerqvinna, bland sina otaliga försakelser var van att rökna afvan den af drickbart vatten.

Slutligen fattade hon dock sitt beslut, emedan hon ansåg de båda damernas lidande alltför stort: hon beslöt nemligen att lågga till Brunsbuttel, i hvars hamn bon erinrade sig att hennes far till och med egde en anförvandt. Till följe af detta beslut narmade hon båten alltmera Ull stranden, den hon lyckades utan svårighet uppnå.

Ehuru obemärkt de tre damerna skulls önskat sin ankomst, kunde det icke undvikas att den väckte nyfikenhet hos de få af stadens invånare som voro tillstädes vid strandbryggan.

Sell föriislog grefvinnan och fröken att dröja qvar i båten, medan hon skafTade vatten och andra lifsmedel, hvilka man ansåg nödvändiga. Grefvinnan bad henne endast skynda, och hon sprang i land för att uppsöka sin slagtinge.

Emellertid hade den mystiska underrättelsen om de trenne qvinnornas ankomst hunnit från hamnen upp till den lilla staden. En flock af nyfikna samlade sig för att betrakta de tvenne damerna, hvilka befunno sig i dödlig ångest.

Bland åskådarne infann sig plötsligt stadens syn-dieus. Han ansåg sig uppmanad af sin embetspligtatt efterfråga hvilka de främmande voro. Åtföljd af en stadstjeoare, steg ban utför trappan, och då han kom nåra, betraktade med förvåning grefvinnan* höga skönhet och firökens ungdomliga behag. Ovilkoriigen tog han af sig hatten och heUade höQigt. ’’Jug tar mig den friheten att vördsammast fråga", sade faan, "och utbedja mig ett gunstbenäget svar på deo vördsamma frågan: hvilka de damer åro, som skänka vår stad urau af sitt besök? Jag, såsom stadens syndicus, torde få i första rummet framställa min person, såsom representant för magistraten."

Grefvinnan såg förvånad på honom. Ehuru fent hennes af naturen glada lynne hade velat gifvit sig luft i ett muntert svar, tilläto omständigheterna icke ett sådant. Grefvinnan tvekade endast huruvida hoa skulle våga säga sanningen. Hon trodde sig finna den bästa utvägen, då bon helt enkelt uppgaf att hon var "en grefvinna med sin dotter".

"Men namnet, fru grefvinna, namnet?" inföll syndicus, som sankte sin hatt långt djupare, än han brukade för någon af stadens invånare.

Grefvinnan kallade sig Sparre, emedan hon fruktade att det De la Gardieska namnet skulle ådraga henne alltför mycken uppmärksamhet, så nara sjelfva krigsskådeplatsen.

"Det är ett Svenskt namn", sade dan Danske embetsmannen.

"Jag är Svenska", svarade grefvinnan.

"Det är i sanning ovänUdt att, under närvarande krigiska förhållanden, Svenska damer landstiga ho&oss."

"Jag kommer hit för att söka det bistånd* som menskligheten icke kan neka mig. Jag bar icke eas sjelf velat stiga i land, för att icke gifva någon anledning till oro för stadens myndigheten""Det fknlle strida emot alla gästfrihetens pligter, att låta så sköna och förnama damer, här pä den ödsliga stranden, sitta i en öppen båt."

"Har aro vi likväl minst i vågen!"

"Fru gretvinna! Gör oss den nåden, att stiga upp tiU oas! Det lider till aftonen, och jag uiä väl tillåta mig att fräga, bvart fru grefvinnan, i en så liten båt, på öppna hafvet, kan hoppas komma, nar det blir mörkt?"

"Jag viil hoppas att Gud hjelper oss."

"Då bör man likväl icke trotsa, när mau åberopar aig försynens beskydd. Det år en förmätenhet att kasta sig i en fara, som medför oundviklig un* dergång."

Fröken Anna vred bekymrad sina händer: "o min Gud!" utropade hon, "hvad skall det blifva med

oss?"

"Ännu en gång, mina damer!” återtog syndicus, "Jag vågar påstå, att det för ert eget väl är oundvikligt nödvändigt, att emottaga den gästfrihet, jag erbjuder."

Grefvinnan fann att det skulle vara den fullkomligaste orimlighet, att sätta sig emot mannens önskan, och hon steg derföre i land. Med värdig hållning, och en uppsyn, som utvisade mera frimodighet, än hon i sjelfva verket hyste i sitt hjerta, steg hon uppför trappan. Anna följde henne darrande.

Då emellertid en skock af borgare småningom samlat sig, ansåg grefvinnan för klokast att väcka så litet uppseende som möjligt, och tilltalade derföre syndicus; "jag emottar ert artiga tillbud, min herre, och ber er så snart son» möjligt anvisa mig ett her-berge, der jag åtminstone några timmar i trygghet kan få hvUa ut.””Fru grefvinna, — ja g kallar er såsom ni jpfi nimt er, — mitt hela hus står till er tjenst; behagar ni följa mig, så skall jag föra er dit?”

”Vår goda Sell!” utropade fröken Anna, ”hvar år hon, och hvar skall hon finna oss?”

”Jag skall låta uppsöka henne, om det ar boa, som rodde båten. Var utan fruktan”, yttrade syn-dicus. "Ni kan utan tvekan följa mig.

”Er uppsyn inger mig förtroende”, sade grefvin-nan, ”jag behöfver flera underrättelser, som ni skalle kunna gifva mig, efter ni år em bets man på stället. Men jag vill dröja med mina frågor, tiHs jag Hr tala med er enskildt.”

”Tillåt mig endast en fråga: kommer ni fråa Hamburg, fru grefvinna?”

”Jag kommer från Itzehoe!”

”Ifrån Itzehoe!” utropade syndicus bestört. "Ni säger att ni är svenska; ni kommer sjövägen; förlät mig, fru grefvinna, när lemnade ni Itzehoe?”

”Jag kan icke beståmdt uppgifva tiden, men det var på förmiddagen.”

”Känner ni då den stora olyckan?”

”Då vi lemnade staden, stod den i full brand." De nyfikna borgarnes flock trängde sig lyssnande närmare. ”Itzehoe! Hon kommer från Itzehoe!" utropade de.

”Behagar ni, herr syndicus, såsom ni lofvat, föra oss till eri boning, der vi kunna vara trygga ?” påminte grefvinnan, som kände sig plågad af den efterhängsna nyfikenheten.

”Detta är mitt hus”, sade den vänlige, men med en viss tillgjordliet behäftade mannen, i det han förde damerna tvärt, öfver den lilla platsen vid hamnen.

Det var för grefvinnan en angenäm känsla, att inträda i rum, der det bildade lifvets smak oeh beqvåm*ligbeter mötte henne. En ung Fru, med en vänligt inbjudande uppsyn, något öfverraskad, men derföre icke mindre fryntlig, bjöd de främmande gästerna välkomna.

Då damerna aftogo sina öfverkläder, förvånades deras värd och värdinna icke litet att se grefvinnan i en dyrbar men gammalmodig dragt. Sedan den tid, denna dragt prålade vid hofvet i Köpenhamn, hade tjugo år förflutit, och ehuru den tiden det nyckfulla bruket icke sä ofta som nu omskapade damernas dragter, hade på de tvenne decennierna en betydlig olikhet hunnit framträda, så att i sjelfva verket gref-vinnans stätliga skrud mäste väcka ett serdeles uppseende. Men den stolta, sköna gestalten, förde sig sä i den samma, att man icke annat kunde än förmoda ätminstone en furstinna, dä man säg henne framför mig.

Fröken Anna var klädd mera enligt dagens fordringar.

Sedan syndicus hunnit införa damerna, och de tagit plats i det dem anvisade förmaket, ville han börja en närmare undersökning med sina gaster. Hans önskan var att den skulle kunna anses säsom ett mönster af artighet.

'"Min nådiga fru grefvinna", sade han, "ni befann er således i Itzehoe, när staden anfölls af edra landsman?"

"Jag befann mig i frökenstiftets kloster, hos probstinnan grefvinuan Ahlefeld. Då beskjutningen begynte, och förmodligen hon och hennes öfriga damer raddade sig, bicfvo jag och min dotter qvarglöm-da. Vi skulle omkommit i lågorna, sä framt icke den adelmodiga Halliger-flickan, som följt oss och rott oss hit, lossat den båt, i hvi ken vi frän kloster-br\ggan begäfvo oss ut pä floden.""Men ni ar jü Svenska, och ni begaf er icke till edra

landsman?49

”Vi skyndade endast att komma ut ur elden, der vi befunno oss i dödsångest. Vi kände icke vägeu."

"'Det ar likväl en besynnerlig omväg, som ni gjort. Men dd man tänker, att ni tagit sjövägen, kan det på sitt sätt vara det naturligaste. Ni har emellertid nu kommit till en dansk stad* Ni befinner er hos edra fiender.” *

Grefvinnan skiftade färg, men tvingade sig att visa honom ett fint småleende. ”Jag hoppas att icke behöfva anse dem för fiender, bos hvilka jag njuter en så valvillig gästfrihet. Jag befattar mig icke med kriget och dess förhållanden; jag hoppas derföre att fruntimmer, som fara i fred, icke behöfva frukta ett mindre ridderligt bemötande.'*

"Frukta icke, min grefvinna! Tvenne resande damer, om de också komma nära krigsskådeplatsen, kunna väl icke göras till fångar.”

”Jag tackar er för dessa upphöjda tänkesätt, och jag önskar endast att desauima måtte antagaa i alla Danmarks förnämsta familjer.”

En sidoblick flög härvid på fröken Anna. "Tillåter ni mig, herr syndicus, att nu fråga er hvad ni känner från krigsskådeplatsen sednare än Itzehoes brand? Hvar befinner sig för nirvarande den Svenska arméen?”

”Den har från Itzehoe dragit sig vester ut, sages det, och, enligt hvad vi hört af ett par ryttar-kom-pagnier, som tågat härigenom inåt Ditmarschen, lär en hufvudbatalj i dag eller i morgon komma att ega rum.”

”En hufvudbatalj nu”, utbrast grefvinnan. ”Således är snart hela krigets utgång afgjordt?”"Så skalle val kunna vara möjligt! Åtminstone tyckes det, som vi borde kunna göra oss stora för«* hoppningar/'

”På hvad sätt menar ni, herr syndicus?

"’Jag föreställer mig att vår riksmarsk, som nu har hela styrkan tillsammans och lockat Svenskarne ifrån ltzehoe bortemot Glückstadt, val måste haft sin goda uträkning med den rörelsen. Men hvad förstår jag egentligen af sjelfya krigskonsten J”

Under det man samtalade i förmaket, hade syn** dicus utskickat en tjenare, som uppsökte Sell, oeh förde henne till damerna. Den goda Halligerflickan var orolig och bekymrad. ”Hår fir icke godt!” sade hon sakta till gFefvinnan. ”Låt oss långt hellre för» tro oss i Guds hand på hafvet, an åt menniskorna här i staden.”

”Hvad vill du göra, Sell?” frågade grefvinnan; ”Hvart tror di* vi kunna komma i mörka natten med den lilla båten?”

”Gud skall nog leda oss! Jag fruktar alls icke hafvet. Der råda inga menniskor.”

”Men du besinnar ipfce, min goda flicka, att om vi också skulle lyckas att hinna till Sllderoog, så firo

vi ju der ånyo fångar under er amtman, grefve Rer* veirtlou.”

Sell studsade: ”Jag skall bedja min far och allt det ofriga Halljgerfojket, att grefven aldrig får effara något om våra gaster. Han kommer så sällan till 3&deroog.”

”Jag finner det ingalunda underligt, att du läng-* tar till ditt hem och att, du vill våga allt, för att återkomma dit/9

”Tro mig, fru grefvinna, det är icke farligt, icke heller år det långt cjit ”"Men vi ha ju också hem, min köra Sell! Tror du icke, att jag längtar att Sterkomma tili miu ge* mål?”

Sell såg, med orolig uppsyn, omkring sig. ’ Men jag tror att här icke ur säkert.”

"Hvad anledning har du till en sådan fruktan?” ”De saga att Svenskarne hafva kommit till Storort och att de snart skola vara här också.”

”Mitt barn! Jag och Anna frukta ju icke för Svenskarne. Vår högsta önskan vore just att hafva dem hår. Då skulle vi vara befriade från våra största bekymmer.”

”Men om grefven hinner oss?

”Tror du icke att hm blifvit så efter, att det år omöjligt för honom?”

”Men — men — ” Sell förstummades. Hon saknade förmågau att framställa några skäl, om hon också skulle kunnat ßnna dem. Det var endast en dunkel, men djup kansla, som hon följde.

Grefvinnan hade emellertid fattat sitt beslut att qvarblifva hos syndicus, då han tycktes af godt hjer-ta erbjuda en gåsi frihet, som så väl behöfdes för de af själsoro oeh ansträngningar utmattade. "Jag kan icke bindra dig, min flicka”, återtog grefvinuan, om du vill begifva dig till din far, och jag undrar icke på, att din barnsliga kärlek drager dig dit. Samma förhållande är det med Anna, som längtar att återfinna sin mor. Men jag vill icke låta dig förda* ensam på hafvet i en så bräcklig båt. Min mening år att härifrån förskaffa dig en bättre lägenhet. Dröj derföre du till morgondagen. Vi få då närmare bestamma hvad som är alt göra.”

”Nej, nej!” utropade Seil: ”Jag öfverger icke er, fru grefvinaa. Det må gå med hemresan som det kan, men jag blir qvar hos er!”Det blef, hos det vänliga värdfolket, så ordnadt,, att också Seil der fick sitt herberge öfver natten.

Grefvinnftn och Anna hade icke på länge njutit någon fullkomlig ro, så att de nu öfverlemnade sig åt glada förhoppningar.

Bedan tidigt om morgonen hade båda stått upp och begifvit sig till förmaket, ur hvars fönster en vidsträckt och behaglig utsigt öppnades öfver hamnplatsen och hela Elbemynningen. Den fryntliga värdinnan infann sig hos dem och berättade att hennes man redan tidigt måst begifva sig ut i embetsärender.

”Här hafva i natt ankommit flere flyktingar från Itzehoe”, sade hon. ”Man vantar också att Svenskarne från Störort skola rycka hit. Vi skol» emottaga dem höfligt, ehuru man berättar grufliga saker om dem.” ”Låt mig få höra hvad man suger, min goda fru!” ”Ni är ju sjelf Svenska, fru grefvinna. Men ni är god och älskvärd. Ni skall säga mig om det är sanning!”

"Hvilket, min bästa?”

”Man sägar att de Svenska blifvit alldeles förvildade i Pohlen. De medföra en ryslig svärm Pan-durer och Kossacker och Turkar och Tartarer, som icke skona någonting. De hafva plundrat och mördat förskräckligt under branden i Itzehoe.”

”Tro icke dessa s8gor, min fru! De hafva blifvit uppfunna och utspridda endast för att skrämma och oroa alla fredliga invånare i Danmark. Svenskarne hafva ju förr fört krig i Tyskland, utan att man funnit dem värre, än annat krigsfolk. Tvärtom äro ju våra soldater kända för sin gudsfruktan och redlighet.” ”Så bar det varit förr, men nu, sedan de kommit i färd med Turkar och hedningar!”

Nu inträdde syndicus sjelf och helsade med någon förlägenhet på damerna.” Jag hoppas att frugrefvinnan och fröken sofvit godt”, begynte h an, ”ehuru oroligt vi haft i staden.”

”Huru så, herr syndicus?” frågade grefvinnan, ’livad bar tilldragit sig?”

”Ser ni, fru grefvinna! de talrika skeppen, som _ i dag segla hör förbi utåt Nordsjön? De utgöra den danska flotta, med hvilken riksmarskén och hela hans armé seglar norrut. Han har i natt inskeppat sig i Glückstadt. Sålunda öfverger han oss helt och hållet.” ”Då lära väl Svenskarne snart vara bär!” Grefvinnan kunde icke dölja ett uttryck af glädje, som sprang fram i hennes uppsyn.

”En Dansk afdelning kommer vä! först att tåga härigenom. Jag har nyss talat med amtmannen från Husum, gref Reventlon, som kommit hit från Störort" Grefvinnan bleknade. ”Och hvad hade han att meddela?'* frågade hon. 1

”Han berättar, att kapten Wibe från Itzehoe lydi- I tygen dragit sig undan med sin afdelning, men att Svenskarne från Störort ämna förfölja honom. För öfrigt lär väl grefven sjelf, så snart han bestyrt ob hästar åt sig för sin vidare resa upp till sitt amt, j komma hit.”

Fröken Anna kunde icke dölja sin förskräckelse, men grefvinnan fattade hastigt sitt beslut. ”Jag har fattat förtroende till er, herr syndicns! Om ni vill gå mina öuskningar till mötes, skall det icke blifra er olönt. Min anhållan är, att ni ville dölja oss hir till dess Svenskarne komma. Ni skall då kanske haf-va en fördel äfven för er stad deraf att ni visat valvilja mot general De la Gardies maka.”

Syndicus bugade sig. ’\Jag hoppas att jag aldrig skall fela mot gästfrihetens lagar. Men alla stadsboar känna att de främmande damerna vistas hos mig.” ”Känner grefve Reventlou det också?””Jag har för nia del iagaatkif nämnt, men det ir möjligt att haa hört något af de öfriga invånarae i vår stad. I alla fall inser jag icke, att haa km j vilja er annat än väl, miaa damer."

^ "Ni skulle icke säga sâ, om ni närmare kände

förhållandet, herr syndicus!”

I detta ögoahlick skallade trumpeter pä hamnplatsen och ett par kompanier ryttare, i sluten ordning omkring sina staadarer, tågade upp. Det var Dauskt krigsfolk. Befélhafvaren kommenderade halt och be-fallte manskapet rasta, medan han begaf sig till syndicus.

Grefvinnan och fröken ville draga sig tillbaka, men deras vurd försäkrade dem, att de kunde vara lugna: det var kapten Wibe, som vnländt

Ehuru ful! af ångest, bibehöll grefvinnan sin värdiga hållning, då den Danske befaihafvaren inträdde. Han helsade vördnadsfullt, ehuru med någon förvåning, kanske lika mycket öfver grefvinnans drägt, som Öf-ver hennes skönhet, på damerna.

Syndicus ansåg sig skyldig att presentera dem: ”Grefvinnan Sparre och hennes dotter", sade han fyndigt,*’ som äro mina gäster för några dagar/’

”Grefvinnan Sparre!” upprepade Wibe med ea förundrad uppsyn. ”Grefvinnan ar förmodligen Svenska?” ”J8, min herre ! Men jag befinner mig här endast såsom en resande.”

”Förlät mig, min fru grefvinna ! Men denna utomordentliga skönhet har jag alltför mycket hört omtalas, för att icke fråga om ej grefvinnau här äaaa ett namn?”

”Det är sannt: jag bär också min gemåls namn. Han heter grefve De la Gardie/'

”Och år general för Svenska infanteriet?9'

J. C. D* la GmriU. H"Alldeles, min herre!"

”Tillåt mig, fru grefvinna, att få förklara min förundran att träffa er hår. Jag trodde alt ni följt probstinnan och stiftsfröknarna (ill Burg.’’

"Man behagade lemtia mig och mina båda vänner „ midt i elden."

"Jag vet att probstinnan begått denna oförlåtliga försummelse. Men tillåt mig att förklara min glidje öfver grefvinnaus räddning icke desto mindre! Den förefaller mig alldeles gåtlik.”

"Den har åfven förefallit mig så. Min afsigt år, att i detta gästväuliga hus afbida mina landsmäns ankomst."

”De skola förmodligen redan vara har om några timmar. Jag ämnar tåga vidare, så snart vi rastat en stund."

Midt under detta samtal öppnades dörren ock grefve Reventlou sjelf inträdde. Vid åsynen af damerna blef han högst förvånad. Men ett skimmer af tillfredsställelse målade sig tillika i hans drag.

"Således finner jag eder ändå, mina damer P* yttrade han. "Ni har förgäfves sökt att fly ifrån mig.1’

Grefvinnan svarade endast med en oroligt forskande blick.

"Ni får förlåta, fru grefvinna", återtog grefve» med mörknande uppsyn, "att jag ieke kan eftergifva min öfverhets rätt. Ni kan icke på olagligt sått erhålla er frihet tillbaka. Er person år oss alltför dyrbar, för att så utan omständigheter lemnas tillbaka.

Att er behandling skall nlifva fullkomligt värdig, var derom säker; men vi måste behålla er i vårt förvar."

Grefvinnan hade bleknat, och hennes läppar darrade af en återhålleu harm, då hon s*de: "Äfven af er, grefve Reventlou, hade jag väntat annat, då jag en gång blifvit befriad från en undergång, som på ettföga Adelt och ridderligt sitt åmnades mig, i det jag qvarlemnades bland lågorna i klostret.”

”Det var helt och hållet probstinnans fel. Det skall na, genom fördubblad uppmärksamhet godt-

göras!”

Grefvinnan insåg att det icke lönade mödan att svara, emedan grefvens beslut icke tycktes kuuna rubbas. Hon vände honom derföre ryggen och omfamnade den i bittra tårar utbristaode fröken Anna.

”Herr syndicus I” vände sig grefven till denne. "Behagar ni genast anskaffa en vagn, så beqvamlig den möjligea kan åstadkommas, med nödigt anspann. Ni, herr kapten Wibe, beordrar en underofficer och fyra man att genast följa vagnen. Den skall inom några minuter vara färdig att afgå. Så val herr kapten, som stadens syndicus, torde erinra sig, att jag, såsom konungens embetsman, eger full rätt att göra denna anordning.”

”Och hvart befaller herr grefven att damerna skola föras?” inföll kaptenen.

Grefven besinnade sig några ögonblick. ”Riksrådet Hans Lindenow har sitt slott Hohenaspe i grannskapet. Han skall emottaga damerna. Sarskildt är han pligtig dertill, då jag tänker på fröken Anna. Ni befaller ert folk att bemöta damerna med den yttersta höflighet och vördnad, herr kapten, under hela vägen. De skola öfverlemna dem åt riksrådet, der jag år säker, att de icke heller skola ega skäl att beklaga sig.”

”Som ni befaller, herr grefvef” svarade kaptenen och gick, efter en bugning, äfven för damerna, ned till hamnplatsen till sitt folk.

Äfven syndicus måste aflägsna sig, för att fullgöra grefvens befallning.Grefven gjorde aanu ett försök all för dameraa frambära en ursäkt. "Del spärtar mig, var öfverty-gad derom, fru grefvinaa, att nödgas fräntaga cr hoppet om befrielse tills vidare. Men jag nödgas för fäderneslandets skull göra det, emedan jag icke vägar pä eget beväg afstä den fördel, som vi säkert kunna vänta, dä er befrielse sker genoin ordentlig underhandling med Svenska arniéens befal, med er egen gemäl. Hos en anförvandt till fröken Anna och i etl af Danmarks förnamsta adliga hus, hoppas ja? atl ni icke skall behöfva befara ett bemötande, som kan förtjena klander. Tillät mig att fä försäkra fru gref-vinnan om min djupaste personliga högaktning. Mina pligter kalla mig en helt annan väg, sä att jag nu mera icke kan hoppas atl fä återse er; men jag an-häller atl fä er försäkran, fru grefvinoa, att ni icke kan annat, än erkänna att jag handlar rätt, ehuru del kan synas härdt.”

”Jag har förut gifvil er denna försäkran. Nu kan den icke vidare behöfvas”, svarade grefvinnan förtryts a m t.

Grefven bugade sig ännu en gäng och lemnade rummet.

Nedkommen på hamnplatsen steg han till håst, talade ännu nägra ord med kapten Wibe och skyndade bort.

Emellertid anskaffade syndicus den anbefallda vagnen, ett gammalt, men för sin tid prydligt äkdon, som troligen fordom tillhört en adelig familj.

Den unga värdinnan beklagade bjertligt sina gåsters missöde och följde dem ned till vagnen. Då de intagit sina platser derinne, red kapten Wibe fram för att ocksä framföra sin helsning. Ha a urs&fctade sig med sin öfverhets befallning och grefvinnan ktia-de icke annat, in antaga denna orsikt. Hon besvarade den med sin vanliga artighet.

”Lycklig resa, mina damer 1” sade kaptenen i det han drog sig tillbaka.

^ ”Ryck ut med fyra man, korpral Cassette!” hördes

han kommendera. ”Du har nyss blifvit antagen i vår tjenst och placerad på vårt regemente, min gosse! Du får nu förtroendet att anföra en egeu expedition! Kom narmare, så skall du erhålla dina instruktioner.” De båda damerna hörde med glad öfverraskning dessa ord och afbidade med klappande hjerta hvad som skulle följa.

Sedan kaptenen talat tyst och afsides med korpralen, hörde damerna en dem valbekant stimma kommendera. ”Kör framåt med vagnen. Två man rida förut! Ni andra båda följen mig efter!”

Vid dessa ord satte sig vagnen i rörelse.Efter tilldragelserne vid Itzehoe och Gluckstadt drog konung Carl Gustaf med hela sin samlade styrka mot Schlesvig. Det var ett märkvärdigt tåg, som Holsteins invånare fingo skåda, och de delar af landet, som tillhörde konungens svåger, hertigen af Holstein Gottorp, kunde icke nog tacka sin Gud, att de, genom sin beherrskares förvandtskap med den kunglige se-gerhjelten, befriades från de faror, som den botfulla krigarströmmen hvälfde emot de Danska invänarne. Främst visade sig små flockar af ryttare, till största delen beridna på snabba polska hfistar. De utgjorde förebuden, och för dem hyste folket den största fruktan. De iakttogo likväl, der de redo fram i sina ståtliga drägter, med sina lysande vapen, en ganska oklanderlig manstukt. Folket hade icke egentligen att öfver dem beklaga sig, och gaf sig derföre sedan temligen tillfreds.

Efter dem anlände, merendels i slutna kolonner, den egentliga hufvudstyrkan. Trumpetare och trumslagare gingo framför kolonnerna och de flygandefanorna, de svajande standarerna, svöfvade i krigisk prakt öfver massorna af härdade, förträffligt utrustade krigare. Kanonernas botande rader, dragna af starka,, friska hästar, fyllde afståndet mellan de tågande ko-L lonnerna. Manskapet såg gladt och oförskräckt ut, och de frejdade höfdingarna, omgifna af sina lysande officerare, betraktade med munter uppsyn siua trupper. De medförde sjelfva sina förråder, och betalade för öfrigt hvad de förtärde.

Men i spåren af den egentliga hären, som med sin krigiska prakt öfverskylde det fasansfulla af sin bestämmelse, följde en mängd af dessa krigets besynnerliga skapelser, hvilka, i synnerhet i förflutna århundraden, utgjorde ett oundvikligt bihang till en armé i fält, och en landsplåga för landet, som de genomtågade.

1 den Ulla staden Bordesholm fanns fordom en rikt doterad klosterskola, som, vid Svenska härens annalkande, hade blifvit upplöst och öfvergifven af sina vanliga lärjungar. 1 deras ställe hade likväl andra gäster ankommit, hvilka intogo deras rum och icke hunno lemna dessa, innan redan Svenska förtrupperna anlände. Klostergästerna ansågo der fö re klokast att dröja qvar, helst de utgjordes af fruntimmer, som i staden borde kunna påräkna ett bättre beskydd, än om de skulle fortsatt sin flykt och blifvit opphunna ute på marken. Åtminstone föreställde sig" anförarinnan för klostersystrarna saken sålunda. Det var nemligen grefvinnan probstinnan Ahlefeld flrån Itzehoe, som i spetsen för ett Ijog af de äldre systrarna, efter branden, flytt till Bordesholm.

Svenska förtrupperna skyndade genom staden utan att mer än högst flyktigt uppehålla sig der. Ett par regementer rytteri, som föjde efter, rastade också endast ett par timmar derstädes, emottogo trak-tering af invånarne, vattnade sina håstar i dea Kila sjön vid staden, och fortsatte derefter sin marsch. Efter dem kom en frosskolonn.

Midt framför klosterhuset, som 11? vid torget, stannade ett halft dussin stora packvagnar, fallastade med saker af alla möjliga slag, de!a nödiga krigs-persedlar, d«*ls örverfiödsvaror och d>rbara krigsbyten. Bland de vidlyftiga packorna visade sig menniskoliuf-vuden, till och med qvinliga. Med vagnarna följde en skara af besynnerliga gestalter, mest till hist, i brokiga, ofta slösaktigt lysande drftgter, alla vil be-vipnade. En och annan soldathatt eller stormhufva röjde att dess innehafvare var en marodör. Militirifk ordning rådde dock i hela den framfarande trossko* lonnen. Vagnarna körde upp i en linje på torget, der hästarna urspandes. Innan de ankommande »pridde sig omkring staden, utsatte de ordentligt ett par vakter vid vagnarna.

Itzeboerfröknarna betraktade med hemsk hipea-het ur klosterskolans fönster detta upptrade.

BefiUhafvaren för trosskolonnen, en man som kallade sig faltväbel, faste uppmirksamheten på klosterhuset, såsom det förnamsta i staden. Han frågade en boigare, som han lyckats att träffa på torget, hvad det var för ett hus, hvarur så många kårriug-ansigten stirrade ut, enligt hans föga arti?a uttryck.

Då han upplystes att det var ett kloster, utbredde sig ett fryntligt leende öfver hans skäggiga drag. ”Ah!” utropade han: "Man bar också kloster hår i landett Der lefver man go^t/’

Borgaren upplyste boncim att fruntimren derinoe för närvarande endast voro gåster.

”Vi aro också gåster”, svarade fåltvåbela lakoniskt.Han begaf sig fram fftl klostrets port, hvilken anan icke vågat

stänga.

Porhraktaren, en gammal gabbe, aflog vördnaéa-fallt hatten.

"Hvem är husets figare?" frågade ffiltvibeln.

"Här bo endast fruntimmer! Det år ett kloster."

"För mig genast till priorinnan.*'

"Hon, som för närvarande uppehåller sig bår? Men han fir främmande på stället."

"Jag skall tala med henne!” Dervid grep fäK-vibeln den bestörte mannen i kragen, såg honom vildt i ögonen och skakade honom — endast för ro skull.

Gubben darrade i alla leder. "Höga, nådiga herre!" stammade han.

"Fort, upp med dörrarna! Hvar är gumman, ty gammal är hon väl, som vanligt, kan jag tänka."

Portvaktaren öppnade hastigt dörren och faltvä-beln knuffade honom framför sig. "Hvad vill det såga?" utropade faltväbeln. "Här ser ju ut, som det vore utpludradt! En stor, tom sal! Vidare, gubbe! Lät oss gå vidare!"

Probstinnan hade skyndat att i ett af rummen samla sina fröknar. Ffiltvabeln trädde in till dem, och studsade till en början för alla dessa gamla, bleka ansigten, som med en viss förnäm hållning mötte honom. M^n snart fann han sig och sade på ett besynnerligt blandadt språk, som likväl röjde att ban var tysk till födselu: "Jag är fältVäbel i Hans Majestät konungens af Sverige tjenst och vid major Hartvigs Polska kompani af generalen grefve De la Gardies regfoiente. Jag reqvirerar här qvarter för mina frun-Ümmer."

Probstinnan betraktade mannen med mycken för» våning. "Fruntimmer?" upprepade hon.”Ja, emedan just detta hus ar ett frtmfnfrftiers-kloster, passar det bast till qvarter för oss. Vi ht aa kommit si sira sjejfva regimen t et, att vi vil be-höfva dröja bar några dagar.'*”

’"Jag bar ingenting i detta bus att siga. Emellertid hoppas jag att jag måtte få bebåll« åtminstone ett rum i fred och ostördt, dit jag vill draga mig med mina syetrar.”

’’Hå! De vilja göra sig förnama! Nog kan m få draga — dit ni vill, om bar* vi få tillräcklig proviant ock vederbörligt tillbehör till qvarteret Fram med hvad ni har* mina gummor!"

Grefvinnan ryste för en så rå och ohöflig gist: ”Jag har bär ingenting att befalla”, sade hon: "Jag åberopar magistratens beskydd.”

”Magistraten? Hvad finns här för magistrat? Den vore rolig ait se!”

”Jag skall anmäla hos generalen. Jag skall skrifva till Hans Höghet —”

”Det kan ske sedan vi rest”, afbröt fältväbeln. ”Ännu har ni ingenting att klaga öfver. Följ mig, gubbe! Vi skole* se oss omkring i det här gamla rucklet. Här ser sannerligen ganska utsopadt ut. Annorlunda var det i de Pohlska klostren. Men det tor nog finnas bättre saker, fast dc hållas gömda. •Vi skola se efter, min gubbe! Farväl, mina damer 1 Jag skall låta mina frutiminer göra sin vi>it, så suart jag rekognoscerat en smula. Hurtigt, min gubbe lille!” Han grep portvaktaren i kragen och drog honom med sig.

De öfverraskade fröknarna stirrade efter honom, men vågade icke yttra ett ord. Endast probstuuMw knotade för sig sjelf och yttrade i tysthet helt annat un välönskningar öfver de barbariska SvenskarnaEmellertid hade fftttvähefe slutat stn recogatsee-riDg och funnit lokales tjenlig. Han trådde ut till qvianorM, som formerat *ea flock pä torget, en brokig samling af olika folkslag, ingalunda passande till representanter af sina nationers ädlaste egenskaper. Ed gammal torr Fransyska, med en högljudd röst och rörlig tunga, för hvilken hon helt och hållet saknade tänder, tycktes vara den mest ansedda. Hon var föreståndarinnan för officerarnes tvått. En tjock Tyska, med armarna i sidorna och en pockande uppnäsa i fysiognomien, bemödade sig att lika mycket låta sin röst förnimmas, men hon lyckades aldrig få fram ett ord sä fort som Fransyskan en hel mening. En Polsk flicka, med sin höga fjfiderprydda mössa och en röd mantel kastad omkring sig, såg ut som en amazon och blickade

stolt på de öfriga, ehuru de visade henne föga aktning. Några soldathustrur, LifTIändskor, Finskor och tiil och med Svenskor, hade, under sina äfventyrliga tåg, förlorat mycket af sitt nationela lynne, men deremot antagit ett nytt, bullersamt och trotsigt. De slöto sig tillsammans, för att ömsesidigt försvara sin ställning. En och annan yngre flicka, hvilkens djerfva uppsyn och af en besynnerlig blandning af trasor och dyrbarheter sammansatta drägt stämplade henne såsom en lagrets dotter, svängde sig bland de öfriga. Dertill kommo några barn, vilda pojkar och icke mindre ostyriga flickor, som erfilade med hvarandra, sä snart de kunde gä pä egna ben, och skreko vid mödrarnas bröst, så länge de vore alltför späda att slåss och göra skälmstycken.

På ftltväbelns rop trängde sig med ens hela denna marna genom klosterporten. Med en vana alt sörja för sig sjelf och taga för sig, som blifvit i hög grad utbildad, apriéde sig hastigt de olika grupperna i klostrets salar. Utan vidare omsvep grep nm UHfiftr handen varande möbler odi bnsgéråd, brit sönder bånkar och stolar, undersökte skåp och kistor. Del krälade som en myrstack i en tufva, och kvar ooh en slåpade fram, hvad bon tyckte sig vilja aa-vånda.

! klostrets spisar begynte eld att fladdra och I hvarje sal bildade sig ett slags hem åt den vilda, objudna gåsteu, som der fött det infallet att välja sin bostad för dagen. Ett sådant larm, ett så vildt och ogudaktigt lefVeme hade väl aldrig egt ram inom 4e heliga klostermurarna.

Der probstinnan satt med sina fröknar, bekymrad och orolig, ru*ade äfven den ena efter den andra af de vilda gasterna in. Somliga studsade vid deras åsyn och drogo sig tillbaka igen. Aodra aflagsnade sig, efter att hafva sett sig omkring på det enkla hos-gerådet. Den unga Pohlska flickan, som med yra åtbörder och spelande ögon strök ipenom klostersalarna, inträdde också till de gamla. Vid åsynen af dessa enkla, mörka drägter, dessa allvarliga, skrynkliga anleten, stannade hon och tycktes i första ögonblicket nästan förskräckt. Men hastigt gjorde hon en kastning på nacken, ett vildt trots målade sig i hennes uppsyn och hon steg fram midt i rummet. Der svängde bon sig omkring, gjorde flere gycklandc böjningar på kroppen och gapskrattade samt klappade med händerna.

De fromma systrarna förlamades nästan af fasa vid åsynen af denna låttsinniga varelse. Probitinntn såg på benne, såsom på en ond ande, om en sådan kunnat lifslefvande uppenbara sig. "Gud förskona oss I'' utropade bon slutligen. ”Du afskyvårda Lastens bara! Vik hädan ur vårt rena sällskap!”

Flickan stannade hastigt i sina svängningar, såg på den gamla mtå en i ögonblicket antagen attvar-««a och vördnadsfaU uppsyn, och fjord© aa Mftgsam bugning.

"Du är ännu ung och kan möjligtvis fA tid all besinna dig”, itertog den gaala något vänligare.

”Pesinna — ” upprepade fiickan med en besynnerlig utländsk brytning.

”Besinna säger jag, besinna hvad din frid til-hörer!”

Nu började flickan, under de löjligaste åtbörder, att utosa ett svall af vackert ljudande men obegripliga ord, hvilka åtminstone tycktes genom hennes åtbörder kunna förklaras sålunda, att hon icke förstått probst~ jnnans tilltal.

De gamla damerna lyssnade förvånade på den frfimmande ordströmmen.

Men hastigt besinnade sig flickan, vände sig om och ilade storskrattande ut.

Efter henne inrusade ett par pojkar, som i sitt vilda öfverdåd icke heller visade mera aktning för de gamla damerna och deras frid.

Så stördes de oupphörligt, der de samlat sig i en krets i salen.

Emellertid hade fältvabeln skaffat reda på den lilla stadens borgmästare och med honom gjort åtskilliga anordningar om leverans af foder och lifs-medel.

Borgmästaren vågade icke neka att fullgöra re-qvisitioner, som af en man med så fruktansvärdt skägg, som fältvabeln, och med sabel vid sidan och pistoler i bältet, framställdes.

Inom en timma hade klostrets nya gäster erhållit lifsmedel, som här och der i de eldar, som blifvit uppgjorda i klostrets spisar, bereddes efter de spisandes olika smak.ttet Mef förs! ett stekande och kokande och <fer-efter ett frossande, som var förfärligt för de beskedliga stadsboerna att utifrån åskåda.

Men fåltvåbeln blef hastigt fattad af en ny tanke.

Med ens framkallade han ett par af de äldre ^ pojkarna. De framtogo instrumenter, g§ltsk*rpa pipor, pfi hvilka de begynte spela. Den skallande musiken med sina lättsinniga touer ljöd säsom ett hån i de fromma damernas öron.

Men de fråmmande qvinnorna, som tycktes bekanta med dessa toner, oeh främst den Pohlska flickan, sandade sig ifrigt i en af de stora salarna. Dit skyndade äfven de yngre af trossens drängar och kuskar, samt några af den beridna betäckningen.

Faltväbeln tillställde alltså en bal. Men för att den skulle blifva fullständig, erfordrades också att stadens invånare skulle komma tillstädes. Borgmästaren tillsades derom och måste inbjuda stadens ungdom att dansa i klostret. Nyfikenheten och fruktan verkade, så att snart, då äfven dryckesvaror anskaffades, i den stilla boningen b!ef ett ovanligt lustigt lefverne. Dansen begyute, och främst ilade den smidiga Pohlska flickan att i de yraste språng utveckla sina ungdomliga behag. Sjelfva de stadsboer, som i början endast med skygga blickar betraktade uppträdet, kände sig slutligen gripna &f tonernas makt och drogos in i hvirfveln, så vidt ungdomen och glädjen förmådde öf-vervinna trögheten och blygheten. Det dröjde icke särdeles länge, innan de djerfvaste Bordesholmsynglin-garne hoppade omkring med än den ena, an den andra af de främmande tärnorna.

Fältväbeln församlade en ansenlig grnpp of stadsboer och de äldre männen kring ett bord, på hvifket snart tärningar begynte rulla mellan fyllda bägare, och mången borgerlig penning visste att finna vagentili krigarens fickor. Skiftande passioner speglade sig i de olika drag-en, men i allmänhet sökte borgrarne att trösta sig- öfver Förlusten af sitt mynt genom tillfredsställelsen hos de främmttnde.

På aftonen tillsade fältväbeln att han ville hafva ljus. Då framskaffndes först några lampor. Derefter ökades elden i spislarna. Slutligen, då han fordrade mera ljus, föll det en borgare in att sådana skulle finnas i klosterkapellet.

''Hemta dem!" befallte fältväbeln, som begynte att erfara inflytelsen af de började orgiernas makter. ”Vi sä'ta de der ljusen hår på vårt altare!*’ dervid slog han en väldig knytnäfve i bordet, på hvilket tärningarna dansade.

Den Pohlska flickan, som med en vild ifver skyndade sig att anföra hvarje nytt upptåg, sprang genast in i den öppnade helgedomen. Hon återkom med en tung silfverstake och ett vaxljus i hvardera handen. Men hennes uppsyn hade blifvit ännu mera förvildad genom besöket i kyrkan. Då hon framsatte ljusen framför fältväbeln och deras lågor spridde sitt sken öfver salens uppträden, smålog fältväbeln, klappade med den ena handen de väldiga sil fv ers ta ka ma och ville med den andra smeka flickan under hakan, men Pohlskan svängde sig, med ett hånfullt leenße, så smidigt undan, att hon tycktes halka bort Ifrån hans grannskap.

Den bullersamma dansen fortfor och allt flere af de nyfikna bland Bordesholms manliga befolkning ökade åskådarnes antal. Hastigt flög en tanke genom den yra Pohlskan Hon grep en lampa och vinkade åt de dansande att följa sig. Äfven de musicerande pojkarne följde hennes vink.

Det var ett ohygsrlifft tåg, som satte sig i rörelse, anfördt af den inäuadiska lärnan. Genom ettpar salar och uppför trapporna störtade tåget till dea sal, der probstiunan med sina fröknar sökt sig ber-berge.

Hastigt uppslog* dörren och de hånskrattaade furierna rusade in till de, på sina platser tålmodigt sammanlutade och halfsofvande gummorna, som nu flögo upp med fasa och förskräckelse.

Den skärande musikeu, de förflugna danssprån-gen gjorde sällskapets besök hos de törskramda gamla till en demonisk scen, värdig att målas af någon den Holländska skolans yppersta mästare.

Slutligen ville den Pohlska flickan med röst oeh åtbörder tvinga sjelfva probstinnan att deltaga i dansen. Då blef den gamla förtörnad. Hennes ögon gnistrade, den tandlösa munnen darrade, och hon utsträckte hastigt sin magra arm för att straffa den gycklande flickan med en örfil. Denna hade likväl alltför skarp blick för att icke undvika

slaget och med gälla skrattsalfvor håna det fåfänga försöket att låta vreden utbryta.

Men hastigt afbröts det vilda uppträdet.

Några Svenska officerare, åtföljda af en trupp kavalleri, aukommo till staden, som de skulle fara igenom. De stannade vid torget och en af office-rarne, som såg klosterbyggningen upplyst och hörde musiken, frågade den vid vagnarna på torget utsatta posten hvad som var å farde, och rapporterade genast för befälbafvaren svaret.

Den Svenske höfdingen, en ungdomlig, ståtlig gestalt, steg genast af sin häst. Utan att yttra et$ ord gick han till klostret, och hans adjutanter följde honom, något hvar uyfikna att se huru dansen skulle se ut.

Just då gycklet med de gamla klosterfröknarna bedrefs som argast, inträdde officerarne.”Generalen!” utbrast fältväbeln bestört.

Liksom träffade af éltföriftro. skslag »tirrf* rade blickar, på genenilfc»;* *NÄi #llt

gyckel var genast slutadt. Man förbidade hvad ban skulle befalla.

”Är det stadens invånare, som deltaga hir i, gästabudet?'* frågade generalen, som såg ett antal borgerliga personer blandade i sällskapet.

Fältväbeln gjorde ett vördnadsfullt stållningssteg och svarade: ”Ja, hans grefliga nåde!”

"Såå? Men dessa gamla damer, hvilka äro del"

”Be öro klosterfrökuar på stallet, efter hvad jag hört.”

^Meu de synas förtörnade — Hafva de gett sitt bifall till er tillställning?”

Fältväbeln teg.

Den unga Pohlska flickan var den enda, som vid officerarnes ankomst ieke visade någon förligenhet. Hon såg med spefullt leende ocli oförskräck-blickar både generaten och de andra officerarne

i ansigtet.

Älen nu hade probstinnan hunnit för sig reda huru det förhöll sig med officerarnes ankomst. Hon reste sig upp och trädde fram till generalen. ”Ni, min herre, som jag hört kallas greflig näde”, sad hon, ”måste vara en Svensk befålhafvare. Jag frå^ gar er, om det Är värdigt att låta ert folk så st^ och förolämpa några oskyldiga klosterfröknar, jfom hår sökt sin tillflykt, sedan ni, genom edra va förstört deras rätta och egna hem?” ' **

”Hvad vill detta säga?” frågade generalei)/ hvars ungdomliga ansigte just icke särdeles yre(je uttryckte sig, ehuru han sökte att bibehålla «C^nVar-

J. C. De U Gmrdie. ' 11sam U)'v t>, vid ^‘ir; Kifande 3f i ¿»ymi

"’Vi \'*h. wj.past med liTvet nnély:r\ fp^ Ii7"hoe —”

”ItzehoeY afhröt generalen hmf:'• f.- i*'

på des gamla en skarp blick, medau k. ¿> , ' if.i sig* i hotande skynklor. '"Ni ar således från Itzeiieei Hvem år ni?'"

”Jag var probstinna i Itzehoe kloster r < h mm namn är grefvinnan Ahlefeld född von d.; W-srh ”Ni har andkommit från klostreif Hv:<r nr n»±i. gemål? Hvar har ni gömt rr‘i» *»a? A* ’ a

hér med er?”

Ifceit gamla förstummades ;?f för^rHckelse.

”Sfig, hvart har ni fört i.«T.ne från branden?11 återtog grefven.

”Menar ni den fångna Svenska grefvinnan ocb hennes fröken?” slammade probstinn*r».

”Ja, hvar aro de?”

”Jag har icke sett dem sedan i.. * n "

”Hvar voro de då? Hvar lemnn le uj !j:d9'

”De voro qrar i sitt ruin.”

”Och ni lemnade dem der?”

”Jag blef bortburen af mitt tjenstfolk. Jag vet om dem.”

"Det är förfärligt! Att så lemna oskyldiga frun-i ett brinnande hus! De aro således åndå ia-i”

pbgtinnan tycktes förskräckt öfver grefvens botande uppsyn: ”Jag ar oskyldig i deras död. De voro af riksmarsken insatta i klostret. Och föröfrigt var det Svenskarne, som sköto eld i klostret.”

Grefyen tyckles hastigt begrunda mlirot. ”Hvem af k|Qsterfröknarna såg dem sist!*’ fräga-ic han.blef bortburen Mn deras rmn, der jag* jast befann mig, då elden fatlade i byggnaden. Rikamarsken befaiUe att vi skulla skynda, och med vag-' nar, som han låtit anskaifa, fördes vi genom Heili-genstudt och hit. Då jag kommit till sans, frågade jag efter de Svenska damerna, men ingen hade sett dem och ingen knnde heller tranga tillbaka i elden* Sv ens kar nes eld var ju Icke möjlig att släcka.”

"Ni känner således intet närmare ?”

"Nej, ingen har sett dem.”

”Det ar således intet tvifvel. Alla förhoppningar, som Dahlberg och Creutehammar förespeglat mig, hafva varit bedrägliga. Och så kan man tillåta sig att. behandla fruntimmer i DanmarkI"

”Man visar fiendernas damer i Danmark all den höfiighet, som gr passande”, svarade grefvinnan för-trytsamt, ”men det tillhör Svenskarnes sed, att uppbränna oskyldiga kloster. Det ar Guds eget straff, om de derigenom förderfva sina egna. Vi åro o-skyldiga.”

Generalen studsade. Han sköt flammande blickar på den djerfva probstinnan, men han qväfde hvar-je ord, som ville trånga fram genom hans läppar. Med en böjning på hufvudet, som skulle betyda en afskedshelsning, vände han sig bort och lemnade salen.

De närvarande stirrade efter honom och det dröjde länge innan tystnaden småningom upphörde, i det de stojande gästerna drogo sig bort ur fröknar-nes rum. Det vilda gästabudets glädje var afbruten och de olika grupperna af qvinnor, barn och krigare fördelade sig omkring i salarna för att söka hvila.

Stadsboerna följde till största delen generalen ut ur klostret.Äfven fåltväbeln gick ned pfi torget, för att ertjot-taga någon befallning af generalen.

Men grefve De la Gardie, som nn kände deo bittra sorgen tara sitt hjerta, sade intet. En af adjn-tanterne yttrade blott till fåltväbeln: ”Ni ansvarar för disciplin och ordning på stället, fftltväbel PrittwiU. Ingen plundring* dr tillåten, kom ihåg det. Ni behandlar klosterfröknarna höfligt, och hädanefter låter ni bli att tillställa Instbarheter i klostret. När trossen skall rycka vidare fram, får ni ordres derom!"

I det adjutanten svängde sin håst för att följa den bortilande generalen, klappade en fruntimmers-T hand hästen på halsen. Det var den Pohlska flickans.

'‘Farväl, Izoraf*1 sade adjutanten balfhögt. ”Du befinner dig just i vackert sällskap!"

Flickan skrattade försmädligt, "Här finns ju intet bättre!"’

Hon stod ännu några ögonblick qvar på torget och såg efter de bortridande officerarne. Derefter sprang bon in i klostret, derifrån hon hemtade sia kappa, svepte sig in i densamma oph kröp ned för att sofva i ep af trossvagnarna.Svensk« armén hade lägrat sig vid Arnholtz, icke långt från Staden Schlesvig och det nära derinvid liggande slottet Gottorp. Konungen sjelf, tillika med de förnämsta af generalitetet, befunno sig på slottet, der hertig Fredrik anställt en stor bankett för sin svärson ocb hans höfdingar. Den Holsteinske hertigen, som ausågs

för en af sin tids utmärktaste statsmän, hade allt skål att göra sig lysande förhoppningar för sin ätt och sitt land, då nu den segerrika mågen med sin hjeltehär stod färdig att krossa Danmark, från hvars ok vasallen så gerna ville befria sig. Också låg det i Carl Gustafs politik att höja sin svärfars makt på Danmarks bekostnad. Så snart konungen lofvat hertigen suveräniteten öfver Sehlesvig, var denne belåten och vi.«ade sin tacksamhet genom bemödanden att på allt upptänkeligt sätt hedra och underhålla sin höge gäst. Konungen deremot bjöd hertigen att med hela hofvet och alla förstliga personer, som voro gäster på Gottorp, göra ett besök i Svenska lägret. Man hade i tid blifvit onderrättad om detta konungensförehafvande, så att både armén gerna ville visa sig i sin yppersta prakt och äfven hofvet utveckla all den glans det förmådde åstadkomma.

Tidigt på morgonen den 15 Augusti slogs till ställning i Svenska lägret vid Arnholtz. Ur sina qvar-ter och bivuaker framryckte de tappra regimenterna, som dagen förut rastat för att putsa sina gevär och persedlar. Generalerne, som gästat på Gottorp, hade derifrån tidigt begifvit sig ut, så att de nu befunno sig hos sina trupper, dä dessa i en glimmande slagordning ryckte ut på fattet. Slagordningen var den, som på förband var bestämd att intagas, så snart en strid skulle börja på öppna fältet. Ytterst på båda flyglarna stodo Wittenbergs och Taubes dragoner. Närmast intill dem följde på venstra flygeln Östgötarna, Finnarna och åtskilliga vårfvåde kavatleriregimeir-ler under pfeltzgreflrens af Sulzbacb befäl, samt på den högra Upplänningar, Vestgötar, Smålänningar ocb likaledes värfvade ryttare, under befäl af ntarggrefvea prins Carl Magnus af Baden. Bröstet af båren utgjordes af fotfolket, Vestmanlånningar, Smålänningar, Upplänningar och Södermanlånningar, under generalea grefve Jacob Casimir De la Gardies befäl. I den andra tråffen, som på tillbörligt afctånd bildade sig efter den första, voro de flesta utländska regimenterna uppställda. De utgjordes af Pohlska regimen t er, tillhörande dels pfalzgrefven, dels grefve De 1« Gardie, Ungrare, tillhörande grefven af Solm, Fransmän under Jiertigen af Croy, Darmstadska trupper under sin Iand-grefves befäl, Hessare, Badiska ryttare och en mängd värfvade regim en t er af blandade folkslag.

Generalqvartermåstaran Dahlberg hade, på sårskildt befallning, utrustat "konungens pauiun” eller det kong* liga tältet, som var uppslaget midti den på alla sidor omgifvande bären, med en prakt, som var värdig ddhögtidliga tillfallet. På spetsen «rf det lysande tältet svajade Svenska fanan. Stora kransar af löf och blommor slingrade sig omkring tåltets tak, oeh afstucko prydligt mot de förgyllda ränderna och de broderade blomstren i sjelfva tyget. Persiska mattor betäckte marken i tältet och derinne lyste den kongliga servisen af silfver och guldpokaler, kannor och fat. En mängd betjening i guldbesmidda kåpor, ån efter tidens brak-liga snitt, ån på Pohlska sättet, såsom ett tecken tlil Carl Gustafs värdighet af konung äfven i Pohlen, An i Turkisk smak, stod uppställd utanför tfiltet för att mottaga de väntade gästerna. Liksom mer ån en *f Europas ftirstar satt till häst framför sitt regimen!«, stolt att tjena under den frejdade Svenske hjelten, så stodo bland pagerne, som skulle iskänka och bjada de kongliga förfriskningarna, söner af Europas förnämsta ättlingar från många skilda länder.

Då det Holsteinska hofvets vagnar anlände från Gottorp och hertiginnan, den vördnadsbjudande Maria Elisabeth af feachsen, prinsessorna af Anhalt, af Baden-Du rl a ch och hvad de allt hette, dessa högförnåma, nyfikna, i allmänhet godhjcrtade damer, närmade sig den Svenska hufVudstyrkan, begyntc denna att utföra en manöver, liksom den skulle levererat ett fältslag. Artilleriet, som var uppställdt framför linjen, lossade först eu salva, för hvars rullande dån mer än en huld kind bleknade. Derefter begynte elden med musködter och pistoler från flyglarna och slutligen rörde sig centern, med sina höga skogar af pikar framåt.

Konung Carl Gustaf och hertigen kommo till häst bredvid hvarandra, och hvarhelst de kommo en af de slutna kolonnerna nära, emottogos de af ett jubelrop af de raska bussarna. Konungen helsade sina tappra med särdeles upprymd blick, och hans frodiga ansigte, som alltid var jovialiskt och endast i de klara, genom*trängande ögonen röjde att ea stor ande bodde ia^m honom, lyste nu af förnöjelse. Det var som om ban njutit af segrar redan på förhand, och i sanning, se-gerbådande var anblicken af denna hår, till hvilken, ehuru fåtalig den var, bela Europa dock skulle haft _ svårighet att uppställa en make.

Damernas vagnar kördes rakt fram till den kungliga paulunen, medan konungen och de ridande her-rarne besökte samtliga repimenterna och helsade dem, under glädjesalvor ock trumpetskall. Så snart konungen anläudt till en

trupp, slöt sig dess befälhafvare l till hans svit, så att denna oupphörligt tillvexte, och nir ban red upp till paulnnen, bestod af arméns beta högre befll.

Damerna hade redau blifvit införda i taltet, då konungen anlände med sina herrar. Medan Haus Majestät och herrarne stego af sina hästary som öf-verlemnades åt den vöotande stallbetjeningen, bildade damerna en lefvande krets, en blomsterkrets, hvaruti verkligen icke saknades ganska tacka blommor, inom tiitet. Den vördnadsbjudande hertiginnan ställde sig i spetsen för damerna och då de ulla, vid hans framträdande, för honom gjorde en djup nigning och vörd-nadsfullt sankte sina hufvuden, tog hon ordet: "Eders Majestät!" sade bon: "Värdigas tillåta os* att för den store hjelten, hvilkens ärofulla bedrifter hafra väckt bela Europas beundran, den nya tidens Alexander, frambära allas vår underdåniga lyckönskan och glädje att hafva fått skåda denna bärliga dag och vara vittnen till den konungsliga makt och krigiska åra, som firo Eders Majestät anbornH.”

Carl Gustaf bugade -ig för den stolta svftrmo-dern och framsteg för att högtidligen omfamna henne. Hans undorsättsiga gestalt, det mer än v&nJijrt af en stor middag på Gottorp och ridten derifråu blossandeansigtet, och i allmänhet det ultcyck af fryotlighet, som hörde till hans person och hans lynne, skulle helt och hållet beröfvat honom det anseende tiJI det yttre, som man ville väntat och fordrat af en konung, så fram t icke de stora, klara, tankfulla ögonen, såsom tvenne mörka speglar, uppfångat och återgifvit ett lif, som vitnade om snille och sann själsstorhet. Det låg dessutom i Carl Gustafs skick nugot storar-tadt, i synnerhet då stora tankar sysselsatte hans själ.

Då han nu mönstrat en af de yppersta härar ett faltherreöga, sådant som hans, kunde önska sig att skida, vaknade djerfva hjeltedrömmar i hans själ. Han hade tänkt på, huru mycket han med sådana stridsmän borde kunna utföra, och då han nu stod inför den ärelystna svärmodren, kände han sig sör-skildt upplifvad att också, för att icke svika hennes förhoppningar, utföra något storverk.

"Eders höghet!” svarade konungen: ”Det är alltför mycken godhet, att vilja hedra mig med så öf-verdrifna jeaiförelser."

"Jag ber Ers Majeståt!”

"Tillåten mig, mina höga damer, att få för eder föreställa mina tappra generaler."

Furstinnan och han följde hvarandra. Konungen presenterade generalerna, furstinnan damerna.

Derefter kringbjödos de förfriskningar, som blif-vit anskaffade, och som voro värdiga konungen och tillfallet.

Medan den ena ftarsten här bugade sig för en prinsessa, och den andre der skämtade med en anat«, stod generalen grefve De la Gardie dyster och tankfull och såg ned framför sig.

Hastigt nalkades konungen och slog honom vänligt på axelo.”Grefve Jacob! Slå bort bekymren åtminstone i dag!” sade Car! Gustaf.

”Jag förmår det icke, ers Majestfil! En sådan hustru —!”

"Stackars Jacob! Men det bjelper icke att sörja!'1 Han drog- blott på axlarna.

”Gör som salig fältherren Banér!”

”Han är just icke mitt mönster!”

”Men han borde vara det.”

”Det år omöjligt, Ers Majestät!”

”Åh, aldftles icke! På sin frus feegrafningsdag blef han varse den sköna furstinnan — ”

”Jag vet, Ers Majestät! Men min hustru år finna icke ens begrafveu.”

”Min bästa Jacob! Trösta er! Det finns nog vackra fruntimmer ändå till i verlden!”

Grefven röjde någon otålighet.

”Blif icke ledsen, Jacob. Hvad mm icke kan ändra, måste man bära!”

”Jag vill försöka det.”

”Och icke blott bära, utan göra sig till godo, Jacob. Se der ha vi en ung marggrefviuna af Baden-Durlach! Hon är kanske icke så vacker, som gref-vinnan Ebba. Men se på henne åtminstone.”

Grefven smålog bittert.

”Kon, jag måste presentera er för deo unga skönheten !”

GrefVfen féijde mekaniskt, då koaungen framståM*

de honom för deu usga ftarstianaa*

Den verkligen sköna marggrefrmnan af Baden-Durlach, som räknade förvandtskap med Sehtesw^*Htitoteinska hertigliga basat, rar ett okonstlad! bara, som nu för första gången i verkligheten skådade krigets prakt, framställd i en lysande fest. Hoji betraktade, med ett barns nyfikna intresse, allt det storartade i rörelser och skenanfall, utan att ens en tan^a pH fasorna af ett krig föll henne in. Det var med en uppsyn af den hjertligaste beundran, som hon upplyfte tvenne strålande ögon pfi den tjuguqjuårige Svenske generalen.

"Min nådiga marggrefvinnal" begynte De la Gardie: "Ni har förmodligen icke förr haft tillfälle att se en Svensk armé. Ni är så ung, att ni knappt hunnit det, ty det är snart ett decennium sedan Sven-skarne slutade sin krigiska bana i ert fädernesland."

"Ja, ers excellens", svarade hon: "Jag har aldrig förr sett ett sådant skådespel, som detta, men jag har hört omtalas Svenskarne allt ifrån min spadaste ålder. De hade tågat igenom vår residensstad till Bremen, men jag var då sjuk, så att jag icke fick se dem."

"Er familj, sköna marggrefvinna, har alltid hört till Sveriges vänner.

"Jag hoppas att min far alltid skall bibebåUft Sveriges vänskap."

Grefven fann intresse i att betrakta det älskväfl-4a barnet, som med mera verldserfarenhet, än han kunnat vänta af hennes år, besvarade hvarje af hans frågor.

Sedan förfriskningar blifvit med kongKgt öfver^ fiöd framburna, begynte på en gång hela arméens musik att blåsa npp till dons. Då drogos de rika förhängen, som förut betäckt tältets »dnr, undan ooh det befanns att en danssal, genom hvilkens vaggar,endast bildade af Wemsterpelare, soamatvindaMs ftégtar fritt svävfvade, blifvil uppförd näst intill taltet.

Konungen, som sjetf ieke var rått road eller ens fonn sig skicklig för dans, fattade dock sin svärmors hand ock ledsagade hertiginnan i en högtidlig promenad omkriug danssalens golf, liksom f&r att in-* viga del.

Derefter begynte de ftfriga medlemmarna af det kungliga gästabudet atl lifligare egna sig åt detta nöje. I den tidens långt mefa prydliga dansar sväf-vade nu farstår, generaler, prinsessor och fröknar glädttgt om hvarandra.

Det skönaste paret var otvifveloktigt den Svenske generalen grefve De la Gardie och den unga marg-grefvinnan af Baden-Durtsch.

Under dansen framburos skyndsamt fältstolar, på hvilka åskådariunor, som dragit sig tillbaka eller hvi-lade från dansen, bildade en krets kring de dansande. Bakom dem stodo kavaljererne, artigt uppvaktande dem.

Konungen hade också tagit plats och betraktade med ett fryntligt leende det glada hvimlet.

Då närmade sig honom generalqvartermästaren Dahlberg och stannade, med vördnadsfull ställnin? och blicken fastad på honom, på några stegs afstånd. I det konungen hvälfde sina ögon omkring, blef han varse Dahlberg, och låste genast i han* ansigte att han hade något att meddela. Carl Ga«taf nickade vänligt åt honom och reste sig, utan att visa den minsta otålighet, långsamt från sin plats, samt vinkade honom att följa sig.

Konungen drog sig tillbaka inom draperierna kring ett slags litet kabinett, som likväl nn, liksom hela tältet, var

öppet ät alla kanter. Man såg således frånaila »Mor, huru konungen satte sig och Dahlberg. stå-r emde framför honom talade. Men ingen vågade närma sig, så att något ord af samtalet kunde höras.

Till en början röjde konungens uppsyn, den spe-r gel på hviSken allas blickar voro riktade, någon för** våning. Allvarsamma tankar svufvade öfver hans panna och han tycktes begrunda Dahlbergs ord. Småuingom ljusnade dragen. Det blixtrade emellanåt till i de klara ögonen. Konungen smålog flere gånger.

Slutligen vinkade konungen.

En adjutant ilade fram och emottog en befallning, hvarmed han återvände tilj danssalep.

Der såg han sig omkring, iills hans öga traifade generalbefålhafvaren näst konungen, den i Sveriges häfder ryktbare Carl Gustaf Wraqgel, som under tiden roat sig att saiptala med ett par prinsessor.

Så snart den bugande adjutanten yttrat sitt ord till Wraugel, reste sig den prisade hjelten och begaf sig in till konungen. Efter några få vexlade ord, visade konungen på en stol bredvid sin sida. Wrangel satte sig och Dahlberg, som fortfarande blef stående, talade ånyo.

Äfven på Wrangels ansigte spelade de vexlande pt?rycken af förvåning och sedan tillfredsställelse.

Det var tydligt att n#got förefallit, som högsta befälet ansåg vigtigt.

Dahlberg erhöll snart en befallning, enligt hvil-ken han lemnade kabinettet.

Geuast samlade generalqvartermastaren omkring sig ett antal yngre officerare, allesammans adjutanter, och inom kort lemnade <Jen ene efter den andra danssalen. Man såg tfem sj*art till hast ilande ut$t arméens flyglar,Följden blef att det en* kavalleriregementet efter det andra satte sig i marsch norrut. Endast artilleriet fortsatte sina glädjesa Ifvor, utan att bryta upp, och infanterimassorna utbredde sig, samlade brännbara ämnen och begynte tända siua bivuak-eldar.

Men på konungens tillsägelse fortfor dansen, trumpeter och pipor klingade tillsammans, och dä skymningen inbröt, tändes lampor, hvilkas bländande sken vidt omkring, med sina strålar, förkunnade den kungliga bankettens prakt.XT.

D* det led till midnatt skallade de sista fanfarerne vid Konungens tält. De förnfima gasterna begéfvo sig till sina vagnar och dessa aftägade, i en lång rad, med beridna fackelbärare i spetsen, till Gottorp och Schleswig. Förhiingena nedfäldes omkring det kung« i liga taltet, der lamporna släcktes. Det blef eu tyst« nad öfver den nattliga nejden, som endast upplystes af bivuakeldarna, kring hvilka infanteriet hade lagt sig till hvila, medan de utsatta posterna i siu tillbörliga krets omgåfvo det.

Grefve De la Gardie, tankfull och till och med efter banketten nedslagen, begaf sig till sitt hvilande f$lk. Adjutanter, som skickades förut, förbjödo all gevårsropning, allt högtidligt emottagande, emedan bofälhafvaren icke ville störa folkets ro» Vid en post lemnade både generalen och hans följeslagare sina hastar och framgingo till fots till en af eldarne. Hår lat De la Gardie utbreda en kappa på marken och lade sig ned för alt öfverlemna sig åt sina tankar, hyilka, att dömma af ögonbrynens rörelser, icke voro särdeles angenäma»Generalen kunde icke sofva och önskade det icke heller. Han befann sig pä en liten upphöjning Öfver marken, som tillät honom, att, då bas lyfte hufvudet, se längre bort, ån de, som oingåfvo ho* nom. Snart tycktes lians Ögon fästa sig vid ett sår* skildt föremål, som kunde urskiljas lans-st bort i fjer-rnn. Det var en rad trossvagnar, hvilka dock stannade vid den yttersta af posterna, som just var upp-* stalld invid lemniugarna af den gamla vallen Danne-virke. Trossen stannade der, och dess åtföljande be* täckning beredde sig också till hvila, i det den uppgjorde en eld, kring hvilken åtskilliga af de åkande och ridando lade sig.

Men ur flocken derborta skilde sig snart en röd, fantastisk gestalt, som begynte att röra sig emellan trupperna. An närmade den sig skenet af en vakt-eld, än nästan försvann den bland skuggorna af natten, än tycktes den vexla ord med en post, än svfif-vade den helsande förbi en grupp balfsofvande krigare. Denna gestalt, som tycktes vara en qvinnas, ehuru klädd på ett högst ovanligt sätt, närmade sig alltmera den eld, vid hvilken generalen befann

sig, och ju mera hon nalkades, för hvarje allt närmare eldsflamma, soin kastade sitt sken öfver henne, visa» de det sig att hon var den Poblska flickan, som åt* följde trossen.

Då hon kom så nära, att hennes spejande blick kunde urskilja gruppen af generalen och hans stab, stannade hon och stod en stund orörlig, betraktande de hvilande herrapne.

Slutligen lyfte generalen sitt hufvud och satte sig upp. Han vinkade, och flickan, med lätta fötter smy-' gande emellan dem, som sofvo, stod framför honom,

"Kommer du från klostret, l8ora?° frågade ge* neralen på Poblska språket, det enda bon förstod.Ii»

"Ja, Mm dal fcadaiska tiggarifostreti"

”Hvad metiar da mcd det?"

”Der faans iagea jangfra Maria, iatet Jesusbara."

”Du vet ja all vi, protestanter io» yi kalta os«, icke Hltöa4#a nigra helgon."

. "Der fanns ingen .rikedom, iagea pra kt, ia£å tje-aarel Idel gamla gummorl"

”Hum bemöttes de gamla af fältvftbelii ?”

”Ab, vi lemnade dem i fred. Vi brydde oss icka om dem mera.”

"De blefvo såledesqvar efter er?”

”Nej, de reste bort dagen efter vår ankoaist.” ”Reste de hort?”

"Ja, de hade histar och vagn«*. FäHv«bete tog vål några af deras basta hästar och gaf dem våra gamla i stället. Men de sade ingenting om bytet.” ”Jag skall låta förhöra Prittwitz om den saken.” "De gamla fruarna klagade icke, derom kan jag försäkra ers excellens.”

"Hvar togo de gamla fraarna vägen?”

" De foro vesterut.”

"Således mot Ditmarschea. Der står det icke rått väl till med vira posteringar"

Flickan stod ett par ögonblick tvekande, derefteP slog hon hastigt upp ögonen: ”Ers excellens!” sade hon, "är grefvinnan död?”

"Hon är det, Izora!”

"Ers Excellens! Grefvinnan år icke död!”

"Hur vet du det?”

"Hon och en fröken och en qvinna, sådan son de kalla Halligerqvinna, hafva undkommit?”

”På hvad sätt, Izora?”

"De hafva farit på en båt förbi Hestrigs ryttare.9* J. €. Sik 13IM

”Hestrigs vyUir«?” ssde sfr^én ti# flalÄen för aig sjelf: "de utgjorde högra fiygeto vid ltzehoe och ryckte fram till Störort. Hvem har sagt dig det, Itora?”

"Vi ha vid trossen en marodör af Heetrigateaa.” ”Jag vill tala med honom.”

''Ers excellens! Skall jag befalla ffiltvåheln att skicka honom hit? Jag tet eljest hvad hatt har att siga."

”Såg då du!”

"En båt rodde utför ctrömmen, förbi staden. 1 båten satt ed skön fru oeh en ung fröken. Halli-gerqvinnan rodde dem. Vid staden togo de vagen otrut. En Dansit grefve hade följt efter dem, men kfte kunnat hinna dem. Han skyndade landvigen norrut, då våra ryttare kornrno till staden. Det var grefvinnan och fröken, som varit fångar i

Iteehoer-klostret.”

”Hur vet man att det varit de?”

”Grefven hade sagt det i staden, och i staden sade man det åt öfverste Hestrig.”

”Jag måste hafva noggrannare underrättelser" Grefven reste sig upp. Han väckte ett par *f «ina adjutanter och befallte den ena att följa sig.

Den Pohiska flickan tycktes något misslynt, men hon gick tigande förut och viste vågen. Adjutanten talade med alla poster, som behöfde erhålla fältrop och lösen, och grefven sjelf vandrade tyst, med armarna korssade öfver det oroliga bröstet, från vakteld till vakteld.

Yid ankomsten till trosskolonnens eld, fingo både fältväbeln och alla hans följeslagare brådtom dl med ens generalen sjelf stod inför dem. Fällvabein nöstan darrade af en obestämd fruktan. Men grefven typkfes på intet vis förbittrad. Han talade helt Jugat,I si att äfven fåftvåbelns klappande hjerta Äck tillfälle alt stilla sig. ”Ni har en man af Hestrigs ryttare | med Prittwitz. Hvar år han?”

I "Han ligger derborta på sjukvagnen, herr ge-I neral!”

Grefven begaf sig till den utvisade vagnen. Ur en vid kappa utvecklade sig ett med kläden ombundet krigarhufvud, och ett par* yrvakna ögon betraktade grefven, der han stod i skenet af den fladdrande vaktelden.

”Är du en af Hestrigs ryttare V* frågade grefven. ”Hvad år du för landsman?

”Ungrare, min höge general!” svarade mannen, söm dock icke reste sig upp. Hans språk var en bruten men temligen begriplig tyska.

”Har du varit i Störort?”

”Ja, jag blef sjuk der på aftonen samma dag, som Itzehoe brann. En bonde förde mig öfver floden till en by, som hette Neuenkirchen. Der tråffade jag Svenska trossen. Jag blir snart frisk. Då vill jag vara nära mitt regemente.”

”Godt, min gosse! Men jag vill nu höra hvad du vet om en grefvinna —” *

”Om grefvinnan De la Gardie och fröken Ulfeld?” inföll mannen med bestämd ton.

”Huru känner du dem?”

”Jag har varit tafeltäckare hos Hennes Majestät drottning Christina af Sverige.”

”Så, men har du sett grefvinnan vid Störort ?” ”Nej, men jag hörde att en Dansk grefve, som hette Reventlou, förföljde henne, men att hon und-kommit förbi Störort.”

”Således har grefven, som rymde vid klostret, också undkommit! Nå, hvart reste grefrinnan?””Hon for norrut med en HaBigerqvinna. Dt hafva nog träffat något skepp. Om icke annat, har vil Danska flottan, som gick från Glöckstadt, upphan-nit heune den följande morgonen.”

En ryckning flög öfver grefvens anletsdrag.

Af bvem har du berättelsen om allt det der?” återtog grefven.

”Af en borgare i Störort.”

”Den kan vara Ull pigon del oriktig, din be-* rättelse.”

”Det år möjligt, men jag tror den är sann.” Grefven teg och tycktes begrunda hvad han hört, Den Poblska flickan hade lyssnat med spänd uppmärk-* samhet på hyarje ord, men utan att yttra något. Fält-* väbel Prittwitz stod orörlig och afbidade hvad gene*-ralen hade vidare att befalla.

Hastigt hördes norrifrån ett dån, som krigares öron isynnerhet voro öfvade att urskilja; det var skott» Alla, äfven grefven lyssnade, ljudet hördes på långt afstånd bortom Scblesvig, Men skotten föllo tätare. Ett par skarpa salvor rullade åsklikt genom rymden.

Grefven vände sig skyndsamt om och kastade e* blick öfver bären. Den låg helt lugn. Det föll icke soldaterne in att låta störa sin ro af några salvor på afstånd. Man hade icke slagit larm vid bivuakerna, och förrän det skedde, ansågo de icke mödan .yärdt att resa sig ifrån sin liggande ställning.

Vid konungens paulun skedde så mycken rörelse, att några faklor lyftades, hvilka upplyste det prydliga tittets former, och en offieer, belyst af skenet, sågs ila in gen£m tältöppningen.

Grefve De la Gardie vände sig till mannea på sjukvagnen: ”du ämnar snart återvända till ditt regimente?” s»de han.**Jag har en förtviftad pftia i mitt hafvad efter en Pohlsk kola, som brände mig i håret för det jag icke kom att låta benne springa midtigenom skallen. Men ja? ir nog rask igen, om jag får hvila ut ett par timmar/

'‘Du har lemnat mig en underrättelse och tycks vara fallen för att knnna samla sådana. Så snart du blir frisk, afgår du Hll Ditmarschen, med ordres att skaffa mig sikrare underrättelser om grefvinnan. Jag skull befalla min adjutant att förse dig med pass och penningar, och jag skall sjelf för öfverste Hestrig anmäla att jag gett dig detta uppdrag, så att du har permission från regimentet genom mig."

"Gud bevare grefven ocb generalen!” svarade Ungraren. "Jag skall söka att göra ers excellens till viljes!"

Grefven gick några steg tillbaka. Då stannade han och såg sig om efter den Fohlska flickan. Hon hade följt hans steg.

"Hör på, Isora! Det var du, som först gaf mig underrättelsen. Se här!” Grefven räckte henne en hörs.

Flickan stirrade några ögonblick, liksom smärtsamt öfverrasltad på grefven* derefter framträdde bon långsamt ocb ödmjukt, böjde sig djupt ned, t det hon emottog börsen, samt kysste hans hand.

Grefven tycktes orolig.

Men så snart flickan kysst den med börsen framsträckta handen, reste hon sig spänstigt och tog några steg tillbaka, svepte sig djupare in i sin röda kappa samt flög, liksom jagad, sin våg bort bland trossvagnarna.

Grefven. begaf sig tillbaka till sin öfriga stab.

Då han kom dit, anlände också en adjutant från det kongliga tältet.”Hans Majestät har MilVit unfervättad att riks-marsken Bille dragit sig med kela Danska styrkan till Fredriksudde. Yftr armé skall tåga dit. Herr generales behagade inträda till Kongh Majestät i dess paulun.”

”Har konungen hört att vårt rytteri, som tågade fornt i går aftons, måste befinna sig i affär?”

”Ja, ers excellens! Vi ha hört salvorna.”

”Jag skall genast följa er, herr kapten!”

”Vid sUrnal från den kongliga paulunen skall mea-skapet uppställa sig och af gå norrut. Generalmajor Böddeker skall anordna tåget, om ers excellens skalle af Hans Maj:t uppehållas längre, ån tills uppbrottet sker.”

”Som Hans Majestät befallt.”

Grefven tillsade sina adjutanter hvad som skiiUe göras och vandrade derefter, i den dunkla natten, framåt konongeus tä)t. Då ban såg tillbaka, varsebfcf ban ett blixtlikt skimmer, som emellanåt flög öfver skyarna vid norra horizonten. Då en kort stend -efter hverje blixt dånet af gevärseld och kanonskott kaaie förnimmas, fann han, att det verkligeu var krigets åska som lekte sitt blodiga spel derborta.Efter den kongliga festen vid Arnhoiz drog sig Svenska armén allt högre upp mot norden, gick ofvan* för Colding öfver Kongån i Jutlaad och satte sig sålunda i besittning af landet. I armén funnos många veteraner, som igenkände dessa trakter, dem de, ondar den store Torstensons befål, tretton år förnt hade hemsökt. De viaste att omtala huru icke långt ifrån CoI<-ding, vid smalaste delen af Lilla Belt, fältmarskalken, som hade för afsigt att öfvergå till Fyen, så framt Beltet tillfrös, intagit ett förskansadt låger, hvilket riks-marsken Anders Bille uppfört helt nara B ers od de. Nu visste man, alt den Danske riksmarsken, som med sin hår från Crlöckstadt lyckligt kringseglat Jutland, på samma ställe församlat den Danska kufvodstyrkaa. Hans stållning beskrefs såsom starkt beföstad, men den beråttelsen gjorde

föga intryck på en aegervan Svensk hår. TiU sin förvåning funno Svenskarne emellertid, då de anlånde till stållet, att Danskarne egde en fästning derstédes i stallet för ett beföstadt låger. Konwig Fredrik hade nämligen, med ansträngning af aka sinaIM

tillgångar, sökt att bilda den vigtijra «Men, som nu erhållit namnet Fredericia, till eo af sitt rikes hufviiil-flstningar.

Konung Carl Gustaf stannade, för att ordaa åtskilliga diplomatiska omständigheter, i Colding, medan Carl Gustaf Wraagel ryckte fram emot Fredericia, och der* på konungens befallning, slog ett beffistadt låger. 1 midten höjde sig, ehuru konungen var personligen frånvarande, det kongliga tältet och n&rma&t omkring detsamma de förnåmsta generalernes.

Generalen De la Gtrdfo bildade, såsom vanligt, med fotfolket, sjelfva" bröstet af uppstillningslinjen, medan rytteriet utgjorde flyglarna. Vagen, som genom Svenska lägret vid Stenderup, så bette byn, ledde till Fredericia, genomskar De la Gardies position så, att hans ejret tilt stod alldeles invid tågen, som pil Md* sidor inneslöts af soldaternas tältrader. Lagret var hefästadt med en vall oeh en graf, och omfattade -en så vidstréekt rymd, att byn och kyrkan vid Stenderup helt och hållet inneslöfos inom tägret och daas för-skausningar. Det Svenska artilleriet hade utsett tveu-ne höjder framför Fredericia till a afa I Ispunkt er. Dahlberg kallar dem ”sannerligen tveane hederlige orter'\ emedan ”det ena var galgeberget och det andra rackare-kuhlan.” Men innan ett anfall verkställdes, afhiiaée man konungens nfirmare befallning.

Den 25 Augusti ankom konungen till Migret. Den glade hjältens närvaro eldade de Svenske krigarne «ed denna segertörst, söm just Carl Gustaf hade en stor iönnåga att hos dem underhålla. Ban gaf den efterlingtade befallningen att bölja an fa Het.

Artilleriet ryckte fram tilt de anvisade positionerna och beskjutniogea begynte. Den basvara des. tappert. Fotfolket, som egentligen skulle afgéra sjelfva hufvudstridea genom stormning, hade af sin hefåt-hafvare lift befifttftilfit, in hlHa sig *«1111« och hvifa i lägret, medan anstalterna till stormningen förbereddes.

Konungen red emellertid upp på en liten höjd i ' nivam* stranden, på -högra flygeln, derifrån han kunde | öfverse hala slälhtingen, emedan en sydlig vind draf undan krutröken. Det var an herrlig* anblick, som visade sig lör konungen« blickar. På andra sidan om det blåa Lille Belts flodlikt böjda vattenfåra, visade sig Fy ens fruktbara, bokskogprydda strånder med Mid-delfarhts stad och kyrka, höjande sig bland de gröna parkerna. 1 Beltet kryssade talrika segel, och i synnerhet befunno sig många i rörelse emellan Stribs udde, der en skans var anlagd, och Fredericias land-ningsbrygga. Frän Fyen kunde säiunda Fredericia erhålla jemn tillförsel af förstärkning och förnödenheter. Midtibland de talrika Danska seglarne utmärkte sig en för sin prakt, och den förde den kongliga flaggan på toppen. Sjelfva Fredericia utgjordes af en skans ytterst på udden, men af valdiga vallar och grafvar bortskymd mot laudssidan. Emellan skansen och den linje, som var vand emot landet, hade riksmarsken ut—bred t sitt lager. I gen Svensk blick kunde dit intrånga, hade man beraknat.

Medan konungen tankfull betraktade denna taffa, kallade han de omgifvande generalerne att trada närmare.

Det var en stolt grupp, som Sveriges konung, -#mgifven af sina hjeltar, bildade pä strandhögen midt . i konnng Fredriks rike. Denne grupp, ehuru icke synlig till fästningen, der man var sysselsatt med besvarandet af Svenskarnes eld, visade sig likvål för de aeglanda. Det praktfulla fart>get böjde något ur sin Ilom, för att »irmare betrakta den.

Från relingen af detta fartyg betraktade konung Frädrik den tredje och hans gemål sin fiende, anderdet de Coro att besåfca och . appmttfttra sitt folk i Fredericia. De tvenoe krigande koaungarae kommo hvarandra sålunda helt Håra.

Då konung Carl Gustaf vånd# sig tfR qvartermästarea med Mfan bvad han trodde om fiendens ställning:, medelade denne några applysningar, som för generalerna voro temfigen oväntade.

”Riksmarsken Bille har erhållit så stora förstärkningar’, anförde han, ”enligt en öfverlöpares, en tysk

fältskårsgesälls, underrättelser, att styrkan inom Frede-ricia nu utgör omkring 7000 man.”

”Det år omöjligt”, anmärkte marggrefven af Baden: ’'han skulle d¿ vara nära dubbelt så manstark, som vi.”

”Hurudana åro de nya fästningsverken T* Frågade generalmajoren baron Fabian Berends, en gammal klok och försigtig officer.

”Det enklaste vore väl att taga platsen med storm. Det spar både tid och, om det ordentligt utföres, också folk” anmärkte Wrangel, som dervid fäste en frågande blick på konungen.

”1 synnerhet torde det blifva nödvändigt, om icke snart förstärkningar komma till oss också”, inföll öfversten för Upplänningarna, grefve Nils Brahe. ’’Få Danskarna behålla den fasta punkten, lära vi icke komma vidare.”

Konungen afhörde hvarje ord med myckea uppmärksamhet. ”Vi kunna icke har uppehålla oss”, sade han. ”Det år en helt anaan tärna jag friar lili, än den här lilla fästaingen.v Köpenhamn, mina herrar, det ar en brud, som är värd en dans! Vi skofta icke, just för den stora dansens skull, låta här för låage uppehålla oss. Jag har befallt Bjelkeustjcraa att gi ut wed flottan och segla hit, för att satta oas Ofrertil! Fyei. Fétat Mb Fyan, fraktar jag, kuaoa *i laga detta förargliga Fredericia.”

Dahlberg framtog ett papper och räckte konungen: "Ah! Der ha vi ritningen!” utropade Carl Guata f. ”Hur bar ni kunnat göra den, Dahlberg?”

”Jag besökte förskansningarna i natt och kröp på händer och fötter öfver grafven, tom dr alldelas torr, och uppför retranchementet. Lyckligtvis upptäckte mig ingen af de Danska vakterna och jag matte sålunda höjd och bredd. Sedermera har jag eftér beflstningskonstens reglor utfört ritningen. Deatyo-kes slå in med hvad vi kunna se från galgberget.” Konungen nickade tillfredsställd, och räckte papperet ¿t Wrangel. ”Den ser svår ut att taga, den der jungfrun!'9 sade han. ”Men hon år så uag, att man kanhända kunde narra henne.” ‘

”Hon är gauska skarp”, anmärkte Dahlberg. ”Hon har sju royal-bastioner, och våra konstaplar få kannas vid att hon förstår att sköta sina kanoner vid sjelfva utanverken. Våra batterier lida mycket, men annu har vår eld icke minskats. Emellertid skulle riks-marsken, om han begagnade sin öfverlägsenhet, kunna göra oss stort afhräok med ett utfall. Men lyckligtvis består hans största antal af oöfvadt folk.”

”Hvad är er mening, grefve Jakob”, vände sig konungen till De la Gardie, som, ehuru med ett drag af sorg qvardröjande i sitt anlete, likväl uppmärksamt betraktade omgifningen.

”Jag föreställer mig, att detta fäste bör kunna tagas genom en väl beräknad stormning”, svarade • grefven. ”Om ers Majestät tillåter, vill jag gerna sitta mig i spetsen för stormningen.”

”Jag vet nog att grefve Jakob alltid, såsom det anatår en De la Gardie, går i spetsen”, återtog fco-; apogea, frågao år nu* om det år rå41ig»st attIM

geimt angripa, eller ft ft nppskjbte attfallet, «Hfr vf fl ©ü större fr akt tillsanMians.”

vNog kam fM ningen tagas, derom kan jag försäkra Ers Majestät ', inféll Wrangel, ”afven med de trupper vi fdff närvarande hafwr tillsammans; men DA -det icke keslur för myeuet, att vi derigenom miste «ppskjuta att göra något afg&rande mot Fyen, det dr en annan fråga.”

”Ni bar rätt, min ädte riksamiral och general-hefilhafvare”, sa<*e konungen. ”Om vr tage Frederioia, torde vi fS nöja obs med den tjensteqviniian i stillet för bruden.”

”Man kan ja hålla? henne nstingd och bevakad”, fortfor Wrangel. ”Med detascherade trupper kann* vi intaga kela Jutland under tiden. Dessutom står det icke ratt vai till med våra posteringar i Dilmarsehen.” ”Vet ni någonting från Ditmarschen?” frågade konuBgen De la Gardie.

”Ännu icke, Ers Majestå t”, yttrade grefven, medan en frägt af purpur flög öfver hans bleka kinder.

”Om det behöfs, förstärk våra besättningar på Ditmarschergränsen, och låt ti 1 och med utföra en och annan expedition till vestra kusten”, sade konungen till Wrangel.

”Som Ers Majestät befaller”, svarade tan. "Men får jag fråga, känner grefve Jakob något sirskildt om krigsskådeplatsen derborta?”

”Jag viutar för mig enskildt vigtiga underrättelser”, svarade grefven artigt, ”och uaturligtvis skall jag genast meddela så snart jag fur höra den, minst» omständighet, som kan vara af vigt för kriget.”

”Ah, jag mins nu, grefve Jacob, hvad ni me-ner.” afhröt Wrangel med en artighet och vdlvtlj», aom åt hans eljest stolta och högio.aäm* hållsinffaf«H eget behag. Vårlåt mig att jag våcktftn sorg* lig hågkomst!”

Grefven svarade endast med en bugning och k<r-nungen återtog ordet : ”Vi göra verkligen klokast uti att icke uppoffra alltför mycket för Fredericia, ehuru onekligen vigtig punkten kan vara för oss* — Men hvad viU det säga? Skedde icke en explosion vid ett af våra batterier?

Det var en starkare knaU an vanligt, som drog allas ögon till "galgeberget.”

"Eders Majestät]” sade Dahlberg: ”det år tro-lic en «u af våra kanoner, som sprungit. Skjutniogen (rån vår sida förefaller mig verkligen lamare nu an förut. Tillåter Ers Majestät att jag rider dit?”

"Får jag först anhålla, att ni ville lemna mig ritningen,, herr generalqvartermästare!” sade Wrangel.

”Gör det, min bäste Dahlberg’', tilläde konungen: ”Om vi ingenting för närvarande kunna uträtta, aå låt vårt folk draga sig tillbaka till lägret. Sått ut poster på tillbörliga stallen, så innesluta vi stadeo från landssidan.”

"Den erhåller just i detta ögonblirk en egen förstärkning4', yttrade Dahlberg, just i det ban tog af sig hatten, för att uträtta den gifna befallningen. Han pekade till strandbryggan vid sjelfva staden.

”Der lägger det kongliga fartyget till”, sade €arl Gustaf tankfull.

”Troligen besöker konung Fredrik sjelf i detta Ögonblick sin stad”, återtog Dahlberg, bugade sig och red hort

”Då få n troligen emottaga ett utfall”, anmärkte Wrangel^ Med mindre kan vål icke hans ankomst firas."

”Låt hålla vår vall väl besatt med fotfolket, gtefve Jacob!” befallte konungen. ”Vi draga oastillbaka öA låta Danskérne, om de företaga ett uffall, komina så når a, att vi kunna gifva dem en dugtig minnesbeta.”

Grefven bugade sig, kastade om sin hast och red rakt fram till lägret.

Äfven konungen och de öfriga generalerne lem-nade strandhögen och begåfvo sig till sina tält för att träffa förberedelser till en annan strid, sedan artilleriets, som fördes mera pä afstånd, för ögonblicket blifvit afbruten.

Dä grefve De la Gardie nalkades sitt t§lt, stod der utanföre en man, som framt fidde för att belsa och begära blifva börd.

Grefven kände genast igen Ungraren, som han skickat till Ditmarschen. ”Följ mig!” befalte grefven, i det han gick förut in uti sitt tält.Löjtnant Silfverbjelke var en af dessa krigets sönelr, som ieke tycktes tänka på annat, ån sin njutning och beqrfimlighet, om man skall dömma dem efter det första intrycket af deras samtal, men som likväl, när det gäller, utveckla en ganska hög bäde ihärdighet odi tapperhet. På slottet Hohenaspe var det för den unge löjtnanten, som pä en gäng lemnades att handla pä egen hand och sä till sägande vara sin egen befSHiafvare, ett sä mycket angenämare lif, som intet af det, som han eljest räknade för det förnämsta i verlden, nemligen ett godt bord och en beqvarnlig hvila, fattades honom.

De första bäda dagarna pä Hohenaspe voro honom högst angenåma, helst han hvardera morgonen kunde afskicka en patrull till Hohenvestadt, der en „ annan Svensk postering befann sig, med den enkla rapporten: allt väl.

Men den gamle korpralen blef allt mera mulen till sin uppsyn. Slutligen sade han en dag: ”Det är ett underligt folk, som kommer och gär här i slottet, herr löjtnant.4>'f!v«4 vill do *iga med det, din gamle grafc-

1)1 are r

'"Det år unga, långa karlar!”

”Vasserra! Då skalle man kanske kanna På vårf-▼a några dagliga rekryter.”

”Jag har talat trred dem, herr löjtnant/’

”Nå, och de vilja icke gå i Svensk tjenst?” ”Nej, de hara skratta mig försmädligt i ansigtet, 4å jag talar till dem.”

”Sådant kan vål en Svensk korpral icke tåla/9 ”Ah, jag vet nog när det galler att gifva en slång, herr löjtnant. Jag har knäckt mången sådan der kyckling förr.”

”Godt, men det vore bättre att locka dem att taga värfaing. Vi skulle vara ganska välkomna med ett par tjog raska karlar till generaIqvartermästaren."

”Men de vilja icke bita på kroken. Så snart man talar till dem slå de döforat till.”

”Väck dem då, käre korpraL”

”Herr löjtnant 1 Jag säger att hår spånnes på nåfc got sattygg i slottet.”

”Så säg ut då, hvaraf kan du tro det?”

"Jo, den här slottsherrn har *a mycket att hviska med det der långa, envisa och tystlåtna folket.”

”Det år väl riksrådets underhafvande.”

”Nej, herr löjtnant! Det är Friser och Ditmarsch-boar långt vesterifrån.”

”Menar du det, korpral? Vi skola knipa och förhöra en!”

”Sådant skalle hara väqka dem och göra den ännu mera på sin vakt”

”Nå, hur menar du då. Vi kanna väl icke misstänka och hugga bliudt heller!”

”Nej visst 1 Men nog borde förhöret ske föreigtigt.”Löjtnanten svarade intet utan gjorde, hvisslande, etl par slag af och an på golfvet. Han fonderade. ”Hör pä, korpral!" sade han slutligen.

”Herr löjtnant!”

”När du härnäst tycker att en sädan der gosse ser misstänkt ut, så narra honom in i vaktsalen.” ”Skall ske, herr löjtnant.”

”Med all vänlighet likväl, förstår du.”

"Ja, gudbevars! Jag skall nog prata tyska med dem. Men de förstå Svenska mer än man skulle tro.” ”Det ligger i den Frisiska dialekten.”

”Ja, det är möjligt; men hvar det nu ligger, så förefaller det misstänkt.”

”När du lockat in en sådan der fogel, så låt i all tysthet säga mig till.”

”Efter befallning, herr löjtnant!”

Korpralen gjorde sitt ställningssteg och afiagsnade sig, medan löjtnanten begaf sigp upp till riksrådets rum.

Riksrådinnan befann sig, då löjtnanten inträdde, ensam i salen. Riksrådet hade nemligen, som hon sade, begett sig ut till en af sina underhafvande, för att tillse något, sem hörde till egendomen. En viss darrninfg på rösten, då riksrådinnan yttrade detta, väckte likväl händelsevis löjtnantens uppmärksamhet. Han lät sig emellertid icke marka, ehuru han blef något allvarsammare.

Han tog plats på en högkarmad stöl invid e(t fönster midtemot riksrådinnan och sade, med ögonen fastade på ett porträtt af konung Christian den IV, som hängde på väggen: ”Då jag ser den med rätta af alla Danskar högt värderade konungen, kan jag icke annat än förundra mig öfver hans storsinnthet, att icke förtvifla i motgången äfven då SvengfefwJiåren förra

igången var bår på ett besök. Det fir nu tretton år sedan, förmodar jag. Fru riksrådinnan kan väl icke erinra sig den tiden?"

”Ack jo! Nog erinrar jag mig all den sorg, som då rådde i hela landet."

"Fru riksrådinnan befann sig kanske också då kftr på sitt slott.”

"Nej, jag var i Köpenhamn."

”Än riksrådet sjelf? Var han också i hufvud-staden?"

. "Han bade rest hit, för att hemta vår dotter Amalia från frökenstiftet i Itzehoe."

"Men fröken år ju qvar der ånnu?"

"Hon trifdes icke utom klostret. Derföre har hon numera dragit sig dit tillbaka.”

"Hon var likväl icke närvarande vid branden?" "Nej, hon befann sig bos en af våra anförvand-ter, fru Bille, riksmarskens gemål, på Fyen, Der är hon ännu, vill jag hoppas, och jag är ratt glad att hon der kan bidraga till den vördnadsvärda fruns förströelse under de bekymmerfulla tiderna.’0

"Fröken Amalia är förmodligen ungefär af samma ålder, som hennes kusin fröken Anna Ulfeld, som jag haft den åran att se i sin fars hus i Stockholm.” "Jag har förut icke velat fråga def, herr löjtnant, men ni har förmodligen sett min syster?"

"Flere gåuger har jag haft den lyckan hos gamle fältmarskalken De la Gardie, som var fader till vår general."

"Min stackars syster! Förmodligen får jag likvål aldrig återse henne eller någon af hennes hus."

"Hvarföre icke? Riksrådet Ulfeld år med Svenska armén i Holstein.”

'‘Men han kommer såsom fiende! Och min ge* må! vill åtminstone icke se honom."”Sjelfva grefvinnan Eleonora Är ja också bår. Ni bar val h6ri hennes ifventyr på Halltgeröarna,

fru riksrådinna ?”

”Nej, jag har det icke!”

Löjtnanten företog sig na att utförligt berätta för henne hela åfventyret, så vidt det var honom bekant.

Riksrådinnan af hörde det med den lifiigaste uppmärksamhet

”Som jag har all anledning att hoppas framgång för min konungs vapen, så behagar fru riksrådinnan icke finna den föreställningen så orimlig, att tvenne syskon, som befinna sig så temligen i granskapet af hvarandra, kunde räkas.”

”Jag tackar herr löjtnanten för den förhoppning, som dessa ord vilja ingifva mig."

En Svensk ryttare inträdde inom salsdörren och gjorde sitt ställningssteg, så att sporrarne klingade mot golfvet

”Hvad har du att rapportera?” frågade löjtnanten.

”En vagn med Dansk betäckning har ankommit till byn. Det år en förnäm vagn.”

”Kan det vara någon tillförsel till Danskarna?”

”Det är en vagn, som innehåller några resande fruntimmer.”

”Vi skola undersöka har dermed hånger tillsammans.”

Samtalet mellan löjtnanten och ryttarn fördes på Svenska, men riksrådinnan kunde likväl temligen förstå, hvad frågan här gfillde, emedan hon var bekant med Frisiska språket

Då ryttaren afiägsnat sig sade hon: ”Det var frågan om resande fruntimmer! Var det icke så, herr löjtnant?””Jo, nntjer betäckning af Danskt krigsfolk. För* låt att jag måste aflägsn;* mig: det ar en sak som måste undersökas.”

”Få således icke fruntimmer resa sin fredliga bana, utan att antastas af Svenska militären?

”Det ar den Danska betäckningen, som förefaller mig misstänkt.”

”Hvad ämnar då löjtnanten göra? Om det ar hederliga fruntimmer, som jag icke betvifiar, så låt föra dem hit.”

”Jag tackar fru riksrådinnan ^ Jag skall gifva befallning att hitföra dem.”

Med dessa ord bugade sig löjtnanten ocb gick ned på borggården.

Der 9tod den gamle korpralen och väntade honom. ”Har ar en!” rapporterade han.

Löjtnanten inträdde i den stora salen i bottenvåningen, som blifvit Svenskarne anyist såsom corps de garde. Der satt, mellan ett par ryttare, som voro särdeles ifriga att språka med honom, en gammal maa med allvarsam uppsyn och en ovanlig dragt. Vid första anblicken fann löjtnanten, att det måste vara en af Kustfriserne, en öbo från Nordstrand eller en af Halligerna,

”Det är vår löjtnant”, hyiskade en af ryttarne, i det båda reste sig upp.

Halligergubben betraktade med en dyster blick den unge Svenske krigaren, men stod äfven upp för honom, för att betyga sin vördnad, ehuru denna vördnad såg temligen tvungen ut.

”God dag, min gubbe f' sade löjtnanten. ”Ar från Ditmarschen? Och hvad nytt har du att berfttta?” ”Något annat nytt, än det jag ser här, neQiligen främmande krigsfolk i denna borg, känner jag i$ke.” ”Hvarifrån kommer du sednagt?”siFrån Husum, i händelse det jfr min skyldighet att göra reda för mina färder.”

MJa, ser du, min gubbe; i krigstid går det annorlunda till, än under freden* Man råkar då ut for folk, som vill förhöra en, ach som har skarpa utvägar alt straffa till och med den ringaste osanniug."

”Nå ja, jag har icke färdats andra vägar, än jag kan omtala.'"

”Hvad ville du har i slottet?'1 ”Jag ville tala vid riksrådinnan. Jag har en underrättelse att lemna och en fråga att göra.”

'Låt mig få del af båda delarna, min gubbe! Tro mig, du gör klokast att upprigtigt anförtro mig dem, innan du talar med riksrådinnan/'

"Om det roar er, min herre, mycket gerna! Eljest ar det seden hos oss, att så litet som möjligt blanda sig i andras angelägenheter.”

”Hvar har sin sed och man tager icke alltid seden dit man kommer, utan man för den med sig. Fram således först med underrättelsen, min gubbe/' "Jag ville nämna, att riksrådinnans syster och systerdotter varit i mitt ringa hus.”

”Hvilken syster? Kanske grefvinnan Eleonora.” ”Ja, hon, som är förrädarens gemål.”

"Du dömmer helt skarpt och oförskräckt, min gubbe.”

”Grefvinnan år en from och gudfruktig fru. Hon ar oskyldig i sin gemåls brott.”

”Jaså, min gubbe. Då har du jemte grefvinnan Ulfeld herbergerat en Svensk grefvinna?”

"Det har jag också, och henne har jag längre ti(f haft till gäst.”

"Då har jag något hört talas om dig, min gubbe. Da lfir vara från en ö, som heter Süderoog.””Det slår in, min herre, och mitt namn år Edo Tetens, till er tjenst!”

”Godt, godt! Men*nu få vi icke glömma frågan, som du skulle göra riksrådinnan?”

”Ja, jag ville fråga, om hon visste hvar den Svenska grefvinnan nu kan finnas.”

”Och hvarför frågar du efter henne?”

”Derföre, herre, att min dotter, mitt enda barn, har följt henne.”

”Och du vet verkligen icke hvar grefvinnan år, och hvar din dotter år?”

”Nej, men jag ville ge till mycket, om jag kunde finna dem, så framt de åro tillsammans.'”

Löjtnanten fuuderade litet. ”Har du hört den Svenska grefvinnans namn?”

”Ja, det har ja?. Hon heter De la Gardie.” ”Godt, min vän! Tala du vid riksrådinnan! Och sedan går du fri hvart du vill. Men sårskildt lofvar jag dig hederliga drickspenningar, om du söker rått på grefvinnan eller åtminstone kan gifva mig upplysning om hvar hon år.”

Gubben fäste en misstrogen blick på löjtnanten. Denne återtog: ”Om du kan skaffa ratt på de Svenska fruntimmerna, så kan du räkna på en belöning af både den Svenske generalen och af sjelfva konungen. Jag skall sårskildt ihågkomma din dotter, om du tillåter, min gubbe. Hon skal] icke kunna beklaga sig öfver brist på frikostighet hos Svenskarne, det kan du lita på.”

Gubben skakade på hufvudet, men svarade intet. ”Hör hvad jag såger, gubbe, och kom ihåg att det är en Svensk krigsman, som talar med dig. Gå nu, om du vill, och tala först med riksrådinnan!”

Den gamle bugade sig och gick. I den visserligen enkla och okonstlade mannens skick, röjde sigdock något, som icke var vanligt hos en bonde. Edo Tetens hade sett mycket af verlden i sina yngre år. Na begaf haii sig uppför trappan till riksrådinnans våning.

Löjtnanten gjorde ett par slag på borggården medan han visiterade posterna. Framför slottsporten* då lian också ville göra en rund omkring slottet, blef han stående och betraktade med uppmärksamhet ett upptrade, som visade sig i den närbelägna byn.

Dit bade nemligen ankommit en vagn, eskorterad af fem danska ryttare. Folket hade samlat sig i en flock omkring vagnen, och, om ögonen icke bedrogo, befann sig sjelfva riksrådet Lindenow der.städes.

Efter något besinnande låt löjtnanten en patrull af sex man sitta upp, och sedan han försäkrat sig om en trygg reträtt till slottet, red han sjelf ut ined dem för alt undersöka förhållandet.

Då de Svenske ryttarne nalkades, blefvo böndern# något bestörta och drogo sig tillbaka, lemnande vagnen, framför hvilken Lindenow hade stannat, så att löjtnanten såg att i densamma verkligen damer be-funno sig. De Danska ryttarne höllo sig också på nåsrot afstånd, men färdiga till anfall.

Först vände sig Lindenow till löjtnanten: "Här är ett besynnerligt förhållande, herr löjtnant! M^n har skickat mig ett par fruntimmer till gäster, men jag har numera icke rum för flere.”

Löjtnanten hade emellertid fått tillfälle att närmare betrakta damerna. Hastigt böjde han hu'vudet och gjorde en vördnadsfull helsning, liksom han skulle befunnit sig framför drottningen vid en parad. “ Ah, det är grefvinn«nt” utropade han.

Grelvinnan De la Gardie, som igenkände den Svenske officeraren, utropade: ”Så .kan jag då hoppas att blifva befriad!''Men riksrådet Lindenow vinkade, och en fjenare ledde til) honom hans häst. Han kastade sig upp och sade: ”Jag har blifvit underrättad om förhållandet oeh jag vill såga er, Svenske löjtnant, att jag tagit mina mätt och steg. Ni har icke längre att befalla inom mitt slott. Med min,a trogna underhafvandes Iijelp skall jag genast göra slut pS ert välde. Tagen dem tillfånga, gossar! Ni, som är våra landsmäns anförare, låt edra ryttare sluta sig till oss!”

Lindenow dro# vid dessa ord värjan.

Men den Danske officeraren red fram. ”Herr löjtnant!” sade han på Svenska. ”Tillåt mig tala några ord enskildt! Jag har ett vigtigt förslag att göra er!” ”Det behöfs icke!” utropade riksrådet, ”vi hafva öfvermakten.”

Men löjtnant Silfverbjelke, med värjan försigtigt färdig till försvar, gjorde en volt med sin häst, så alt den fiendtliga officeraren fick tillfälle att meddela honom hvad han önskade.

Följden af detta samtal var den, att den Danske officeraren lät sina fyra man sluta sig tätt omkring vagnen, som genast satte sig i rörelse, medan löjtnanten svängde omkring, så att han trängde folket tillbaka och hindrade det att hålla vagnen tillbaka. Derjemte grepo ett par af hans ryttare riksrådet, som i ett ögonbliek befann sig afväpnad och bortförd, medan bönderna, bestörta och ovana vid de militäriska rörelsernas snabbhet, drogo sig undan för hästarna.

Löjtnant Silfverbjelke förde sålunda, under det den orediga folkskoeken knotade bakom honom, icke blott damerna, utan äfven de Danska ryttarne samt slutligen till och med sjelfva riksrådet fången till silt eget slott.Så snart löjtnant Silfverbjelke tågat in i Hohenaspes borg med sina fångar, lät han stånga portarna. Han tillsade sitt folk att hålla noga vakt, och afväpnade de fyra, öfverraskade Danska ryttarne,. hvilka af sin anförare blifvit så plötsligen förrådda. Den unge Ca-sette, det var han, som eskorterat damerna så lyckligt till en svensk postering, trodde sig nu betryggad för vidare faror och ville afsända en rapport till general De la Gardie.

Men hrstigt knallade ett skott vid slottsporten. Korpralen rapporterade att folket skockat sig för att anfalla slottet från alla sidor. ”Låt manskapet skjuta från sina poster”, befallte löjtnanten.

Mednn korpralen gick alt utföra denna befallning, hjelpte löjtnanten damerna att stiga ur, och Cassette följde dem till riksrådinnan.

”Herr riksrådet behagar följa mig!” sade löjtnanten, i det han förde den förbittrade Lindenow till den sal, der de Svenske ryttarne hade sin högvakt.

Den alskvarda grefvinnan Elisabeth Augusta emot-tog med rörelse sina gäster. Hon studsade vid åsynenaf fröken Anna: "Du kommer ju, »om mitt eget barn!” utropade bon vid åsynen af bennes drägt.

"Min grefvinna! sade Ebba De la Gardie. "Ni s*r oss, på ett besynnerligt sått, såsom edra gåster. Vi åro på en gång fångar och likvål befriade af våra ~ landsmån. Låt mig få auhålla om er välvilja ock %ånskap."

Riksrådinnan omfamnade den sköna Sveuskan och försäkrade benne om sitt innerligaste deltagande.

Den unge Cassette helsades nu såsom de Svenska damernas räddare, och i synnerhet kände han sig belönad af de blickar, som den unga fröken skänkte honom. Men snart hördes flere skott. Det var ea strid, som begynte rnndtomkring slottet att blifva allt lifligare. Cassette skyndade till sina landsnån, för att deltaga med dem i försvaret af slottet och dess dyrbara gåster.

På borggården bade emellartid ett rörande npp-tråde egt rum. Det var mötet mellan den gamlé Edo Tet ens och hans dotter. Den gamle tryckte henne i sin famn, liksom han skulle återfunnit ett förlotadt barn.

De krigsvande Svenskarne lyckades snart att fålla så många af de angripande Ditmarscherne, att dea oordnade mossan fann klokast att draga sig tillbaka.

"De skola låra sig hvad det vill såga, att iu<i emot en Svensk besättning", sade löjtnanten till riksrådet, som med djupt inbiten förbittring satt i saleo. 'De draga sig tillbaka;"

"Deruti göra de klokt", anmårkte riksrådet

torrt.

"Aha", inföll löjtnanteu efter en liten stuods uppehåll, ’‘de samla sig åter." I”Det kommer an på om det flr lika klokt.”

“Vi ha fördeleu vid en sådan skottvexling, som denna varit.”

”Det kan icke nekas."

”Hm! Jag tror de stanna. De fördela sig rtindt-omkring. Jag mätte säga! De dumma bönderna ftmna förvandla stormningen till blockad!”

“’Deruti göra de också klokt.”

”Hur sfår det till med förråderna, herr riksråd? Kunna vi uthärda ett par månader med provianten? Så länge tillgängar finnas Ull födan, skola vi nog reda oss.”

Riksrådet svarade intet, men sig förtörriad ut. ”Jag hoppas, herr riksråd”, återtog löjtnanten, i det han trädde honom helt hastigt nära och såg honom skarpt i ansigtet, ”att jag icke tvingas till mått och steg, som vore mig vtterst motbjudande. Behagar herr riksrådet gifva inig sitt hedersord, att icke gifva några terken eller underhålla

några förbindelser med våra angripare derutanföre? Jag skall förtro mig till ett sådant hedersord.”

Riksrådet tycktes tveka.

”Behagar herr riksrådet erinra sig”, sade löjtnanten: ”att jag är en Svensk krigare, som erhållit mitt särskilda uppdrag i afseende på detta slott, och att jag endast så långt, som det år förenligt med mitt folks säkerhet och det uppdrag j»*g har, kan visa den artighet, som jag eljest naturligtvis ingalun* da vill bryta emot.”

”Jag förstår er. Ni vill påminna mig om, att jag ttr i ert våld.”

”Ja, så är det, herr riksråd.”

”Så måste jag då ge er mitt hedersord som ni fordrarf”Mina fordringar ¿ro strån?«.* ni miste forsakfa »ig,5 att ni hvarken företar er det ringaste, som kan tjena vära fiender till upplysning om vära mitt och steg, eller pä något sått blanda er i våra anstalter. Slottet ir belågradt och ni måste anse er sjelf ställd onder krigslagarna. Dessutom måste ert hedersord vara Öppet och utan några hemliga, jesuitiska förbehåll. Det skall också omfatta alla edra underhafvan-det, som befinna sig inom slottet. Det tillhör er att förbjuda dem hvarje gemenskap med våra motståndare. I detta fall täcktes riksrådet sammankalla dem, och gifva dem den strängaste befallning.”

”Jag nödgas foga mig i detta öde! Jag ger er det fordrade hedersordet.” Riksrådet framräkte sin hand och löjtnanten fattade den med en höflig bugning.

”Ni kan icke förtörnas, herr riksråd”, sade Silf-verbjelke, "att jag handlar som en redlig krigare. Jag ber att få behålla er aktning och välvilja!”

Riksrådet bugade sig och gick att samla sitt folk i en öfre sal.

”Hör på, korpral!” sade löjtnanten: ”skicka upp en man i östra slottstornet och låt honom der-ifrån sätta ut en stång med ett tygstycke, helst blått, som kan tjena såsom någon slags signal, i fall eo Svensk trupp skulle komma hitåt. -Nog skola vi kunna försvara oss mot dessa bönder, så länge vi ega proviant. Den som bara kunde få en rapport till generalen!”

”Ja, om någon af våra ryttare kande konsten att flyga, så vore det lätt.”

”Vi måste gifva oss till tåls. De dumma bönderna tröttna nog snart att ligga här utanföre.””Bönder plåga likvål jast vara enviga och out-» tröttliga, når det gäller att ty— ligga."

”Sä skola vi hjelpa till att väcka dem emel* lanät.”

”De se ut, att vilja hälla sig vakna nog” invände korpralen, dä en kula hven in genom fönstret och slog i väggen ofvanför de samtalandes hufvuden.

Båda skyndade att se ut. Bönderna omgåfvo slottet frän alla tillgängliga sidor och började nu, från ett afständ utom ryttarnes pistoler, en eld emot slottsfönstren.

”Hvad säger löjtnanten om riksrädets rustkam-mare?” inföll korpralen: ”Der finnas Yisst icke män^ ga, men nägra grofva bössor.”

”Tag ned dem helt simpelt! Hela rustkammareo taga vi i beslag.”

Sä gjorde de instängde sina anordningar. Det var ett härdnackadt försvar, som tillämnades. Men snart visade sig hos de belägrande en beräkning och militärisk hållning*, som både förvånade och oroade Svenskarne. Det var en herre till häst, ätföljd af ett antal ryttare, som infann sig hos bönderna och af dem helsades med glada jubelrop, dä han tog emot befälet öfyer dem.

”Vi m$ste ha reda pä den der herrn, hvem han kan vara”, sade löjtnanten. ”Vi skicka ut vär trumpetare, tror jag.”

”De kunde dä inbilla sig, att vår afsigt år att kapitulera.”

”Lät dem tro hvad de vilja, sä bedraga de sig desto mer!”

Pä löjtnantens befallning uppalogs den ena slotts* porten och den Svenska trumpetaren red ut, me frumpeten för

mannen och fiågtande med en hvit duk.Böndernas skjutning upphörde genast och man såg trumpetaren rida fram och emottagas af herrn, som tycktes vara anföraren. Det dröjde eu temlig stund, innan han återkom.

Han medförde då ett bref. Det var addresseradt — till rikrådet Hans von Lindenow.

Medan löjtnanten examinerade sin trumpetare, begaf sig Cassette upp till riksrådets våning för att anmoda honom att stiga ned för att emottaga brefvet. Trumpetaren kunde intet annat upplysa ån att bönderna voro vål beväpnade och att anföraren kallades grefve.

Då riksrådet, med föga belåten uppsyn inträdde i salen, s«de löjtnanten: "Som jag föreställer mig, lär väl den fiendtlige anföraren, då han just genom vår trumpetare skickat detta bref till herr riksrådet, icke deruti meddelat några hemligheter. Det skulle derföre vara mig angenämt, om herr riksrådet behagade låta mig få del af innehållet."

Lindenow rodnade och emottog brefvet: "Det är från grefve Reventlou", sade han: "Han är amtman i Husum."

"Behagar herr riksrådet meddela mig hvad som kan röra oss, Svenskar?"

Riksrådet läste: "Jag begagnar tillfället, min bäste vän, att med den Svenska trumpetaren skicka er en vänskaplig helsning! Innan jag visste att ert slott blifvit besatt af en Svensk styrka, tog jag mig den friheten att skicka till er ett par Svenska damer, hvilka, på ett värdigt sätt behandlade, kunde i tysthet förvaras i ert hus. Nu, då ni år fången, bar ni likväl erhållit de vackra gästerna. Behagar ni till dem frambära min underdåniga hyllning! Sä snart den förstärkning, som från alla håll i Ditmarschen, hvarsinvånare ¿ro sin konung trogna och fardiga alt uppoffra alit för honom, hinner ankomma, skall jag eftertryckligare arbeta pä er befrielse. Skulle emellertid den Svenska befälhafvaren önska dagtinga, så sög honom, alt jag beviljar honom hederliga vilkor. Endast damerna kan han icke få bortföra. Vill hau icke ingå på billiga vilkor, så skall jag veta att hålla honom instängd. Sag honom detl Jag ber er af-ven till er adla fru framföra min helsuing!

Löjtnanten skrattade. "Ännu dröjer det, innan Ti börja någon dagtingan!"Svenska arméns ställning framför Fredericia hade blifvit allt mera betänklig“, ju längre tiden framskred. Danskarnes utfall hade väl blifvit tillbakaslagna, men deras styrka tillvexte dagligen, under det Svenskarne, med bekymmer, förutségo besvärligheterna af en långt ut på hösten, kanske vintern utdragen belägring. Af-ven den politiska synkretsen mulnade för den Svenske hjeltekonungen. Han svigtade dock icke. Sedan han lemnat öfverbefälet åt Wrangel, reste han till Pommern för att der sammanträffa med Europas största statsmän från de flesta betydande hof, hvilka hade uppdrag att afbandla sina staters anspråk och förhållanden. Med samma öfverlägsna beslutsamhet, hvarmed Carl Gustaf visste att anföra en hufvudslagtning, visste han också att leda och beherrska öfverläggningarna bland sin tids sluga diplomater. Han tillbragte för-. middagen med de fina herrarna, medan aftnarna eg-nades åt åtgärder för arméns förstärkning och underhåll. Statsman och krigare på en gång, lemnade han aldrig den ena utvägen att verka för sina stora ändamål utur sigte för den andra.Vid hnfvudligret framför Fredricia hade emellertid general De la Gardie i synnerhet yrkat kraftfulla och afgöraade steg. Äfven Wrangel fuskade lifligt att snart kanna bemiktiga »ig dea fasta pankt, der det tyckte; .att det Svenska tågets väldiga flod skalle hfjiL*» och af brytas. Di derföre, vid ett krigsrid, som hfrUs hos Wrangel, meningarna voro delade, lutade sig De la Gardie till ”Lieutenant Royal” (si kallades Wrangel pi denna tid) och hviskade: ”Om det år möjligt, grefve Wrangel, lit mig tå stormal Jag Uthärdar eljest icke längre!”

Wrangel mötte den unge generalens bönfallande blick med en lugn, men vänlig: "Jag har beslutat att storma," svarade han snkta: ”men jag ville se grefve Jacob i en annan sinnesstämning vid detta tillfSIIe. Jag ville se grefven kall och lugn. Men hvad har händt? Hvart fördes grefvinnan frän Lindenows slott?” "En spion, som jag skickade difåt, hade sett att Ditmarscherna, som togo slottet, bortförde alla damer derifrån. Slottet har nu blifvit förvandladf till en fastnina*. Den Svenska besättningen fördes fingen till Nordstrandska öarna.”

"Grefvinnan lefver emellertid?"

"Jag vill hoppas det. Men dä jag icke färsjelf skynda till hennes befrielse, mäste jag itminstone tå utrymme för min förtviflan. Lät oss fä storma ännu i natt, grefve Wrangel."

"Mine herrar generaler", sade Wrangel: "Alla akil fyckas lyda för en storm. Vi verkställa dea siledes i natt, och jag är öfvertygad att vira Svenska krigare skola med vanlig tapperhet vinna fram-ging. , Emellertid, för att än mer förvilla fienden, lita vi genom en trumpetare uppfordra honom att

J. C. tH Im Gmrdié. ^ ,gifva sig éofi låta ord faHé, stim om ti e^ést fimna-ée nppkåfva belägringen. ”

Gefteratorna reste sig upp och afträdée, bttganda fèr "Lieatenapt Royal."'

Det led till aatten deu 24 Octoher. . Mulnande betåckte sig himlen med djupa skuggor. Solen gick ned bakom det Sveoaka lagret och kanonaden hade, från båda sidor, tystnat då man ieke mera säg hvart man skulle rikta sina skott och endast elden af skjut-t Jiingen skulle utvisat för fienden hvart de skjutande borde vända sig. Dauskarne gingo, såsom vanligt, till hvila, medan i Svenska lägret alla sysselsattes med bestyren om den förestående betydelsefulla striden.

De la Gardie, som kände sig sällsamt upprörd, gick af och an i sitt tält. Han hade utdelat alla nö-. diga befallningar och väntade endast att timman till anfallet skulle inträffa. Sällsamma tankar hvälfde sig igenom den unge höfdingens bröst. Han öfverság, . jned en tyst bafvan, sina minnens tafla och hela hans förflutna lif framstod i en bild för hans själ.

Det var bilden af en glad och lycklig ädlings och krigares äfventyr, som framstod för grefveu. Son af en stor fältherre, en af Sveriges förnämsta ådlingar, hade grefve Jacob Casimir De la Gardie er-bållit en uppfostran, som utvecklade hans goda anlag, fech som, då han med sin äldre broder följde till Paris och der lefde med de ridderlige fransmännen, förvärf-vade honom en sådan aktning, att konungen i Frank-*-rike, för att få behålla honom i sin tjenst, erbjöd bottom ganska höga beställningar vid sin armé. Mea grefve Jacob, som utmärkt sig såsom frivillig i Franska armén vid några tillfällen, föredrog att, efter sin* tade utländska resor, återvända till fäderneslandet, der han af drottning Christina upphöjdes till Svenska rikets högsta värdigheter, riksråd och öfverste för LifgardetDessnfoift erböll han tiTT gemil den skönaste af Sveriges fröknar, Ebba Sperre. Hans bana under Carl Onätafs regering var icke mindre lysande: bedrifterna under Pohlska kriget hade upphöjt honom till general för Svenska arméns infanteri. Den tjugusjuårige hjel-ten hade endast en sorg, det var bekymret för sin grefvinna. Men denna sorg i ett ungt hjerta var s& stark, att den tiH och med motstod ärans och segrens bftnförelser.

Der han nu, öfverlemnande sig ät sina minnen, beredde sig till den förestående vigtiga stunden, stördes han af kammartjenaren, som, bugande i tältöppningen, frågade om en Poblsk flicka kunde få företräde hos generalen.

Endast en nick med hufvudet var grefvens svar. Kammartjenaren försvann och snart inträdde den unga Pohlskan.

’“Hvad har da att säga, I*ora?v frågade grefvea. Flickan «log upp tvenne bländande stora ögon på grefven: ”Ers excellens! Jag har varit borta!” sade bon.

”Hvar har da då varit?” Grefven smålog med aistan medKdsam vänlighet

”Jag har sett grefvinnanl”

Grefven spratt till: ”Hvad säger da? Hvar och när?” ”Hon fördes, med inånga andra frnntimmer, till Sönderborg.”

”Tvärtöfver landet, som våra trapper intagit,” ”Hon har blifvit tagen i ett slott De hafva fört benne med sig. Jag bar sett henne fara igenom Flensborg.”

”Du bar ja aldrig sett benne, Izora!”

”Na har jag sett benne i Flensborg.”

”Mea bara kunde da veta att det var bon t”tio

FHckan lade handen på «it1 hjarta. Mwlt

att det var hon. Dessutom sade de, att' det si rar. Nu har jag skyndat hit. Jag bar sett henne, jag vill icke mer l«lva/‘

"Fördes hon till Sönderborg? Och fördes af Danskar tvértigenom landet, emellan vära posteringar? Det liter icke möjligt! Du har bedragit dig, Izora!"

"Jag har sett, men vill icke se mera! Nu vet jag att det dr förbi. Izora har lemnat sitt fädetnes^nd — hon skali aldrig återvända dit — men hon har icke mera något att lefva för.**

"Hvad menar du, Izoia?"

"Grefvinnau år vackrare ån jag, ers excellens!"

"Nå ja, det har väl ingen satt i fråg»!"

Flickan studsade: "Jag hörde likväl i ett kloster der hemma, att en ung, ådel herre sade, att Izora var skön."

"Det har också jag sagt, stackars flicka."

"Ja, men Izora ville icke att någon annan skulle få såga det! Derföre flydde jag och följde med."

Grefven kände en besynnerlig rysning. "Du har sannerligen icke gjort klokt, Izora."

‘Mag har icke gjort klokt — det år sanni t Men jag bar gjort hvad jag måste göra. Mitt bjerta har icke lemnat mig någon fred.”

"Att söka fred hos en armé i fält, var en egen tanke. Men hur vet du att grefvinnan skulle föras till Sönderborg?"

"Jag vet det och har hört det! Det var en slog grefve, som nog visste hur han skulle föra henne igenom,"

"Aba, den förslagne grefve Reventlou!"

"Jag vet icke hans namn! Men grefvinnan gret, * Och de andra fryntimren greto. Izora gret också."

"Du talar idel gåtor, min flicka !Mtti

,4l*ora vill aldrig tifa rtierti, afdrig w mera! Crtid vare med ers excellens f’

Med dessa ord vände sig flickan om och försvann. Grefven kastade en orolig* blick efter benne. Hon var en ang Poblsk Nanna, som åtföljt armén och ansågs såsom halfförryckt, så att bon flek gå hvar hon ville och af alla bemöttes med ett stags medlidsam välvilja.

Nu inträdde kammartjenaren för att kläda gre£-ven till den nattliga stormen. Han påtog, under den d>rbara sammetsrocken en panfoarskjorta af fint flätverk, silfver och stål, som säkert skulle motstå åtminstone hvarje värjsting. Hufvadet betacktes med en stålhufva, hvapå den befjedrade hatten sattes. Ett par skön» pistoler stackos i bältet och vid sidan spändes ett Fohlskt svärd. Då kammartjenaren knöt fältbindeln, som grefven skulle bära öfver axeln al-hrast denne: ’Hvad vill det säga, Johan? Det är ju icke min vanliga!"’

"'Ers excellens! Förlåt att jag uppfyllt en hög dams befallning. Denna fältbindel, som är broderad med De la Gardieska vapnet, har blifvit mig lemnad med begäran, att den skull« få pryda ers excellens vid första batalj”

' Utan omsvep, hvem har lemnat dig den?“’

"Den unga marggrefvinnans af Baden-Durlach kammarfru/'1

En adjutant visade sig i tältöppningen och grefven ilade ut.

Framför de Svenska belägringsvallarna hade i tysthet massorna af Svenska infanteriet samlal sig i slutna kolonner. Hvarje kolonn stod på sin anvista plats. På venstra flygeln hade flere ryttareregimen-ter, afsnttna från sina hästar, blifvit uppställda för att uuder Wratigels eget personliga befäl storma denMS*

andre bestionen. Fl högre flygeln hede Febien Be—

rends befélet öfver likeledet afsottet kevelleri. Ytterst på denne flygel skulle generalqvartermistarea Dnhl— berg med tvemre ryttarregiraenter rida ut i vettnet för ett kringgå pålverket derstådes, ocb fråa sjösi- ~ dan intrånge. De le Gardie skalle engripe midten ef festet, i spetsen för fotknektarne.

Der nu ell* stodo, fulle ef spänd väntan y framskred De le Gardie sekte emellan regrimenterna till äet främst», lifgardet, hans eget regimente. Mörkret, som betäckte hela den semlede massan ef krigere, tvingade honom att, under frågor ocb hviskniiiger, leda sig fram till den punkt, derifrån han skulle bör-je enfeIIet. Men der, omgifveu af sina tappra, stan-ne de hes, för ett ännu en gång, innen det blodige arbetet skulle begynne, egne en tanke åt det för- i flutna. |

Hestigt brusade det från venstra siden: det var en hviskning, som genomlopp krigernes skera och som tillkännagef fältropet, hvilket, då vallen bestegs skulle höjas, i jublande skall, till skyarna. Nu kunde endest de närmaste i den susande hviskningen urskilja orden: "hjelp Jesu!”

Med dessa ord satte sig hela massen, först långsamt, men derefter allt hastigere i rörelse. Främst buros stegar, för att sättas emot vallen. Snart stodo de vid löpgrafven. Der stannade De la Gardie, för •tt tillse att ordning iakttogs på båda sidor om honom. I detsamma ställdes stegarne mot vallen.

Då först vecktes den Dsnske postens uppmärk-sembet. Hen lossede ett skott och uppgef ett skel-lande larmskri. Blixten af skottet belyste ett ögonblick den Svenska krigsmassan, som genest efter detsemme tog sin riktning. Trumpeterne blåste oth trummorne skrällde inom veUen. Men nu bjyde oekiåaas

Svenskarne ur tre tasen manlig« bröst sitt filtrop, sä att dess ljud dånade som en majestätisk ¿ska df* ver fältet.

Få rörö de Danskar, som hunno till sina poster, innan Svenskarne klättrat öfver och nisat på dem, samt tagit dem till största delen till fånga. Endast på högra flygeln mötte Berends ett kraftfullare motstånd.

De la Gardie följde sina krigare, i det han, midt ibland dem, klättrade på en stege öfver vallen. Striden var icke långvarig. Inom en half timma voro Svenskarne herrar öfver vallen och endast på yttersta udden af staden återstod ännu en tillflyktsort, dit riksmarsken Bille, med omkring hälften af besittningen drog sig undan.

Så snart De la Gardie intagit platsen mellan vallen och staden, låt han sitt manskap inrycka på sjelfva stadsgatorna. Här och der möttes en Uten afdelning, men den blef genast kastad öfver&nda, nedhuggen eller fången.

Så nalkades grefven, genom staden, Bersodde, det sista fästet. Der gjorde Danskarne ånyo motstånd* En skarp skottvexling begynte. Då red Dahlberg fram till skansen och talade med besättningen. Just son solen uppgick öfver Fyen, sedan stormen varat omkring en timma, uppgafs det sista fästet. En kula hade träffat riksmarsken, så att han måste införas i ett närbeläget hus, och en annan befälhafvare var den, som lät nedtaga Danska fanan.

Under det Danskarne lade ned gevär och bortfördes ai den Svenska bevakningen, nalkades Wrangel till De la Gardie och sade: ”En skön §eger, grefve Jacob! Följ mig, vi vilje besöka den gamle Bille. Han ligger sårad härinne.”De la Gardie följde fcono«t in i detanvista feu*et. Få en halm bid 4 låg bar den gamle krigaren, blodig* och qvidande, medan en Fältskär förband s ret. Då de Svenske general erne inträdde, vande han del döds-bleka anletet emot dem.

”Ers herriighet!” sade Wrangel. ”Vi komina för alt förklara vårt deltagande för den olycka, soin drabbat en åldrig krigare och fråga, om ni har någon särskild önskan, som det står i vår makt att uppfylla.” ”Det är den store YVrangel f’ sade den gam?e. ”Ja, jag är olycklig; men ni är en ädelmodig fiendef Mitt olyckliga fädernesland f Skona det, så mycket det år möjligt!”

”Var trygg! VL skole framfara sä menskligt, so» krigets lag»r tillåta det!”

”Hvem är den unge herrn, som följer er?”

*Det är generalen, grefve De la Gardiel”

”Ah!‘* suckade den gamle. ”Det är den skön» grefvinnans gemål T”

”Vet ers herriighet, hvart hon blifvit förd?” frågade De la Gardie.

”Hon är på Fyen. Reventlo» har fört* henne dir. Han l.ar icke gjort rätt. Min Gud, hvad jag lider?*' ”Låt oss gå,

grefve Jacob!” sade Wraugel. rYi ¥i!}e ieke störa den gamle krigarens sista stiiuder!” Den gamle knäppte tillsammans händerna ”På Fyen t” hviskade De la Gardie åt Wrangel', i det de aftågsnadt sig.. ”Vi skola således till FjenL”Eröfringcn af Fredriksodde hade iugifvit de Svenska härlörarne och främst den segerrike kouungeu ett mod, för hvilket intet syntes omöjligt och overkställbart. honungen anlände sjelf, kort efter segern, till sia» bjel ar. Hvarje blick, som han kastade öfver sundetr uttryckte hans längtan att né den lockande stranden, ehuru den alltmera afklädde sig sin gröna skrud, gulnade och slutligen höljde sig med vinterns hvita tik— duk. De la Gardies blickar, då han nalkades stranden, sökte också på andra sidan om de kalla böljorna föremålet för »in varmaste längtan. Han hade, ehuru han alltmera egnade sig åt sina pligter såsom fältherre, just för att dermed lugna sitt hjerta, dock icke kunnat återvinna dea glada och friska tillförsigt till segren och framgången, som förut alltid utmärkt honom :men han delade hela härens önskningar.

A sin sida hade Danskarne icke försummat att vidtaga alla tjenliga åtgärder till sitt försvar. Hela den krigsstyrka, som återstod efter erötringen af Fre-driksodde, var församlad och förlagd långs efter kustea af Lilla Relt.På Fyen, i staden Assens, hade grefve Reventloo åt de fångna Svenska damerna anvisat ett litet hus til! boning. Förvarade, såsom det tycktes, af en så djup graf, som Lilla Bell, behöfde de icke så noga bevakas. Grefven hade derföre, sedan han förbudit sta ds boern* att lemna dem någon båt, unnat dem åtminstone så mycken frihet, att de fingo emottaga och göra besök. Emedan flere af de Danske befalhafvprnes frnar också befunno sig i staden, blef umgångreslifvet hår åtminstone en förströelse om ieke en tröst för de Svenska fruntimren. De lefde dock helst för sig sjelfva, ned den unga Halligerflickan och hennes far, som icke ville skiljas från sitt barn.

Från ett af fönstren hade grefvinnan utsigt öfver sjön. Hon tillbragte långa stuuder med att derifråo blicka ut emot den gentemot belågna stranden , d**r hennes make, hennes konung, hennes landsmin befan no sig.

En dag sade fröken Anna: ’ Hela sjön måste liggi till frasen. Se huru många menmskor, som vågat srg nt på isen.”

”Den tycks verkligen vara gsnska fast. Tånk on Svenskarne kunde komma öfver!1" Som en blixt flög den tauken genom den Odla qvinnans själ. ”Eller on vi kunde komma öfver till dem!11

”Det §r vål icke mera möjligt det ena, fin det andra.11

"Hör på, min goda Sell", inföll grefvinnan, "btr du någ>onsin fårdats på isen?'1

"Ja, många gånger, min nådiga grefvinna! Nåstan hvarje år, åtminstone några dagar, lågger sig is öfver vattnet emellan fasta Ixndet oeb öarna. Men ebbea och floden bryta den snart.11

"Du har gått öfver iseu således?"

"Många gånger."”Jag vil! tala med din far, Sell.^

Den gamle inträdde och grefvinnan talade länge med honom utan vittnen.

Hastigt skyndade Set! att anmäla grefve Reventlou, som anlände för att hesöka damerna. Just nnder sin största stränghet ville han dock gifva sig utseendet af och aktas för en rätt artig riddare. Han »nderlfit aldrig att, hvarje gång tillfälle dertill lemnades nnder hans resor, sedan han blifvit generalkommissarie på Fyeu, göra sin uppvaktning, som han kallade det.

Grefvinnan trädde emot honom med någon förlägenhet, hvilken dock hennes verldsvana bjelpte henife att dölja.

"Jag hoppas att j befinnen er vil, mina damer!” begynte han. "Jag har en helsning att framföra."

Grefvinnan inbjöd honom att taga plats och faste \ en frågande blick på honom.

"Generalen grefve De la Gardie befinner sig vil", återtog grefven, "det måste fögna fru grefvinnan. .Han har emellertid med Svenska fotfolket dragit sig* tillbaka till byn Stenderup. Vi hafva underrättelsen af bönder derifrån sidan."

"Det är visst en tröst, att veta min gemål må vä, men jag längtar dock att personligen återse honom."

"Det skulle vara mig1 kärt, att få införa honom till er, miu grefvinna! Det vore icke omöjligt.”

"Ab, han låter icke så lätt föra sig."

Grefven smålog. "Framtiden >kajl utvisa det!"

Grefvinnan bäfvade. Grefven bemärkte det, o«h . vande samtalet på andra ämnen. Han fann att i hvad han yttrat lig alltför mycket på en gång hån och skryt. Snart hade också grefvinnan hunnit fullkomlig t åter-vimta sin sjelfbeherrskning*.

Då grefven emot aftonen tagit afsked, kom en sällsam oro öfver grefvinnan. Hon omfamnade frökenAnna (I re gånger och röjde eir årtgesf, «nm Hon •f-drig förr visat. "Nu*’, hvhk de hon hastigt,4 nu gålLr det, friheten eller döden!"

vHvad menar ni, min goda grefvinna ?’*

‘‘Tyst!" sade grefvinnan och lade »in hand på henne» läppar. "Tyst, tyst! Låt oh tiga och dö, om ▼i icke kunna råddas."

Aftonens timmar förfföto tangt för den orolig* grefvinnan. Men vid midnatten tillsade hon fröken Anna att iföra sig förd i g. Kylan var förfärlig, så att endast ett Svenskt sinne kunde finna den dräglig, och fruntimren hade derföre försedt sig med alla* de klåder, som knnde erfordras för att uthärda. Den unga SeH, insvept i sin mörka mantel, gick dem skyndsamt tillhanda med klädseln. De hade icke vågat tända ljus. Derföre skedde deras tillrustning i mörkret. Så snart de blifvit färdiga, trudde de ut genom en bakport tHl .strandgatan. Sell gick före dem och visade vägen. * Vid stranden uppgaf Sell några tecken, som ett»~ dast Halligerboer sinsemellan känna: de bestodo i besynnerliga bvis*lingar, hviika *nart be varades. De trenne qvinnorna begåfvo sig lied på isen och fortsatte •in vandring på densemma

Icke långt från stranden funno de, efter ftere mellan flickan och en annan person vexlade tecken, den gamle Edo Tetens. Han medförde ett slag» släde, »ådan man stuudoin får se en i dessa trakter.

"Nu anförtro vi os» åt Gud och ert” sade gref-finnan.

"Jag år ingen krigsman”, svarade den gamle. "Jag har icke samvete att se oskyldiga qvinnor hållas Mogna och derföre gör jag hvad jag gör. Gud skall förlåta mig, om jag gör något orått, och, kommer jag en gång tHlbaka till Säderoog, skaU jag med sjelfv» landet der gå undet.”pereflcr satte« grefvlnnan och fröken i slidan, 4ea gamle drog den och Scil gick efter och sköt på.

Utåt den nattbeldckta rymden, i hvars is-spegel, der den blifvit lemnad blank, en och annan stjerna L* speglade sig, gick den äfvenlyrliga färden. Alla fyra voro tysta med sina tankar. Gubben såg eudavt emellanåt upp emot stjernorna, efter bvilka han tog sin riktning.

. Och färden gick allt framåt mot nordvest. Endast ett svagt prassel af medarna och d< t dofva klapprandet af gubbens fotter, röjde hvar de, öfver isbelagdt djup, togo sin bana.

Men då de redan kommit ett par timmars våg från Assens, började' besynnerliga ljud att höras.

"Iseu går upp! Gud vare oss nådig!" suckade grefvirinan.

[' Nej, det år folk, som befinner sig i rörelse'',

försäkrade den gamle. ”Allt hvad vi höra på vflr högra sida är farligt. Från venstra sidan komma edra befriare, grefviuna!”

Di* besynnerliga ljuden i natten ökades. Bullrande hästsprång hördes. Här och der från högra sidan trumpetstötar, hvirflande trummor, kommando-rop.

Men den gamle ökade sin fart. Det led mot morgonen. En purpurstrimma öfver Fyens rimfrost-klädda bokskogar förkunnade dagen och «slutligen höjde sig en blek vintersol öfver himlabrynet. Då ljus-* nade isens fält och ett skådespel visade sig, som verlden hva»ken förr eller sedan skådat.

Långsefter stranden till venster, der en liten hot-" ne, Brandsö, var belägen, tycktes parker och skog** dungar vara i rörelse, men parker af glimmande pik-epetsar, dungar af fanor och standarer. Från Brandsö utgjöt sig, i betydelsefull ordning, den ena på hestämdt afståud från den andra, en rad af mörka, bullrandeflockar af ryttfcril Och längre borttågade I glesa leder, nen noggrant ordnade, massor af fotfolk. Emellan regimenterna syntes, pä sina slädar, de fruktansvärda kanonerna, som nu, säsom tätta bördor, drogos af sina talrika spann. Det yar konung Carl Gnstafs armé som verkställde det nnderbara tåget öfver Lille Belt.

Äfven Danska arméen stod uppställd vid Fyen-ska stranden i slaglordning. Dess rytteri svärmade ut kring flyglarna och framför densamma var en öppning bruten i isen. Batterier pä stranden skyddade föröfrigt dess ställning.

Grefvinoan upplyfte vid den nnderbara synen sina händer. Dr hennes hjérta steg den renaste tacksamhetens suck till höjden.

Men hastigt oroades de flyktande af några Danska ryttare, som blifvit dem varse. Dessa ilade i Sporrstreck, efter dem och den under hastarnes spräng dånande isen tycktes bäfva och hota att brista.

"Lät oss hellre drunkna, an blifva tagnaI" ropade grefvinnan bekymrad.

Den gamle säg sig om. "Det är gud näde oss, grefven sjelFf* utropade han.

"Då ar ingen förhoppning!" jemrade sig grefvinnan.

Men den gamle tog genast kosan vestligare, der en iad af Svenska vagnar syntes erbjuda den närmaste tillflykten. Bland vagnarna sågs en praktfull slida, med förgyllda kronor, dragen af spann.

"Det är säkert konungens släda!" utropade gubben.

Men från en nf trossvagnarne hoppade en gestalt, klädd i en röd mantel. Gestalten ilade, i yra spräng, utåt isen och tycktes njuta af att utveckla eatfcvanlwy tighet och styrka i sin« rörelser. Den ilade emot de ankommande.

Då gestalten, som var en jflicka, kom narmere, och grefvinnan upplyfte sitt hufvud, så att hon kunde, igenk&nnas, blef flicuan ett ögonblick stående. Der-efter störtade hon fram och uttryckte, med vilda, nästan vansinniga åthörder, en sällsam blandning af glädje och förtviflan.

Emellertid närmade sig grefve Reventlou. "Vänd genast om hitåt, Edo Tetens!" hördes hans röst, '"eljest skjuter jag."

Den rödklädda flickan kastade sina blickar på den hotande ryttaren, men den gamle skyndade endast vidare. Svenskarne nalkades också. Infanteriets kolonner voro så nara, ett grefven knappast vågade sig närmare. Men den röda flickan, som hade stan-qat, kastade sig med en obeskriflig vighet öfver tyglarna, då grefven ville rida förbi. Hans häst stannades. Medan han röt åt henne, hade hon i ögonblicket, med en dolk, afskuret tyglarna. Hästen flög då framåt med grefven och hon stod qvar och skrattade. Hästen förde grefven allt narmare till den kungliga sladan, medan de flyende fruntimren närmade sig ett regimente fotfolk.

I detsamma dånade en salva från stranden och besvarades af askorna ur hvarje Svensk bataljon som nalkades inom skotthåll. Striden begynte.

Men också hördes i detsamma från Svenska sidan ett brakande, åtföljdt af vilda skri. Det var isen som brast just der konungens släda befann sig. Den sjönk och de närmaste ryttarne på ömse sidor störtade i djupet. Blixtsnabbt vidgade sig den bräckta remnan. Det var, som om djupet velat på en gång spränga sin boja. Den ena ryttaren efter den andra såg isen brista under sig och icke mindre ån tvennekompanier ftinno döden i d}apet. Grefte Peveatto« hade råkat in bland dess», och den efter honom håa-skrattaade Fohlska flt€u«a träffades strax derefter af iibbi öde.

Grefrinnaa, som såg det förfirliga apptridet, atropade: ''Kunden! O min gud, kungen!"

Men i detsamma kom hon så nära ett regimente, att hon kunde igenkänna det. "Det Sr Lifgatdeff*

Och några officerare till häst redo fram för att te de ankommande, som redan på afstånd blifvit bemärkta. Grefvinnan reste sig upp och utsträckte si&a armar.

Också hon var igenkänd. Det var en lycklig make, som flög af hästen, och tryckte den befriad* till sitt bröst.

Då anlände en adjutant. ' "Herr general!" sade han: "Hans Majestät är i land vid Iversnas. Fiendeo befinner sig på flykten. Så snart fotfolket gått i land, eger generalen att förordna om dess qvarter.H

"Ebba, min älskade, återfunna!" hviskade gref-ven: "Nu skola våra Svenska vapen hindra vår skils* messa!"

"Och vi skola belöna våra befriare!" tilläde grefvinnan, med en blick på dem.